

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIS FOR
Christmas

A SPICY CHRISTMAS NOVELLA

LEA ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HIS FOR
Christmas

A SPICY CHRISTMAS NOVELLA

LEA ROSE

Copyright © 2024 by Lea Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Redaksiyon: Steph White (Kat's Literary Services) Düzelti:

Louise Murphy (Kat's Literary Services)

INTRODUCTION

Adil bir uyarı: bu hikaye fazla zaman kaybettirmiyor. Hızlı, yoğun ve doğrudan insta-lust ve insta-aşkın derin ucuna atlıyor.

PLAYLIST

Little Mix - Love Me Like You (Christmas Mix) Ariana
Grande - December
BURY & Beneld - FEEL
Chris Brown - No Time Like Christmas
BURY & Omido & Beneld - Good Girl
Montell Fish - Bathroom
Sia - Kardan Adam
Mellina Tey - Hayatıma Devam Etmeden Önce
Ariana Grande - Wit It This Christmas Taylor
Swift - Snow On The Beach
Britney Spears x Ginuwine x Altégo - Toxic Pony
Sabrina Carpenter - A Nonsense Christmas

*Bu yıl Noel ağacının altında sizi sahibi gibi sikecek, küfürlü konuşan, mürekkepli
bir erkek bulmayı hayal edenlere-
Bu senin için.*

BÖLÜM 1

Sidney

"I "Sana şimdiden söylüyorum, eğer Michael B. Jordan birkaç hafta içinde Noel ağacımın altında olmazsa, kendimi kaybedeceğim," diyor en iyi arkadaşım dramatik bir şekilde, evin arkasında bir tencere marshmallow karıştırırken.

küçük şirin kafesinin tezgahı.

En iyi sıcak çikolatayı mükemmelleştirmek için çalışıyoruz ve her çocuğun hayalini kurduğu tüm süslü malzemeleri stokladığımdan emin oldum - krem şanti, şeker kamışı, traşlanmış çikolata ve her çocuğun yüzünü Noel sabahı gibi aydınlatan türden serpintiler.

"Pislik olmayan, alyans takmayan ve beni kontrol etmek gibi garip bir ihtiyacı olmayan her erkeği kabul ederim." Sırtımız kapıya dönük dururken ekliyorum, "Oh, ve büyük bir alet iyi olurdu ama onu nasıl kullanacağını bildiği sürece şart değil."

"Seni duyuyorum kızım." İkimiz de bir kahkaha atıyoruz, ama arkamızdan gelen alçak ve net boğaz temizleme sesini duyunca kahkahamız anında kesiliyor.

Cora ve ben donup kalıyoruz, gözlerimiz o bir saniyelik karşılıklı *oh olsun* farkındalığında buluşuyor. İkimiz de tek kelime etmiyoruz ama her şey gözlerimizi kocaman açmış, hafif paniklemiş bakışlarımızda saklı.

Zihnim hızla çalışıyor, arkamızda duran müşterinin ağzımdan dökülen sözleri duymaması için evrene sessizce dua ediyorum. Ama döndüğümde, karşımdaki manzara kesinlikle yıkıcı. Bir tanrı tarafından yontulmuş gibi görünen yontulmuş ve kusursuz bir yüzle karşılaştım ve dudakları yavaş, bilerek bir gülümsemeye dönüştüğünde, her lanet kelimeyi duyduğu acı verici bir şekilde açıldı.

Sabahın üçünde elinizi külotunuzun içine sokmak isteyeceğiniz türden bir yüzü var.

En son seks yapmayalı aylar olduğunu söyleyebilir misin? Böyle düşünürken, başımın üstünde "İYİ BİR SİKİŞMEYE İHTİYACI VAR" yazan bir neon tabela da tutabilirim.

Dolgun, günahkâr dudakları olan adam üzerimde yükseliyor, 1.80'i kolayca aşıyor ve kıyaslandığımda kendimi küçük hissetmeme neden oluyor ve ben uzun bacaklı, 1.80 boyunda biriyle kendimi asla küçük hissetmiyorum.

Gömleğinin beyaz düğmeleri göğsünün her kıvrımına ve konturuna yapışıyor, altındaki sert kasları sanki baştan çıkarmak için dikilmiş gibi ortaya çıkarıyor. Geniş kolları, kolları güçlerini ima edecek kadar geriyor ve gözlerimi her düğmenin aldığı her nefeste hafifçe gerilmesine çekiyor.

Zihnim beni o kollarıyla zahmetsizce kaldırdığı, belki bir duvara sıkıştırdığı ya da hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yatağa fırlattığı düşüncesine kayıyor - ah, *nasıl da kayıyor*. Bilirsiniz, şimdiye kadar sahip olduğum tüm kitap sevgililerine benzeyen bir adamla karşı karşıya kaldığımda aklıma gelen tamamen sıradan düşünceler.

Ama beni yakalayan onun delici gri gözleri. Beni içine çekiyor, görmezden gelinmesi imkânsız bir yoğunlukla gözlerime kilitleniyor. Hafif bir kirli sakal tabakası, yontulmuş çene çizgisini vurguluyor, sadece sağlam ama tamamen bir araya getirilmiş görünümüne katkıda bulunuyor.

Tüm bakışları "Hayatını mahvedebilirim ve bunun için bana teşekkür edersin" diye bağırıyor.

Cora -her zamanki gibi profesyonel- sanki tüm konuşmamızı duymamış gibi onu mükemmel, pratik gülümsemesiyle karşılıyor ve "İyi

Günaydın, efendim. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

"Aslında biriyle buluşacağım, bu yüzden sipariş vermeden önce bir masa kapabileceğimi umuyordum," diyor ve Cora'ya çelik gözlerine tam olarak ulaşmayan kibar bir gülümseme gösteriyor.

Ancak bakışları tekrar bana döndüğünde, orada bir şey daha var
-Beni yakalayan ve yerimde tutan bir şey. "Söz veriyorum, sadece soğuktan kaçmaya çalışmıyorum." *Tanrım, gamzeleri var.*

New York'ta Aralık ayındayız ve kalabalık sokaklar kat kat giyinmiş insanlarla dolu. Henüz kar yağmamış olsa da, dışarısı buz gibi ve sıcak bir yere girmek istediği için kimseyi suçlayamam. Her şey dışarıda olmaktan, kışın titremesi hiç durmayan şehrin sokaklarına göğüs germekten iyidir.

"Elbette. Hazır olduğunda yukarı gel," diye cevap veriyor Cora, ben yanında durmuş ona aptal aptal bakarken.

Kendini toparla. Sırf güzel bir yüzü var diye bir erkeği arzulayan bir kız değilsin - ki bu yüzle harika bir taht yapabilirsin.

Cora tezgâhın arkasından çıkıyor ve iki zarif, gümüş saçlı kadının yeni yerleştiği bir masaya doğru ilerliyor. Bu sırada uzun boylu, esmer ve tehlikeli derecede yakışıklı olan adam bakışlarını bana kilitliyor.

Marvel bize Kaptan Amerika'yı
verdi. Evren bize onu verdi.

"Bir erkekte aradığınız şeyler gerçek dışı değil. Eğer standartlarını yüksek tutarsan, belki o zaman pisliklerle takılmayı bırakırsın." Son beş dakika içinde ikinci kez ne diyeceğimi şaşırdım.

Bu gezegende yürüyen her erkeğin ortak noktası ne biliyor musunuz? Aptalca, yanlış yere konulmuş cesaret.

Kendini tezgâhtan aşağı itiyor, dudaklarının kenarları kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor ve ne kadar güzel olursa olsun, aniden yüzüne bir tokat atma isteği duyuyorum.

"Ben Edison Miller, bu arada," diyerek elini bana uzattı.

Gözlerim elinin aramızdaki boşlukta asılı durduğu yere düşüyor ve hemen tenine kazınmış büyük siyah gül dövmesine çekiliyorum. Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde başını hafifçe eğiyor, sanki mükemmel erkek isteklerim listesindeki bir kutucuğu işaretlediğinin tamamen farkındaymış gibi 1.80'lik boyuyla bana sırtıyor. Elini tutup sıkıyorum ve

Midemde sıcak bir kıpırtı hissettiğimde, kendimi bir uçurumdan aşağı yuvarlamaya hazırım.

Ancak karnımın altındaki o sıcak his sizi sarıp sarmalayan ve güvende hissettiren türden değil. Cehennemden gelen alevler gibi teninizi yalayan, her şeyi tüketen bir sıcaklık.

"Ben Sydney. Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ve sonunda gülümseyerek cevap veriyorum, çünkü onun iri eli benimkini kavırıyor ve normal bir tokalaşmada olması gerekenden daha uzun bir süre öylece kalıyor. "Ve bu da Cora," diye ekliyorum, kafenin karşısındaki ona doğru başımı sallıyorum, karamel bukleleri ışığı yakalıyor ve zengin, koyu tenine karşı neredeyse sıvı altın gibi parlıyor.

"Demek burası senin evin?" diye soruyor, Cora tezgâhın etrafında dönerken gözleri onu takip ediyor. "Burası çok güzel."

"Teşekkür ederim," diyor, gururlu bir gülümseme takınırken ela gözleri altın parçacıklarıyla parlıyor.

"Her neyse, sıcak karşılamanız için teşekkür ederim hanımlar. Randevum geldiğinde sipariş vereceğim."

Birkaç dakika içinde, bu adam beni tepetaklak etti ve sanki bir tür alçakgönüllü sapıkmışım gibi uzaklaşırken utanmadan kışına bakmama neden oldu.

Doğruca köşedeki en تنها masaya yöneliyor, beyaz parıldayan ışıklarla süslenmiş küçük bir Noel ağacının hemen yanında - Cora'nın bu yıl buraya koyduğu şenlikli dekora benim tek katkım.

Cora bana yaklaşıyor, omzu omzuma değerken eğiliyor ve kulağıma sessizce konuşuyor, "Fikrimi değiştirdim, Syd. Sanırım onun benim ağacımın altında olmasını istiyorum."

"Sanırım bir rakibin olabilir." Çarpıcı bir esmer içeri girerken kapıya doğru başımı salladım.

Edison'un masasına doğru kendinden emin adımlarla ilerlerken şık at kuyruğu arkasında sallanıyor. Neredeyse tasarımcı etiketlerini haykırdığını düşünürsek, kıyafetlerinin maliyetini ancak hayal edebilirim. Koyu gri paltosundan kulaklarındaki elmas küpelere kadar her şey onun bambaşka bir vergi diliminde olduğunu hatırlatan küçük hatırlatıcılar gibi parlıyor. Kıyafetinin üzerindeki fiyat etiketinin ağırlığını hissedebiliyorum ve bahse girerim sahip olduğum her şeyin toplamından daha değerlidir.

Edison'un sevgilisini selamlamak için yerinden kalkışını izliyorum, her iki yanağına birer öpücük kondurmak için eğiliyor, ama ikincisinde gözleri karşıdan benimkileri buluyor

Odaya. Kısa bir an için bakışlarını tutuyorum, Cora'ya dönmeden önce midem küçük bir takla atıyor.

"Şanslı sürük," diye fısıldıyorum yarı şaka, ama hissettiğim hafif kıskançlık duygusu tamamen sahte değil.

"Doğru!" Cora şakacı bir şekilde beni dörterken gülüyor.

Cora's Café New York'un kalbinde yer alıyor. Günlerimin çoğunu burada geçiriyorum ve başka türlü olmasını da istemezdim. Dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri olan Cora ile çalışmayı seviyorum; Cora benim en iyi arkadaşım, ölüm kalım meselem, yarı zamanlı terapistim, ara sıra başımın belası ve muhtemelen ruh eşim. Ortaokuldan beri ayrılmaz bir ikiliyiz, tüm lise dramalarını atlattık ve şimdi burada onunla birlikte çalışıyorum.

Zaten yarı zamanlı.

Tezgâhtan başımı kaldırıyorum ve Edison'un kendinden emin adımlarla bize doğru geldiğini fark ediyorum. Omuzları dikleşiyor ve kasları gömleğinin altında geriliyor.

"Ben arkaya geçip biraz süt alacağım. Onunla aran iyi mi?" Cora dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırarak bana soruyor. "Bu arada senden hoşlanıyor," diye ekliyor, sanki bu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi, yürüyüp gitmeden önce.

"Randevusu var," diye sıkılmış dişlerimin arasından neredeyse sessizce söylendim, beni duyamayacağını ve bu adamın sinir bozucu derecede iyi işittiğini biliyordum.

Yüzümü ona dönüyorum, bakışlarım ellerinin tezgâhın üzerinde durduğu, parmaklarının yayıldığı yere düşüyor.

"Ne istediğini biliyor musun?" Aramızdaki hava yükselirken soruyorum.

Tembel bir gülümseme dudaklarının kenarına yerleşirken gözleri benimkileri tutuyor, sanki seçeneklerini tartıyormuş gibi. "İstediğim birkaç şey gördüm, ama önce sıcak çikolata ve kapuçino sipariş etmek istiyorum, lütfen."

"Onları buraya getirmemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Beklemekten mutluluk duyarım."

"Emin misin?" Ona gülümsüyorum, dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken bir kaşımı soru sorar gibi kaldırıyorum. Başını sallıyor ve ben de kahve makinesine dönüp içecekleri için sütü hızla buharda pişirip köpürtüyorum. Gözlerinin beni yaktığını hissedebiliyorum ve ona tekrar bakmamak için yanağımın içini ısııyorum.

"Peki, ne zamandır New York'ta yaşıyorsun?" diye soruyor, sesi kahve makinesinin tıslamasını kesiyor.

"Aksanım ele vermiyor mu?"

"Sen hiç havadan sudan konuşmak diye bir şey duydun mu?" diye alay ediyor, ben dönüp ona bakarken gözleri yine benimkileri buluyor.

"Duymuştum ama hayranı olduğumu söyleyemem. Yine de senin için oynayacağım." Hafif bir kıkırdama çıkarıyor ve midemde alışılmadık bir gerginlik hissediyorum. Tekrar ondan uzaklaşırken, "Peki ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum.

"İşim o kadar da heyecan verici değil. Sıfırdan bir şirket kurdum ve şimdi zamanımın çoğunu evrak imzalayarak geçiriyorum."

"Tamam, yani paran ve gücün var. Anladım," diye ağzımdan kaçırıyorum, kelimeler üzerlerine bir filtre koyamadan ağzımdan kaçıyor. Hemen cevap vermeyince kendimi arkama dönmeye zorluyorum ve beni izlediğini fark ediyorum.

"Ben normal bir adamım Sydney."

"Sen öyle diyorsan." Zengin erkeklere karşı duyduğum küçümsemeyi gizlemeye çalışarak omuz silkiyorum.

"Madem benim nasıl biri olduğumdan bu kadar eminsin, neden seni dışarı çıkarıp yanıldığını kanıtlamama izin vermiyorsun?"

Öyle. O. Ciddi mi?

Çenem düşüyor ve ona inanamayarak bakarken elim kalçama iniyor. "Başka bir kadınla randevun varken bana çıkma teklif etmiş olamazsın." Gözlerim açılıyor, yarı yarıya geri adım atmasını bekliyorum, ama yüzündeki ifade bana bunu yapmaya kesinlikle niyeti olmadığını söylüyor.

Gördün mü, aptalca bir yanlış cesaret.

"Onunla tanıştıktan bir dakika sonra bunun tek randevumuz olacağını biliyordum." "Vay canına. Cidden, vay canına." Bu sefer sözlerim inanmaz bir şekilde

gülmek çünkü... ne oluyor lan? "Ne?"

diye soruyor.

"Öncelikle, kör müsün? Randevun muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın."

"Aynı fikirde değilim. Ayrıca, ben bundan daha fazlasını arıyorum. Bu akşam seni yemeğe götürebilir miyim?"

"Zor bir pas, ama teklifiniz için teşekkür ederim. Ayrıca, bu gece çalışıyorum." "Şu anda çalışıyorsun."

"Benim iki işim var. Hepimiz yaşamak için sadece imzamızı atma lüksüne sahip değiliz." Dudaklarında bir gülümseme iması yakalıyorum ama bunu hemen gizliyor.

"Tamam, peki bu gece ne zaman çıkıyorsun?" diye zorlar. "Geç. Gece iki gibi."

İçkilerini önüne koyuyorum ve sanki bir iş görüşmesinin ortasındaymışız gibi kartını bana uzatıyor - ki teknik olarak öyleyiz

-ve bu ileri geri değil.

"Hemşire misin?"

Sorusunu düşünüyormuşum gibi başımı iki yana eğiyorum. "Sadece sorulduğunda."

Kıkırdıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Tamam, burada bana bir şey vermelisin," diyor, aramıza koyduğum mesafeyi kapatmaya çalışır gibi biraz eğilerek.

"Hayır, yok" diye cevap verdim. "Şimdi, susuzluktan ölmenden önce içkilerinizi sevgilerinize götürün." Gülümsüyor ve işte oradalar - iki gamze yeniden beliriyor, keskin yüz hatlarına bir yumuşaklık katıyor. İki bardağı kaldırıyor, ama oyalanıyor, biz tezgahın üzerinde bu eğlenceli itme ve çekme oyununa devam ederken aramızdaki anı uzatmaya çalışıyor.

"Beni tanımadığımı biliyorum Sydney, ama ben her zaman istediğimi alırım," diye uyardıktan sonra başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Para eşittir güç.

Pislik.

Dövmeleri olabilir ve alyansı olmayabilir ama eski erkek arkadaşım Charlie ile düştüğüm yola düşmeyeceğim. Eğer bayrak kırmızı görünüyorsa, muhtemelen öyledir ve bu uyarıları görmezden gelmek daha sonra sizi sadece kışınızdandır ısıtır.

Edison ve sevgilisi yarım saat daha kalıyorlar. Sonunda gitmek için ayağa kalktıklarında, zaten pırıl pırıl olan tezgahı silmeye dalmış gibi davranarak gözlerimi ondan başka bir şeye odaklamıyorum. Ama sonra onu hissediyorum - o çekimi - bir farkındalık gibi ve kafamı kaldırdığımda, kapıya doğru yönelirken gözleri son bir kez benimkileri buluyor.

Ve lanet olsun, bana bakışından nefret etmediğim için nefret ediyorum.

BÖLÜM 2

Sidney

T Dancing Lilacs sıradan bir beyefendiler kulübü değil; üst düzey ve seçkin bir kulüp ve diğer kulüplere kıyasla ne kadar şanslı olduğumun farkındayım.

Aynı iş kolunda çalışan ve bu düzeyde bir bakım ya da bu düzeyde bir maaş almayan diğerleri.

Birkaç yıldır burada çalışıyorum. Hayalimdeki iş mi? Hayır, yakınından bile geçmiyor. Bir gün uyanıp da *"Amerikan rüyasına ne benziyor biliyor musunuz? Direkt dansı."* diye düşünmedim.

"Hayalimdeki iş" fikri bana her zaman biraz abartılmış gibi gelmiştir. Çocukken gerçekten Britney Spears olmak isterdim - ama kim istemezdi ki? Bunun dışında, hayat boyu sürececek bir hedefim ya da büyük bir kariyer planım yoktu ve bence bunu kabul etmekte bir sakınca yok.

Bu iş faturalarımı ödüyor, başımı sokacak bir evim olmasını sağlıyor ve kendimi suçlu hissetmeden istediğim şeyler için savurganlık yapmama olanak tanıyor. Ayrıca, bana boş zamanlarımda istediğimi yapma özgürlüğü veriyor, hem de dokuzdan beşe zincirlenmeden.

Tamam, her zaman göz kamaştırıcı değil. Kendi payıma düşen pisliklerle uğraşmak zorundayım, ancak bazen kim olursanız olun hayat karmaşıktır ve dürüst olmak gerekirse, çoğumuz burada elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

Yapabileceğimiz tek şey derin bir nefes almak, kendimize kim olduğumuzu hatırlatmak ve sonra da olmak için doğduğumuz baş belası gibi işlerin üstesinden gelmektir.

Buraya gelen erkekler zenginliklerini sadece giymekle kalmıyor, tasarımcı takım elbiseleri içinde, harcayabileceklerinden çok daha fazla parayla gösteriş yapıyorlar. Bu adamlar, mükemmel hayatları ve mükemmel eşleriyle - muhtemelen kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini bilmeyen ve büyük olasılıkla kocalarının böyle bir yerde ne kadar ileri gitmeye istekli olduklarını bilmeyen eşler - izlenmesi gereken bir şeydir. Bu duvarların içinde, en karanlık arzuları canlanır, pahalı kolonya ve güçlerinin ağırlığıyla maskelenir.

Burada yeminler paramparça olur ve bağlılık artık yoktur.

Zengin altın rengi ve siyah dekorla çevrili soyunma odasına giriyorum - tavandan tabana aynalar her açıyı yansıtıyor, kim olduğumu ve olmak üzere olduğum kişiyi yakalıyor. Nefes alıyorum, erkeklerin görmek için para ödediği role girmeye hazırlanırken atmosferin üzerime yerleşmesine izin veriyorum, hem tanıdık hem de uzak, karanlık ve kontrollü hissettiren bir versiyonuma adım atıyorum, sadece bu duvarların içinde canlanan, onları ağrıtmak için tasarlanmış bir yanım.

Ve en iyi kısmı, asla gerçekten dokunacak kadar yaklaşamayacaklarını bilerek çaresizliklerini izlemektir.

Seçeneklerimi gözden geçirirken, sonunda her kıvrımı saran siyah dantelli bir iç çamaşırı takımına giriyorum. Kalçalarımı zar zor sıyıran, hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayacak kadar şeffaf bir etek ekliyorum ve kıyafetimi zaten uzun olan bacaklarımı vurgulayan bir çift gök yüksek topuklu ayakkabı ile tamamlıyorum. Sarı saçlarım gevşek dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülüyor, belimin hemen üzerine düşüyor ve son bir dokunuşla en sevdiğim parfümü sıkıyorum.

Kulübün ana alanına girer girmez kendimi koyu yeşil ve altın rengi bir sisin içinde buluyorum. Dekor saf lüks, baştan çıkarıcı burlesk avangart bir havaya sahip ve sofistike bir görünüm sergiliyor - ki burada zarafet yanılsamasının ardında neler olup bittiği düşünüldüğünde bu ironik bir durum.

Altın rengi masa ve sandalyeler odanın dört bir yanına serpiştirilmişken, tavandan sarkan büyük yeşil kadife perdeler bir mahremiyet hissi yaratıyor.

kulübün farklı alanlarını ayırıyor. Arkalarında, bu gecenin bir noktasında kendimi kaçınılmaz olarak dans ederken bulacağım direkler ve yükseltilmiş podyumlar var.

O kadar uzun süredir buradayım ki rolüm dansçılıktan hostesliğe kaydı. Eskiden gecede dört ya da beş kez sahneye çıkar, ışıkların altında bacaklarım ağrıyana kadar dans ederdim. Ama şimdi sadece bir performansla düştüm ve gecenin o kısmı geride kaldı.

Şimdi, çoğunlukla pistte çalışıyorum, odanın içinde dolaşıyorum ve erkeklerin dikkatini çeken ve daha fazlası için geri gelmelerini sağlayan bir kıyafet giyerken sohbet ederek onları eğlendiriyorum.

Ama bu konuşmalar erkeklerden uzaklaşmaya başlamamda büyük rol oynadı.

Seks hoşuma gidiyor ama ilişkiler bana göre değil.

Erkek türünün en kötülerini böyle bir yerde görmek - gözlerinin ne kadar kolay kaydığını, alyanslarını ne kadar çabuk unuttuklarını ve kısacık bir ilgi anı için küçük bir servet harcamaya ne kadar istekli olduklarını

-İçimde bir şeyleri değiştirdi.

Ben de sorunun bir parçasıyım ama buradaki erkeklerin hiçbirisiyle asla sınırlarımı aşmam. Sınırlarım var ve onları sıkı sıkıya koruyorum. Benim işim onların ilgisini canlı tutmak, ustalaşmayı öğrendiğim rolü oynamak ama asla kendimi kaptırmamak.

Eski erkek arkadaşımınla yaşadıklarımın sonra aşkın saçmalık olduğuna karar verdim ve burası gibi bir yerde çalışmak sadece bu inancımı pekiştiriyor. Özellikle de bu adamlar özel bir odada diğer kızlardan birine oral seks için para öderken alyanslarını çıkarma zahmetine bile girmiyorlarsa - evet, bu düşündüğünüzden daha fazla oluyor.

Fazladan para kazanmak için ne yapacakları onlara kalmış ama ben bu adamların hiçbirinin bana dokunmasına asla izin vermedim ve vermeyeceğim.

"Hey, Sydney," diye sesleniyor Tanya bana.

Uzun, şık siyah saçları zeytin rengi tenine ipek gibi dökülen barın arkasındaki kadın zahmetsizce büyüleyici ve sanırım şimdiye kadar gördüğüm ya da dokunduğum en mükemmel sahte göğüslere sahip.

Çünkü biz arkadaşız ve merak ettim.

"Biraz su alabilir miyim lütfen? Birazdan direğe çıkacağım," diyorum bara yaslanarak.

Tanya başını sallayıp etrafında dönüyor ve en azından burada durup içiyormuşum gibi bir illüzyon yaratmak için birkaç buz küpüyle birlikte bir bardağa su dolduruyor

Alkollü bir şey.

Bir yudum alıp kalabalık kulübü tararken, bakışlarım girişe takıldığında kalbim duracak gibi oluyor. Uzun boylu bir figür, ışıkların altın parıltısında siluet halinde duruyor ama puslu havada bile kim olduğunu görebiliyorum.

Ne. İçinde. Neyin. Sikeyim mi?

Edison Miller -ki kendisi şüphesiz çoğu kadının yürüyen ıslak rüyasıdır- sanki kendisi için dikilmiş gibi vücuduna yapışan tamamen siyah takım elbisesi içinde dikkatleri üzerine çekerek kulüpte kendinden emin bir şekilde yürür -ki muhtemelen öyledir.

Onu gördüğümde ağzım kuruyor ve attığı her adımda nabzım hızlanıyor. Kalabalığın arasında ilerlerken kafalar dönüyor ve fısıldaşmalar birbirini takip ediyor çünkü o kadar yıkıcı bir yakışıklılığı var.

Gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi kulübün her köşesini tarıyor. -Ya da birini, ta ki sonunda bana gelene kadar. Karanlık ve kararlı bakışları benimkilere kilitlendiği anda dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor, tam da aradığı şeyi bulduğunu söyleyen bir gülümseme. Yüzünde hiç şaşkınlık yok, sadece tam olarak beklediği yerde olduğum için duyduğu memnuniyet var.

Benim parçası olduğumu bile bilmediğim bir oyun oynuyor ve şimdiden on adım önde.

Edison olduğu yerde sabitlenmiş, gözleriyle ona yaklaşmam için bana meydan okuyor, ben de beni nasıl bulduğunu öğrenmek için neredeyse çıplak kıcımla oraya doğru yürüyorum. Attığım her adım kasıtlı ve bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Ama bu odada sahip olduğum gücü biliyorum ve beni bundan mahrum etmesine izin vermeyeceğim.

"Seni tekrar görmek güzel Sydney," diyor gülümseyerek.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Edison. Seni buraya getiren nedir?" Ona sahte bir gülümseme gösterirken sesimden alaycılık akıyor. Sırıtsı genişliyor, meydan okumadan hoşlandığı belli, ama ben kendimi tutuyorum. Buraya girip beni oyundan düşüreceğini sanıyorsa fena halde yanılıyor. Burada kontrol bende ve o sadece sahip olamadığı şeyin tadına bakmaya çalışan başka bir adam.

"Yakınlardan geçiyordum ve bir uğrayayım dedim." "Bu doğru mu?"

Bana biraz daha yaklaşıyor, kendi vücuduyla bedenimi zar zor sıyrıyor. Gerginlik kaynıyor ve vücudum kulübün katı dokunmama kuralını neredeyse aşmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıırken aramızda çiğ bir sıcaklık oluşuyor.

"Sana söyledim Sydney, ben her zaman istediğimi alırım," diye fısıldıyor kulağıma, sözüne arzu karışmış.

"Bugün seni bir kez geri çevirdiğimi d ü ş ü n ü r s e k , ne istiyorsun?"

"Bir hata yaptınız."

"Seninle çıkmak gibi bir niyetim yok, o yüzden vaktini boşa harcıyorsun." "Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," diyor yanımdan geçip giderken.

Ağzım bir karış açık, kalabalığın arasından odanın ortasındaki bara doğru ilerlediğini görmek için dönüyorum. Tam onu gözden kaybetmişken bir ses beni gerçeğe geri döndürüyor.

Diğer dansçılardan Coco, Ash'in mesajını ileterek, "Hey Sydney, ikinci bölümde sıra sende," diye sesleniyor.

Patronumuz Asher Crane her zaman kulüpte, her şeyi denetliyor. Kendisi özel bir plajda kokteyl içerken burayı yönetmesi için başka birini kolayca işe alabilecek olmasına rağmen Ash kalmayı tercih ediyor.

Kendimi toparlayıp direğe doğru ilerlerken Coco'ya hızlıca başımı sallıyorum. Perdeli alanlardan birine giderken Edison'un yanından geçiyorum ve içeri girdiğimde, bir grup adam odanın ortasındaki altın bir direğin etrafındaki pelüş zümrüt sandalyelerden oluşan bir çemberde oturuyor.

Burada oturup bana bakan yüzlerin çoğu artık bana tanıdık geliyor, ancak bu gece vardiyam için geldiğimde görmeyi beklemediğim yeni bir yüz var. Bugün onu ilk gördüğüm andan beri yüzü aklımdan çıkmıyor.

Beni bulmak için bu kadar çaba sarf etmesinden etkilenmekle, hareketleri ciddi bir sapık izlenimi verdiği için biraz huzursuz hissetmek arasında kaldım.

Acaba maskesi var mı?

Montell Fish'in "Bathroom" şarkısı çalmaya başlar başlamaz maskeli adam fantezimden sıyrılıyorum.

Gözlerimi kapatarak kendimi müziğe teslim ediyorum ve enerjisinin tenime sızdığını hissediyorum. İnce topuklu ayakkabımı soğuk metal direğe zarifçe geçirirken yavaş ve derin bir nefes alıyorum ve kendimi o anın içinde kaybederken vücudum dalgalanıyor. Sırtımı kamburlaştırdığımda başım yumuşak bir kavisle geriye doğru eğiliyor ve uzun platin saçlarım kıcımın kıvrımını okşuyor. Parmaklarım saç tellerimin arasından kayıyor ve Edison'un mürekkepli yumruğuna dolanmasının nasıl bir his olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Direğin etrafında sallanıp dönüyorum, vücudum zahmetsizce kayıyor ve annemin bana verdiği her şeyi gösteriyorum.

Erkek kalabalığı beni izliyor ama benim odağım tek bir kişiye odaklanıyor: Edison. Gözleri fırtınalı yağmur bulutları gibi karanlık ve her yerimi ateşe veren derin, tüketen bir şehvetle dolu. Sanki beni cehennemin derinliklerine sürüklüyor, bakışları kaçamadığım karşı konulmaz bir karanlık girdabı.

Vücudu tamamen rahat, uzun bacakları sandalyesinin önünde uzanıyor. Ama dönüp daldığımda ellerini fark ediyorum. Parmaklarının sandalyenin kollarını kavrama şekli, o anda benden ne kadar etkilendiğini ortaya koyuyor.

Yavaş ve şehvetli hareketlerle direğin etrafından dolanıyorum ve yere ulaştığımda kendimi dört ayak üzerine düşürüyorum. Sandalyelerinde oturan ve gözleri her hareketimi izleyen erkeklerin oluşturduğu çembere doğru sürünmeye başlıyorum. Yüzümdeki kendini beğenmiş gülümseme tamamen onlar için. Bu bir performans, bir boyun eğme gösterisi ama hiç de öyle değil. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde olduğum için kontrolün kendilerinde olduğunu düşünüyor olabilirler ama tüm gücün bende olduğunu bilmiyorlar. Bu hareket benim seçimim, benim kontrolüm; burada kuklacı benim ve onlar da farkında olmadan kuklalar.

Edison'a doğru sürünüyorum, sandalyesinin tam önüne gelene kadar her santimim ona odaklanıyor. O öne eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor, ben de yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum. Ayağa kalkmadan önce ellerim vücudumun üzerinde gezinip her kenarını incelerken, tüm dikkatinin bende olduğunu garanti etmek için bacaklarımı yeterince ayırıyorum.

Kalçalarımı sallayarak direğe doğru ilerliyorum ve bakışlarının sıcaklığının peşimden geldiğini hissedebiliyorum. Her hareket, odayı büyülemek ve yönetmek için kasıtlı bir baştan çıkarma ve dönüp beni izleyen o derin gümüş gözleri yakaladığımda, kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum.

BÖLÜM 3

Sidney

A Müzik sustuğunda ve şarkı sona erdiğinde zarif bir çıkış yapıp soyunma odasına dönüyorum. Neyse ki bu gece için direğe çıkma sıram sona erdi. Ama dürüst olmak gerekirse, kulüpte dolaşp zengin pislüklerin egolarına masaj yapacak havada değilim.

Jeffrey Warner'ın yeni yatı hakkında tek kelime duymak ya da yatın kenarında bir kadeh pahalı şampanya ile ne kadar "muhteşem" görüneceğimi duymak istemiyorum. Oliver Black'in lüks erkek banyo sabunu işine girerek ne kadar para kazandığını duymakla hiç ilgilenmiyorum - görünüşe göre duş jelinin bile bir tasarımcı etiketine ihtiyacı var. Bunların hiçbirisi umurumda değil ve yine de gecem, gözlerimi başka bir boyuta çevirme dürtüsüyle savaşıırken etkilenmiş gibi davranarak her sıkıcı, kendini beğenmiş ayrıntıya kafa sallayarak geçecek.

Edison yüklenmiş olmalı.

Nefes almanın bile size lüks gibi geldiği böyle bir yere girmek için öyle olmanız gerekir.

Kontrolleri nasıl bu kadar hızlı geçti?

Sadece adımı bildiği halde beni nasıl buldu?

Öfkeli psikopat.

Haksız yere ateşli bir psikopat, kas ve mürekkeple sarılmış kötü kararlar gibi görünen, beni güzel dövmele bir aleve pervane gibi çeken türden.

İdeal olarak, kulübün ana alanına ulaştığımda Edison gitmiş olacak ve geceyi onu izleyerek ve saldırmasını bekleyerek geçirmek zorunda kalmayacağım.

Ayrıca gecenin geri kalanını aptalca etkilendiğim çılgın kişiyi arayarak geçirmeyeceğim.

Yüzümde neredeyse acı veren sahte sırtışımla odanın içinde süzülüyorum, bu adamlara gülümsüyorum ve onları tam da beni boşaltabilecek türden adamlar olduklarına inandırıyorum. Başımı eğiyorum, doğru anlarda gülüyorum ve benim asla hissedemeyeceğim, sadece onların kafalarında var olan bir kıvılcımı hissetmelerine izin verecek kadar yaklaşıyorum.

Bakışlarının ağırlığını hissediyorum, gözlerindeki titreşimi yakalıyorum - beni yakaladıklarını düşündüklerini söyleyen bir bakış, sanki kırmaktan bir tatlı yorum uzaktarmış gibi.

Gerçekte, bana itici geliyorlar.

Mesele dış görünüşleri değil - gerçi uzun boylu, dövmele ve belalı olanlara karşı bir zaafım olduğu açık.

Bara doğru ilerliyorum ve Tanya sırtarak bana dönüyor, buz ve suyla dolu bir bardak uzatıyor. "Al, buzlu su," diye takılıyor ve içkiyi alırken gülüyorum. Ama tam bir yudum almak üzereyken aniden sırtıma sert bir duvarın dayandığını hissediyorum.

Edison.

Kokusu beni sarıyor, sarhoş edici ve açık bir şekilde erkeksi, baharat ve günah gibi sığa sarılmış. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama saf bir erkek kokusu ve karnımda sıcaklık aşağı doğru kıvrılırken, istemediğim bir ihtiyaçla bana ihanet ederken hain vajinama sessizce lanet ediyorum.

Kulaklarımda çarpan kalbimin sesi neredeyse kulübün gürültüsünü bastırarakken o daha da yaklaşıyor, nefesi boynuma değişiyor ve istemsiz bir titremeye neden oluyor. "Sana biraz daha sert bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, hızla yüzümü ona dönerek. "Çalışıyorum." "Bunu bana söyleyip duruyorsun."

Bu lanet herif.

"Beni nasıl buldun?"

Edison sırtıyor; bir elini sakallı çene çizgisinde gezdirirken, kendinden memnun olduğu her halinden belli olan, sinir bozucu ukala ifadesi yüzüne yayılıyor.

"Daha önce de belirttiğim gibi, eğer bir şey istiyorsam, onu elde etmenin bir yolunu bulurum. Bu gece nerede çalıştığını bana söylemek istemedin, ben de bir yolunu buldum."

"Bunun ne kadar ürkütücü olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Zamanıma değer veririm ve onu boşa harcamam. Senin, Sydney Thorne'un burada çalıştığını öğrenmem bir saatimi aldı. Belki sizin için ürkütücü olabilir ama benim için verimli olmak ve istediğimi daha hızlı elde etmek, kaçınılmaz olarak bana söylemenizi beklemem gereken bir oyun oynamaktan daha önemli."

"Polis misin sen?" Ben soruyorum, o da gülüyor; alçak, gırtlaktan gelen ve beni rahatsız ettiği kadar ağzımla yutmak istememe de neden olan bir ses. Ancak oyun oynayacak havada değilim ve burada ne haltlar döndüğünü bilmem gerekiyor.

"Hayır, ben polis değilim. Miller Güvenlik'in sahibiyim ve pek çok insan tanıyorum, bu yüzden beni reddetmeniz zaman kaybıydı."

"Buraya bu kadar kolay nasıl girdin."

"Ash ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Sizin de bildiğiniz gibi bu kulübün ve şehirdeki diğer pek çok kulübün güvenliğini ben sağlıyorum."

"Sanırım bu gece buraya girmeniz için size ücretsiz giriş izni verildi?" "Bedava değildi ama kolaydı, evet."

Deli olmalı.

Yüzü yaklaşıyor ve dudakları kulağıma değiyor, nefesi tenimi okşarken tüylerim diken diken oluyor. "Bu gece benim için böyle dans etmeni izlemek için memnuniyetle iki katını öderdim," diye mırıldanıyor, ben sadece damlarken sesi seksle damlıyor.

"O odada bir sürü erkek vardı. O gösteri sadece senin için değildi." "Evet, öyleydi ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Seni tanımıyorum bile."

"Öyleyse bunu değiştirelim."

Beni bu ayartmadan uzak tut.

"İzninizle. Çalışmam gerek ve inandığının aksine bu gece buradaki tek erkek sen değilsin." Gülümsüyor, dudaklarının kenarları eğlenerek yukarı kıvrılıyor. "Diğer erkekler benimle ilgilenmek için para ödüyorlar."

Sıkılırsan sana diğer kızlardan birini bulurum, onlar da seni eğlendirir."

Aramıza biraz fiziksel mesafe koymak için yanından geçmeye çalışıyorum, ama aniden eli belime dolanıyor, güçlü ve sahiplenici, o kontrollü parmaklar tenime sıkıca bastırıyor, beni tam istediği yerde tutuyor. "Benim için başka birini bulmayı aklından bile geçirme," diye homurdanıyor, sesi uyarı dolu. "Ve eğer farkında değilsen, bu gece burada senin için benden başka kimse yok."

Zihnim noktaları birleştirmek için yarışıyor ve sonunda tıkladığında, yaptığı şeyin farkına varmak karnıma bir yumruk gibi çarpıyor.

Gözlerim açılıyor ve inanamayarak başımı sallıyorum. "Sen..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, öfke damarlarıma hücum ederken cümlemi tamamlayamıyorum.

"Ash'e gecenin geri kalanında izin yapabilmen için bağışta bulundum."

"Yani beni satın mı aldın?" Ellerim iki yanımda yumruk olurken tükürüyorum. Bana bakıyor, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. "Üzerimde lanet bir fiyat etiketi varmış gibi mi görünüyorum Edison? Tanrım." Bakışları sanki benimle nasıl başa çıkacağını ve ateşlediği yangını nasıl yatıştıracağını anlamaya çalışıyormuş gibi üzerimde sabitleniyor. "Ne kadar ödedin?"

"Yeterince değil."

Ve tabii ki, piç kurusu hiç de özür dilemiyor.

"Harika. Bu gece senin için neyim ben, ha? Lanet evcil hayvanın mı?"

"Eğer burada olan şeyin bu olduğunu düşünüyorsan, o zaman benden bile daha hızlı hareket ediyorsun," diye cevap veriyor, ağzımın payını vermeye hazır olduğum bir sırıtişla.

"Bu hiç komik değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim, güzelim."

"Sık sık reddedilmiyorsun, değil mi? Çünkü bir kadının peşinden böyle gidilmez."

"Öyle düşünmüyor musun?" diye alay ediyor ve hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyorum. "Hayır, ama senin için daha önce işe yaradığını varsayıyorum.

kibir."

"Bu sabah eski moda yaklaşımı denedim, değil mi?" "Denedin ve ben hayır dedim."

"Bu cevap hoşuma gitmedi." Çenesi bir kez daha eğiliyor ve sesi neredeyse fısıltıya dönüşüyor. "Ayrıca, vücudun neredeyse evet diye bağırırken benim ne düşünmemi bekliyorsun?" Parmakları vücudumun kıvrımlarında geziniyor.

ve onun dokunuşu altında titrerken bedenimin bana ihanet etmesinden nefret ediyorum. "Karnın yedi kez sıkıştı. Meme uçların bu son derece ince kumaşı zorluyor ve yanakların kızarmış." Duraklıyor, derin bir nefes alıyor, yine de az önce tüm nefesimi çalmış gibi hissediyorum. "Şimdi bana, açıkça kızgın olmana rağmen neden hâlâ benden etkilendiğini öğrenmekle uzaktan yakından ilgilenmediğini söyle."

"Beni satın alabileceğine inanan kibirli pisliklerden hoşlanmıyorum," diye ısııyorum, kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve bu çekimden kurtuluyorum.

"Yine de burada etrafınız onlarla çevrili."

"Ve onlardan biriyle bile çıkmadım." "Şimdiye kadar."

"Bu bir randevu değil," diye tersliyorum onu.

"O zaman ne dersen de, ama sen bir satın alma değilsin. Beni anlıyor musunuz? İstediyin zaman gitmekte özgürsün."

"Bildiğim iyi oldu," diye başımı sallayarak cevap veriyorum, topuklarımın üzerinde dönüp doğruca soyunma odasına gitmeden önce ona daha fazla bir şey vermeyi reddediyorum. Hiç vakit kaybetmeden üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp attıktan sonra montumu kaptığım gibi kulübün arka kapısına yöneliyorum.

Fark edilmeden dışarı çıkıyorum, soğuk gece havasına adım atıyorum, soğuk anında tenimi ısıyor. Yürümeyi bırakmıyorum, Edison'dan, kulüpten, her şeyden olabildiğince uzaklaşma dürtüsüyle hareket ediyorum.

Ancak köşeyi dönüp kulübün girişine yaklaştığımda önümde beliren manzara beni şok bile etmiyor. Edison Miller şık, siyah bir arabaya rahatça yaslanmış, motoru sessizce rölantide çalışıyor, ayak bileklerini önünde çaprazlamış ve yüzüne umursamaz bir ifade yerleşmiş.

"Gerçekten mi?" Tek kelimem alaycılıkla süslenmiş bir şekilde soruyorum.

"Beni ekmeni kişisel olarak algılamamaya çalışıyorum ama kesinlikle eve yalnız gitmene izin vermeyeceğim. Hadi, şoförüm seni götürecekt."

Annem bana yürümeye devam etmemi, tanımadığım bir adamla asla arabaya binmememi söylerdi, ama aptal tarafım - dövmelere ve gamzelere ilgi duyan tarafım - her zaman kazanacaktı.

Şimdi manşetleri görebiliyorum.

"Aile, tek kızlarının trajik ölümü nedeniyle Noel'den hemen önce yas tutuyor. Raporlara göre, yürüyen bir kırmızı bayrak olmasına rağmen, çekici bir adamla kendi isteğiyle bir araca bindi."

"Tamam."

Ben bir aptalım.

Arabanın kapısında beklerken tereddütlü adımlarla ona yaklaşıyorum. Yaklaştığımda, sanki elini tutmam dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elini uzatıyor.

Tabii ki öyle.

Eli sıcak, sıkıca kavırıyor ve parmakları parmaklarımın etrafına dolandığında, kendimi bu basit dokunuşun ne kadar samimi hissettirdiğinde kısa bir süreliğine kaybolmuş buluyorum.

Arabanın içine girdiğimde, pahalı deri ile bir tutam burbonun zengin kokusu havada asılı kalıyor. Isıtmalı koltuklar sihrini konuşturuyor ve yumuşaklığına gömüldüğümde üzerime yapışan soğuğu eritiyor. İç mekan adeta parılıyor, her yüzey mükemmel bir şekilde cilalanmış ve orta konsolda bir şişe üst raf burbon duruyor. Renkli camlar bizi tam bir mahremiyet içinde sarıyor ve sürücü ile aramızdaki yükseltilmiş bölme bu anın bize ait olmasını sağlıyor.

Edison arkada bana katılıyor ve kapıyı hafif bir gümbürtüyle kapatıyor. "Sanırım sen ve şoför nerede yaşadığımı zaten biliyorsunuz," diyorum, sormuyorum ama zaten doğru olduğunu bildiğim şeyi kabul ediyorum.

"Ben çok verimliyim."

"Hayır, sen delisin."

"Eğer deli olsaydım, bana gerçekten böyle seslenmen gerektiğini düşünüyor musun? Bu beni uçurumun kenarına itebilir." Bu beni tamamen susturuyor ama o hemen gülmeye başlıyor. "Hadi, senin evine dönene kadar benimle dalga geç ve yemin ederim oraya vardığımızda kıyafetlerimi yırtıp atmak istemezsen seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum Sydney. Sadece seni tanımam için bana bir şans ver. Tek istediğim bu."

"Peki. Üç soru hakkın var."

"Ve hepsine dürüstçe cevap verecek misin?" Başımı sallıyorum, sıradaki soru için kendimi hazırlıyorum. "Erkekler için dans etmekten hoşlanıyor musun, yoksa para için mi oradasın?" Soru hiç tereddüt etmeden dudaklarından dökülüyor. Bana karşı yumuşak davranmayacağını biliyordum ama bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum. "Bir yanım izlenmekten hoşlanıyor. Kendimi nasıl hissettirdiğini, bir odanın dikkatini çekmenin gücünü seviyorum, ama kulübe gelen erkeklerden pek hoşlanmıyorum, bu yüzden çoğunlukla iyi para kazandırdığı için oradayım. Başka türlü sahip olamayacağım bir bağımsızlık seviyesine ulaştım."

"İzlenmekten hoşlanıyorsun," diye düşünüyor, kaşlarını merakla kaldırarak. "Bu başka bir şey için de geçerli mi?"

Başımı hafifçe eğiyorum, dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Sorunuz bu mu?"

"Hayır, çünkü cevabı zaten biliyorum."

"Öyle mi?"

Başımı sallıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Detaylara dikkat etme konusunda gerçekten iyiyimdir. İnsanları ve vücut dillerini okuyabilmek, ekibimi eğitmek söz konusu olduğunda çok önemlidir."

"Ben de sadece isminizi sık sık imzaladığınızı sanıyordum."

"Bugünlerde işim aslında bundan ibaret, artık güvendiğim insanlar işimi yürütüyor."

"Sıradaki soru," diyorum.

"Beş parasız olsaydım benimle çıkar mıydın?" diye soruyor ve bu sabah Cora'da onun hakkında ani bir yargıya vardığım ana geri dönüşü tetikliyor. "Çünkü param olduğunu düşündüğün anda enerjin değişti."

"Bunun bir varsayım olduğunu sanmıyorum."

"Değildi, ama sen buna dayanarak bir yargıya vardın," diyor, sesi sert ve az önce bana pislik sopasıyla vurmuş gibi hissediyorum. "Şimdi sana tekrar soruyorum. Param olmasaydı benimle akşam yemeğine evet der miydin?"

"Hayır, çünkü sen başka bir kadınla randevudayken bana çıkma teklif ettin."

"Bu ilk randevuydu ve kıvılcım ya da kimya olmadığını hemen anladım. O da aynı şekilde hissettiğini söyledikten sonra randevuyu iyi şartlarda bitirdik." Gözleri açlıkla dudaklarımın üzerinde geziniyor, kendi dudakları dolgun ve hafifçe ayrık. "Seninle tanıştığımda hissettiklerimin tam tersi," diye itiraf ediyor. "Ve senin izini sürdüm çünkü en son ne zaman o kıvılcımı hissettiğimi hatırlamıyorum ve senin hakkında daha fazla şey bilmem gerektiğini biliyordum."

"Ve şimdi daha fazlasını biliyorsun. Artık ne yaptığımı biliyorsun. Bu değişti mi?" "Aradaki tek fark, sakinliğimi bir anda kaybetmek istemem oldu.

Sırf seni yalnız dans ederken izleyebilmek için en az on beş erkeğin omurgasını kırdım." "Yani kıskanç bir tip misin?"

"Ben buna bölgesel diyorum."

"Sen tek çocuksun, değil mi? Bahse girerim oyuncaklarını hiç paylaşmak zorunda kalmamışsındır." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dudaklarına bilmiş bir gülümseme yayılıyor - sessiz bir onaylama ve ben daha ne olduğunu anlamadan gülmeye başlıyorum.

"Bu kadar açık mı?"

"İyi saklamıyorsun diyelim."

Araba durduğunda pencereden apartmanıma bakıyorum ve bir yanım şoförün bir süre daha daireler çizmeye devam etmesini diliyor. Burada her ne oluyorsa ondan kurtulmaya hazır değilim çünkü arabadan iner inmez kim olduğum gerçeğine ve koruduğum duvarlara geri döneceğimi biliyorum.

Gitmek için hamle yapıyorum, elim kapının koluna uzanıyor, ama ben uzaklaşmadan o aniden orada, beni sıkıştırıyor. Eğiliyor, nefesi kulağıma geliyor ve içimde istemsiz bir ürperti yaratıyor.

"Son bir sorum var," diye fısıldıyor, sesi alçak ve sert, omurganızı saran türden.

Yüzümü onunkine çeviriyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor, derimin altında sürünen bir ihtiyaçla parlıyor. Odağı dudaklarıma düşmeden önce bir kalp atışı kadar duraksıyor, aramızdaki kıvılcımı görmezden gelmek imkânsız.

"Elimi kalçalarının arasına sokarsam seni ıslak bulur muyum?"

Siktir et.

"Beni sıırıslıklam bulursun, Edison Miller," diye dürüstçe cevap veriyorum, çünkü bu adamla bu kadar yakın olmak ölümcül bir şey ve genç ve vahşi olduğum günler yeniden su yüzüne çıkma tehlikesiyle karşı karşıya.

Nabzım hızlanıyor ve sözlerimin onun üzerindeki etkisini dişlerinin alt dudağını sıyırmasından anlayabiliyorum. Gözlerindeki vahşi bakış onu daireme davet etme isteği uyandırıyor ve bir an için bunu düşünüyorum

-Gecenin geri kalanında birbirimizin içinde kendimizi kaybedebileceğimiz bir yer. Ama onun gibileri bilirim; sizi yakalayana kadar kovalarlar, sonra da sizi tamamen unutmuş gibi geride bırakırlar.

"Getirdiğin için teşekkürler," diye devam ediyorum, midemdeki kıpırdanmayı görmezden gelmeye çalışarak. "Ve düşündüğüm kadar deli olmadığın için."

Tekrar kapıya uzandığımda, kolumu mengene gibi kavrayarak beni geri çekiyor. Ben tepki veremediğim diğer eli boğazımın dibine yapıyor, sıkıyor ama beni zorla koltuğa geri iterken yerimde tutacak kadar sert. Vahşi gözleri bir kez daha dudaklarıma sabitleniyor, aç ve sahiplenici.

"Ben ilk buluşmada öpüşmem," diye mırıldanmayı başarıyorum ama bunun nafile olduğunu biliyorum.

İkimizin de arzuladığı şeyi almaya kararlı ve ben karşı koyacak güçte değilim. "Bu lanet bir randevu değil."

Dudakları benimkilere çarpıyor, öpüşmemizin her saniyesini kontrol ediyor ve hükmediyor. Dilinin hareketleri ve boynumu sıkıca kavrayışı, sahiplenici ama aynı zamanda tutkulu, beni daha da yaklaşması için çaresiz bırakıyor. Tadı nane, viski ve başka bir şeyin karışımı gibi; ona özgü bir şey ve ben daha fazlasını istiyorum. Göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseliyor ve o uzaklaşırken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim, sanki beni sahiplenme ihtiyacı, sahip olabileceği her türlü kısıtlamayı tamamen bastırmış gibi. Şefkat yok, sadece kalbimin çarpmasına neden olan bir açlık var.

"Çık dışarı," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, boğazımdaki kavrayışını serbest bırakarak. "Ne?"

"Şoförümün seni burada, arabamda becerdiğime tanık olmasını istemiyorsan, gitmeni öneririm." Koltuğuna geri yaslandığında sesim kesiliyor. "Oyun oynamıyorum Sydney. Gregg'in adımı haykırdığını duymasına iki saniye uzaklıktayım çünkü bunun başka bir yolu yok ve ikimiz de bunu biliyoruz." Dudağımı ısırıyorum ve sırtımdan kendimi alamıyorum çünkü bu fikre tamamen karşı olmasam da onun gergin ve sinirli olduğu çok açık.

Arabadan inmeden önce ona "Bıraktığın için tekrar teşekkürler," diyorum ve soğuk havanın kızarmış tenime çarptığını hissediyorum. Daireme doğru ilerlemeden önce derin bir nefes alıp kendimi dengeliyorum.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz, dudaklarımdan kontrol edilemez bir kıkırdama patlaması çıkıyor çünkü az önce belayı öptüm ve belanın tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı.

BÖLÜM 4

Edison

I Oturma odamda oturuyorum, duştan sonra hala hafif nemli, ateş çıkırdıyor ve odanın etrafına yumuşak bir parlaklık yayıyor. Işıklar loş ve ben üzerinde sadece bir çift siyah boxer külot vardı.

Telefonum elimde duruyor ve başparmağım ekranda Sydney'in isminin üzerinde geziniyor, ona mesaj göndermek için en uygun zamanın ne zaman olacağını tartışıyorum.

Ya da belki yine kulübe gelirim.

Kafeden çıkar çıkmaz, onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeyi kendime iş edindim - tam adını, çalıştığı yeri ve adresini. Ve evet, cep numarasını da aldım. Nereye bakacağınızı, kime soracağınızı bildiğinizde ve doğru kaynaklara sahip olduğunuzda bilgi bulmak zor değildir. Biraz araştırma yaptım ama aklımda tek bir amaç vardı, o da benimle çıkmasını sağlamaktı.

İsteddiği şey için bekleyecek bir adam değilim. Sabır abartılıyor.

Sydney'de beni kendine çeken bir şey gördüm ve onunla geçireceğim birkaç dakikadan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Özellikle de bu anlarda bana alışık olmadığım bir şekilde tepki verdiğinde ve yine de düşmanlığı onu daha çok istememe neden olduğunda.

Onun dikkatini çekmek için bir yol bulmalıyım.

Verdiği tepki karşısında ondan böbrek istediğimi sanırsınız. Teknik olarak hala başka biriyle çıkarken ona çıkma teklif ettiğim için beni aradığından beri onu düşünmeden edemiyorum. Ya da daha spesifik olarak, ağzının tadının nasıl olabileceğini takıntı haline getirmiştım. Karşısında dururken arka planda kahve makinelerinin uğultusu duyuluyordu ve tek düşünebildiğim dudaklarımı onunkilere bastırmanın nasıl bir his olduğuydu.

benim yerimde.

Arabamdaki o öpücük planlı değildi. Yaptım çünkü kendimi durduramıyordum; o çok baştan çıkarıcıydı ve beni daha önce hissetmediğim bir şekilde zayıf hissettirdi.

Ancak, bu sadece onun yanında kendimi kontrol edemememle ilgili değildi.

Onu öptüm çünkü ona yakın zamanda unutamayacağı bir şey hissettirebileceğimi göstermem gerekiyordu. Dudaklarımın onunkilere karşı nasıl hareket ettiğini ve onu nasıl kendime çektiğimi, aramızda görmezden gelinemeyecek bir ateş bıraktığımı hatırlamasını istedim. Eğer benim hissettiklerimin bir kısmını bile hissederse, daha fazlasını arzulayacak ve ona başka neler hissettirebileceğimi merak edecekti.

Dudaklarım onunkilere dokunmadan çok önce bana olan ilgisini hissetmişim. Ben yaklaştıkça bakışlarının yüzümde oyalanması, gözlerinin teslim mi olsam yoksa karşı mı koysam sorusuyla titremesi beni ilkelletti.

Elim boğazına sarılıyken, nabızı parmaklarımın altında kendi kalbimin şiddetli atışıyla eşleşerek gümbürdedi. Beklediğimi bilmediğim sözsüz bir onaydı bu; nefesi kesildi, yeşil gözleri karardı ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. O da benimle birlikteydi, aynı baş döndürücü, kaçınılmaz çekime kapılmış, aramızdaki çizginin başka hiçbir şey kalmayana kadar kaybolmasını bekliyordu.

Ve Tanrım, bu kız öpüşebiliyor.

Yüzünü görmeden önce bile beni kendine bağlayan sesi ve talepler listesi idi. Uzun sarı saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu, neredeyse

beline kadar uzanıyordu ve bakışlarım mavi kot pantolonunun kıvrımlı poposunu nasıl sardığına takılmıştı. Nasıl bir erkek isteyip istemediğinden bahsederken kulak misafiri olmuşum ve onun kriterlerine uyduğuma adım gibi emindim. Sonunda arkasını döndüğünde ne kadar güzel olduğunu gördüm. Bu ani çekim bana nadiren olur, o da hiç olmazsa. Ama onda, sert bir şekilde vurdu ve başlangıçtaki ilgisizliği onu daha iyi tanıma arzumu körükledi.

Ne diyebilirim ki? Karmaşık biriyim ve meydan okumalardan zevk alırım.

Neredeyse arabamın arkasında önümü açtırdığım geceden beri soğuğa göğüs gererek Cora's Café'nin önünden iki kez geçtim. Her ikisinde de Sydney müşterilere içki doldurmakla meşguldü ve benim dışarıda deli bir sapık gibi gizlendiğimden tamamen habersizdi.

Müşterilere tatlı tatlı gülümsemesini izledim, masum yüzünün altındaki karanlık hakkında hiçbir fikirleri olmadığını bildiğim için memnuniyetim giderek artıyordu. Onun güç ve kontrol arzulayan bir yanı vardı, elim onun küçük güzel boğazına dolandığında onu soymaktan büyük zevk aldım. Ama gerçek şu ki, bundan hoşlanıyordu. Kontrolün diğer tarafında olmak hoşuna gidiyordu ve bunu ondan alma şeklimden zevk alıyordu.

Gün ışığında iyi kız rolünü oynayabilir, ama onda bundan çok daha fazlası var.

Onu
gördüm

Hissetti
m.

Bir meleğin aurasına sahip, ancak ruhunda bir miktar ateş var ve ben her iki tarafa da eşit derecede çekiliyorum.

The Dancing Lilacs'ın sahibi Ash beni yıllardır tanır. Şirketim sadece kulüpteki tüm güvenlik kameralarını kurmakla kalmadı, aynı zamanda ona kapılarda çalışması için bir güvenlik ekibi de sağladım. Sydney'in orada çalıştığını öğrendiğimde tek yapmam gereken küçük bir ücret ödemektir.

Ash, kulübü sorunsuz bir şekilde çalışmaya devam ettiği sürece neden orada olduğumu umursamazdı. Ayrıca, ihtiyatlı davrandığımdan emin oldum ve tam olarak istediğimi aldım - Sydney'in dünyasında ön koltuk ve kafede bana kışımı servis ettiğinde görmediğim bir tarafı.

Ash'in mesajı sayesinde Sydney'nin bu gece kulübe döndüğünü öğrendim. Artık resmen üye olduğuma göre, istediğim gibi girip çıkabilirim.

Onun dansını tekrar izlemeliyim.

Onu tekrar görmem gerek.

Onun ilgisini çektiğimi biliyorum ve susuzluğun karşılıklı olması çok güzel bir duygu.

Anlamsız seksten ve lanet bir uyarı etiketiyle gelmesi gereken kadınlardan vazgeçtiğimden beri, aletim düşse bile, onu hala aynı şiddetle isteyeceğim kadar ham bir cinsel kimyaya sahip olacağımız birini arıyorum.

Tam olarak ne aradığımı biliyorum -bana meydan okuyan, ateşime uyan birini- ve onun aradığım kişi olmadığını anlayana kadar onu yalnız bırakmayacağım.

Bana ne dersiniz deyin, ama eğer aradığım kişi oysa, onu tutacağım. Artık gençleşmiyorum ve otuz dokuz yaşında, hayatımın geri kalanını tek bir kadının içinde geçirmeye hazırım.

Birkaç dakikalığına The Dancing Lilacs'ın dışında durup lanet olası bir Noel ağacı gibi aydınlatılmış binaya bakıyorum - her pencerede peri ışıkları parıldıyor ve girişi gerçek Noel ağaçları süslüyor.

Sydney'nin orada olduğunu ve onu istediğimi biliyorum. Ama tanıştığımızdan beri ilk kez aklıma şüphe düşmeye başladı. Kendimi sorguluyorum ve bu kadar güçlü bir şekilde yaklaşmamın uygun olup olmadığını merak ediyorum çünkü o haklı, onu takip ettiğim yoğunluk çılginca.

Ancak bu belirsizlik titreşimi beş saniye kadar sürüyor.

Siktir et, bunu kendi yöntemimle yapacağım.

Gözlerim kalabalık odayı tararken ağır parfüm ve alkol kokusu bana çarpıyor, sadece onu arıyorum, tıpkı kulübe ilk girdiğim zamanki gibi.

Oraya varmadan önce Ash ile bir konuşma yaptım ve bu gece Sydney'le tekrar vakit geçirmek için ısrar ettim ama para teklifi olmadan - geçen sefer bu saçmalığı yaptıktan sonra kız taşaklarıma sahip oldu - o da kibarca "Git kendini becer" diye cevap verdi. Onun en iyilerinden biri olduğunu ve bu gece pistten uzakta vakit geçirmesine izin veremeyeceğini açıkça belirtti ve her ne kadar kellesinin uçmasını istesem de işini yürütme şekline saygı duyuyorum.

Bara yaklaşıyorum, kısa kızıl saçlı genç bir kadın tezgâhın arkasında duruyor ve bir bezle bardakları siliyor. "İyi akşamlar efendim," diye dostça bir gülümsemeyle selamlıyor beni. "Sizin için ne getirebilirim?"

"Bir viski alayım lütfen," diyorum ellerim barın üzerinde düz dururken. "Ve Sydney'i arıyorum."

"Şu anda dans ediyor ama yakında işi bitecek."

Kaçırdım amına koyayım.

On uzun dakika boyunca huzursuzca bekledikten sonra, aniden birinin koluma dokunduğunu hissediyorum. Ancak bu Sydney değildi. Bu onun kokusu değil ve arabamdayken vanilya kokusuyla o kadar içli dışlı olduktan sonra bunu unutmam mümkün değildi. Sol tarafımdan gelen bu çiçek kokusu kesinlikle ona ait değil.

Yavaşça başımı çeviriyorum ve yanımda duran güzel kadına bir göz atıyorum - ve o da güzel, ama beklediğim kişiyle boy ölçüşmez. Kestane rengi saçları, her hareketiyle birlikte zıplayan sıkı bukleler halinde göğsünden aşağı dökülüyor. Nane yeşili iki parçalı bir takım giymiş ve ona uygun çoraplar giymiş. Pek bana göre değil ama odadaki erkeklerin bakışlarına bakılırsa azınlıkta olduğum kesin.

"Burada yeni olmalısın," diyor çapkın bir gülümsemeyle. "Öyle de denebilir."

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? İsterseniz sizi özel odalarımızdan birine götürebilirim ya da bir içki için size katılabilirim."

"Böyle iyiyim, teşekkürler," diye cevap veriyorum aniden, artan kızgınlığımı gizlemeye çalışarak, ama o ısrar ediyor ve sabrımın hızla tükendiğini hissedebiliyorum.

"İnanın bana, erkekler buraya yalnız kalmak için gelmez."

"Aslında birini bekliyorum ve başka bir kadınla görülmek isteyeceğim son şey ama teklifiniz için teşekkür ederim."

"Eminim sana eşlik etmeme aldırılmaz." İçkimi dudaklarıma götürürken gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum.

"Kabalık etmek istemem ama ipucunu anlamadığını hissediyorum," diye çıkışıyorum yüzüme bile dönmeden. "Buraya senin için gelmedim, tatlım. Şimdi lütfen beni yalnız bırak ve git işini başkasıyla yap."

Kafamı kaldırdığımda yanakları öfke ve utancın karışımıyla kırmızının koyu bir tonuna dönüşüyor. Kendini çabucak toparlıyor, topukları mermer zeminde gürültüyle tıkırdayarak uzaklaşırken dudaklarını gülümsemeye zorluyor.

"Görüyorum ki buradaki kızlarla arkadaş oluyorsun," diye mırıldanıyor arkamdan ipeksi bir ses.

Başımı Sydney'e çevirmeden önce dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve onu siyah altın rengi bir etekle gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor

-Dilimi yalvaran göğüslerinin mükemmel kabarıklığına sahip siyah bir sutyenle eşleştirilmiş.

"Güzel görünüyorsun."

"Güzel mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Bir an gözlerimi ondan ayırmıyorum, utanmadan her santimini içime çekiyorum. "Ne söylememi istersin?"

"Kastetmediğin bir şey yok."

"Tamam, seni bu barın üstüne oturtmak istiyorum gibi görünüyorsun; bu eteğin altında ne giyiyorsan yana kaydır ki seninle herhangi bir şansı olduğunu düşünen buradaki diğer tüm pisliklerin önünde amını yiyebileyim."

Parmaklarım eteğinin kenarıyla oynuyor, kulübün 'dokunmak yok' sınırını biraz daha zorlarken yumuşak kumaşı parmaklarımın arasında hissediyorum. Göğüsleri yükselip alçalarak bir kez daha dikkatimi çekiyor ve bu çekim - bu çılgın şehvet dolu kimya - her an paramparça olmanın eşiğinde.

"Demek güzel görüdüğümü düşünüyorsun, ha?"

"Onun gibi bir şey," diyorum benden bir gülümseme çıkarırken. "Seni yemeğe götürmeme izin vermeye hazır mısın?"

"Gelemem. Çalışıyorum."

"Yemin ederim Sydney, bunu bana bir kez daha söyle." Ellerini beline koyup gözlerimi kıvrımlarına çekerken kısık bir hırıltı çıkarıyorum. "Yarın gece ve sen tartışmaya kalkmadan önce, çalışmadığını zaten biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun."

"Bana birkaç saatinizi ayırmanız sizi gerçekten öldürecek mi?"

"Duruma göre değişir. Ben daha mezelerime başlamadan garsona asılacak mısın?"

Touché.

"Hayır, ama Cora'yla buluşmaya seni bulma niyetiyle gitmedim."

"Şu anda bunu bana gerçekten satmadığının farkındasın, değil mi?"

"Dilim daha ağzına girmeden sana sattım bebeğim." "Daha kibirli olabilir miydin?" diye tersliyor bakışları üzerimde daralırken.

Onun ateşli yanının canlandığını hissedebiliyorum ve buna fazlasıyla hazırım. Karşılık vereceğini biliyorum ve bana atmayı sevdiği boktan şeylerden zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Gerçek bu ve sen şu anda sadece inatçılık yapıyorsun." Yaklaşıyor ve bacaklarımın arasına yerleşirken gözlerimiz birleşiyor. Şimdi o kadar yakın ki, uzanıp elimi boğazına dolayabilir ve ağzını kendime doğru çekebilirdim. Ama onun yerine, elimdeki viski bardağına uzanıyor.

Bardağı dudaklarına götürüp son damlasına kadar içerken parmakları benimkilere değiyor.

"İnatçı olmadığımı göstermek için akşam yemeğini düşüneceğim ama büyük ihtimalle hayır diyeceğim." Bir adım geri atıyor ve uzaklaşmak için dönüyor, beni mükemmel kışının görüntüsünden başka bir şey bırakmıyor - beni ne kadar test ettiği göz önüne alındığında, işaretlemek için çaresiz olduğum bir kış.

Sydney odada ilerlerken onu yakından izliyorum; onu görmezden gelmek imkânsız. Hafif bir dokunuşla birkaç erkeğin kolunu okşuyor, onlara tatlı tatlı gülümsüyor ama gözlerinde baştan çıkarıcı bir parıltı var.

Bu oyunu nasıl oynayacağını biliyor.

Aslında, daha çok onlarla nasıl oynayacağını, kendini asla teslim etmeden onları nasıl cezbedeceğini biliyor gibi.

Ve Tanrı'ya şükürler olsun çünkü istediğim şeyin önüne geçmeye çalışan birini görürsem yumruklarım havada uçacak.

Ben kız arkadaşını paylaşan bir adam değilim, ama onu senin önünde becerecek bir adamım ve eğer geldiğinde adımları haykırması yeterli değilse, o zaman onu dolduracağım, ona sahip çıkacağım ve kime ait olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmayana kadar kendimi onun içine gömeceğim.

Sydney benim kızım olduğundan değil... henüz.

Yirmi yedi işkence dolu dakika geçti, her biri bir öncekinden daha uzun sürdü. Kıskançlık boğazımı yakıyor ve onun benden olmayan erkeklere el sürmesini izlemekten bıktım.

Sabır hiçbir zaman güçlü yanımlı olmadı ve her saniye ilerledikçe bu durum daha da belirginleşiyor. Huzursuzlanarak bütün gece oturduğum tabureden kalkıyorum ve ona doğru ilerliyorum. Kısa boylu, kel ve evlilik parmağında altın bir yüzük takan bir adamla konuşmanın ortasındaydı; Sydney'in vücuduna boşanma davası açmaya hazırmış gibi baktığı düşünülürse bu gülünç bir durum.

Hiç düşünmeden uzanıp kolumu beline doluyor, onu döndürüyor ve kendime çekiyorum. Biz göğüs göğüse, kendi özel anımıza kilitlenmiş bir şekilde dururken etrafımızdaki sesler ve müzik arka planda kayboluyor, insanlar ise aramızda titreşen gerginliğin farkında olmadan etrafta dolaşıyor.

"Onunla işin bitti ve şu anda seninle bir odaya ihtiyacım var, bunu nasıl gerçekleştirebileceğimi söyle."

"Öncelikle, dokunmak yok," diyor kesin bir dille. "İkincisi, olay çıkarmanı engelleyecekse seni alabilirim." Onu serbest bırakıyorum ve sabırsızlıkla

koluyla, liderliği alması için işaret etti.

Beni loş mor ışıklarla aydınlatılmış bir koridora götürürken kalbim göğsümde çarpıyor -nedenini Tanrı bilir- ve şimdiye kadar yaşadığım tüm karanlık ve kirli fanteziler düşüncelerimi tüketiyor.

Üzerinde *Leylak Güvercinleri* yazan bir kapının önünde duruyoruz ve onun odayı açmak için bir şifre girmesini izliyorum. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz vücutlarımız çarpışıyor ve ellerim yüzünün iki yanında yayılmış halde onu kapıya doğru sıkıştırıyorum.

Gözlerim dudaklarına odaklanıyor, sanki istediğimi almam için bana meydan okurcasına ayrılışlarıyla benimle alay ediyorlar.

"Neden buna karşı koyuyorsun?" Vücudumu onunkine yaklaştıırken kelimeler sert çıkıyor, sorudan çok bir talep gibi.

"Burada bana dokunamazsın," diyor ve beni kasten kızdırmaya çalıştığından eminim.

Burnumu çenesinde gezdirip boynunun kıvrımında bırakıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. "Bütün gece farklı erkeklere dokundun," diye mırıldanıyorum, sesimde saklamaya bile çalışmadığım bir kıskançlık var.

"İstediğim kişiye dokunmakta özgürüm. Bu iki şekilde de geçerli değil ve kuralların orada olmasının bir sebebi var Bay Miller."

"Bana bir kez bile dokunmadın."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Öyle de denebilir."

"Sana neden dokunmadığımı kendine sor."

"Çünkü benimle kafa bulmaya çalışıyorsun ve inan bana bebeğim, her ne yapıyorsan işe yarıyor." Sesim bütün gece içimde biriken hayal kırıklığıyla keskinleşiyor. "Ne yaptığını görmediğimi mi sanıyorsun?" Dudaklarım boynundaki deriyi zar zor sıyrarak fısıldıyorum: "Bana aklımı kaybettirmeye çalışıyorsun."

Elleri kollarımda gezinirken "Hayır," diyor.

Ceket giymekten hiç bu kadar nefret etmemiştim; tek istediğim onun parmak uçlarının tenimde olmasıyken kumaşın her santimi işkence gibi geliyor.

"Çünkü sana gerçekten dokunmak istiyorum."

"Lanet kuralları siktir et demeden önce mantıklı olsun."

"Sana dokunduğumda, Edison, bunu istediğim için yapacağım, para aldığım bir yerde olduğum için değil."

"Ne zaman dedin, eğer

değil." "Dedim."

"Yani seni dışarı çıkarmama izin verecek misin?" Başını sallıyor ve bu yaklaşmak için ihtiyacım olan tek izin. Eğiliyorum, dudaklarım kulağına değiyor, onu bir kez daha tatmak için yanıp tutuşuyorum. "Bunların benim güvenlik kameralarım olduğunun farkındasın, değil mi? Bu odadan çıktığım anda sisteme girip her şeyi silebilirim."

"Gerek yok," diye fısıldıyor. "Bu odadaki kurallar sadece ve sadece bana ait ve gerçekte ne istersek onu yapabiliriz."

Onu öpmek istemeden yüzüne bile bakamıyorum ve bana bakma şekli -o kadar masum ama o kadar susamış ki- bana bunu bildiğini söylüyor.

Başının arkasını kavıyorum, ağzımı onunkine yapıştırırken parmaklarım saçlarına dolanıyor. Karşı koymuyor. Bunun yerine, elleri ceketimin içine kıvrılıyor, beni daha yakına çekiyor, vücudu sanki bunu bekliyormuş gibi benimkine doğru eğiliyor.

Dizimi bacaklarının arasına itiyorum, onları birbirinden ayırıyorum, ona yeterince bastırıyorum, böylece aletimin tam olarak nerede olmak istediğini hissedebiliyor.

İniltilerimiz birbirine karışıyor, dillerimiz çarpıştıkça öpüşme derinleşiyor, her biri baskınlık için savaşıyor, ikisi de geri adım atmak istemiyor. Onun tadı beni tahrik ediyor ve kalçamı çekirdeğine bastırdığımda, ondan kaçan yumuşak ılgılı yutuyorum.

Vücudu benimkine doğru yumuşuyor ama yine de bir şekilde bu yeterli gelmiyor, kendimi daha fazlasını isterken buluyorum.

Daha çok ağzından.

Daha fazla amcığı, şu anda kalçamı ıslatıyor.

Başımı ağrıttığı kadar beni tahrik eden tavırlarından daha fazlası.

Sadece ondan daha fazla.

İsteksizce, kontrolümü kaybetmeden önce kendimi onun ağzından ayırıyorum ve kimin izliyor olabileceğini umursamadan onu kapıya doğru götürüyorum.

"Çık dışarı," diyor.

Bir hırıltıyı bastırarak alt dudağımı ısııyorum, sonra ağzını başka bir öpücükle yakalıyorum ve bu da sikimin neredeyse acı verecek kadar sertleşmesine neden oluyor.

"O büyük aletin enerjisini karşılayıp karşılayamayacağını öğrenmeden defol." "Güven bana, bebeğim, bunun için iyiyim."

"Sanırım senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Şimdilik," diyorum, hafif bir kahkahayla başını sallayışını izliyorum.
"Yarın gece evden çıktığımda sana bir mesaj göndereceğim."
"Nerede çalıştığımı öğrendiğinizde telefon numarama rastladığınız için mi?"
"Kesinlikle."
"Ve henüz kullanmadınız."
"Beni beklemen çok hoş, bebeğim." "Beklemiyordum
ama senin daha ısrarcı olduğunu düşünmüştüm." "Artık
buradayım, değil mi?"
"Evet ve gitmene ihtiyacım var." Son bir uzun öpücükle, kendimi geri
çekilmeye ve kapıdan çıkmaya zorluyorum, onunla geçirdiğim zamanın her
ayrıntısının hafızama kazınmasına izin veriyorum - vücudumun onunkine
bastırma şekli, gözlerindeki bakış - hepsini zihnime yakıyorum.

BÖLÜM 5

Sidney

I Kahve dükkanına geri döndüm, Cora'ya sabah koşuşturmasında gönülsüzce yardım ediyorum, ama aklım buradan başka bir yerde. Çekirdekleri öğütmeye, sütü köpürtmeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyorum ama dün gecenin anıları aklımdan kayıp gidiyor. çatlaklardan.

Edison'un öpücüğü bir paradokstu -sahiplenici ve talepkâr ama yine de sanki daha derin bir şey arıyormuş gibi acı verici bir şekilde şefkatliydi. Beni içimde sürünmek ister gibi öptü, yeterince yaklaşıyor, yaklaşıyor gibi beni yuttu. Dilinin her hareketi, sanki kendini aramızdaki bağda boğmaya çalışıyormuş gibi hissettiriyordu, sanki içinde yanan açlığı tatmin edebilecek tek şey benmişim gibi.

Dün gece kulüpten ağızımda onun tadı, tenimde onun kokusuyla ayrıldım ve duşta onun kokusuyla yıkandım.

dudaklarımdaki isim.

Cora bana neden bu kadar çok gülümsediğimi sorduğunda, her ayrıntıyı anlatıyorum. Ona her şeyi anlatıyorum ve her şeyi yeniden yaşarken mideme heyecan yerleşiyor. Kuşkusuz, mantıklı her yanımla Edison'u vazgeçirmem gerektiğini söylerken neden onu vazgeçirmek için hiçbir şey yapmadığımı bilmiyorum ama onda karşı koyamayacağım bir şey var.

"Kulübe iki kez geldiğine inanamıyorum. Senden hoşlandığını söylemiştim, değil mi?" Cora diyor ki, sesinde o *bildiğim* güven duygusu var.

Bir Başak burcu olarak, başından beri haklı olduğunu bildiğinden, güzel yüzünde kendini beğenmiş küçük bir gülümsemenin yayılmasına izin vermekten kendini alamaz.

"Bunun garip olduğunu düşünmüyor musun?" "Garip mi?"

"Bu kadar hızlı ilerlemenin normal olmadığının farkındasın, değil mi?" Beni Edison sisinden çıkarıp aklımı başıma getirmesini umarak ağzımdan kaçırıyorum çünkü tüm bu durum delilik.

Cora'nın gözleri biraz kısılıyor ve gülümsemesi kayboluyor. Bana tüm tehlike işaretlerini hatırlatmasını istiyorum ama beni o kadar iyi tanıyor ki en ufak bir dürtme ile ters yöne koşacağım.

"Yani, onu iki kez öptün," diyor. "Ne olmuş yani?"

Kahve makinesini temizlemeye dönerken "Tamam, bir öpüşme var, bir de bu var," diyorum. "Bu, dördüncü randevuya kadar ortaya çıkmaya gerçekten hakkı olmayan bir sonraki seviye öpücük."

"Evet, tamam, biraz gergin, ama adam belli ki ne istediğini biliyor ve sen de aynı şekilde ilgilenmeseydin, çoktan kapatmış olurdun."

Omuz silkiyorum ve iç çekiyorum. "Bu gece ne olacağını göreceğiz, sanırım." "Hâlâ onun bir fuckboy olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Daha çok fuckman gibi, ama evet, şüphesiz."

"Buraya geldiği gün yaptıkları yüzünden mi?" Cora elimdeki bezi çıkarıp yerine sıcak bir kupa koyarken başımı sallıyorum.

Benim için hazırladığı tarçınlı latteden bir yudum alıyorum. Şekerlemeler dilimde eriyor ve kırmızı ve yeşil serpintiler, içinden çıkan şeker kamışıyla birleşince, bir kupada Noel gibi hissettiriyor.

"Onun sadece ne istediğini ve ne istemediğini bilen bir adam olabileceğini düşündünüz mü?"

"Ya da belki de reddedilmeye alışık değildir ve kendine kanıtlaması gereken bir şey olduğuna inanıyordur."

"Sanırım onun gibi görünen bir adamın bir tür egosu olmalı," diye cevap veriyor ve haklı. Edison'un kendine güveni yadsınamaz, neredeyse ezici, ama beni içine çeken de aynı güven. "Seni nereye götürdüğünü biliyor musun?"

"Tek bildiğim beni saat sekizde evimden alacağı." "Sana söylüyorum kızım, eğer yarın buraya gelip bana bunu söylemezsen
"Onu aya kadar sürdün ve geri döndün, seni kovuyorum." "Onu pek tanımıyorum."

Yaptığı işi bırakıyor, benden aldığı bezi yere bırakıyor ve yüzünü bana dönüyor. Kaşları çatıldı ve bu bakışı biliyorum - Charlie'den ayrıldıktan sonra her gün gördüğüm sempati yüzü.

"Dinle, o aptal bok kafalının sana yaptıkları yüzünden daha önce incindiğini biliyorum ama bütün erkekler onun gibi değil." Duraksıyor ama sonra bakışları kayboluyor ve gülümsemesi geri geliyor. "Dışarıda iyi olanlar da var."

"Sadece bir tane iyi var ve o da şu anda evli." "Chris Evans mı?"

"O benim için çok önemliydi ve artık yok."

"Tamam, hayatının geri kalanını Amerika'nın kızıyla geçirmeyeceksin ama Edison'un da harika bir kızı var."

"Annem bana her zaman asla yetinmemeyi öğretti," diyorum gülümseyerek ve onun kolu omzuma dolanırken gülüyoruz ve başımı onun kine yaslıyorum.

"Ona bir şans verin. Ayrıca, Noel yaklaşıyor ve Noel'i sana gerçekten güzel bir hediye alabilecek biriyle geçirmenin hiçbir sakıncası yok."

"Bir erkeğe ihtiyacım yok çünkü sen varsın ve en iyi hediyeleri sen alıyorsun."

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Cazibeyle savaşmayı bırak ve devam et. En kötü ne olabilir ki?" diye soruyor ve aklımdan tek bir düşünce geçiyor.

O çok yaklaşıacak, sonra ben çok yaklaşıacağım ve her şey boka sardığında kırılan ben olacağım.

Tam cevap vermek üzereyken kafenin kapısı açılıyor ve her zaman malzemelerimizi getiren Nick içeri giriyor. Her zamanki gibi yakışıklı görünerek tezgâha doğru ilerledi.

Altın sarısı saçları alnına dökölüyor, çenesindeki hafif kirli sakalı tamamlıyor ve Cora'yı görür görmez yüzünde onun için sakladığı gülümseme beliriyor.

Nick'i basit bir "Selam," diyerek selamlıyorum ve o da dikkatini Cora'ya çevirmeden önce bana tatlı bir gülümseme veriyor. Ona sayısız kez ondan hoşlandığını söyledim ama bana hiç inanmadı. Nick gibi çekici birine göre şaşırtıcı derecede utangaç olması da yardımcı olmuyor. Sessiz, abartısız bir özgüveni var ama konu Cora olunca, hamlesini yapmak için sanki mükemmel anı bekliyor. Yemin ederim aralarında bir şey olması için bir mucize gerekecek. Ama şimdi onu izlerken ve ona nasıl baktığını görünce, yardım edemiyorum ama adamı destekliyorum ve belki de sadece küçük bir itmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

"Bugün burada sizin için fazla bir şey yok," diyor ve birkaç kutuyu dikkatlice tezgâhın üzerine bırakıyor. "Bunları sizin için dışarı taşımamı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bugün hepsi dükkânın bu tarafında kalacak." Nick başını sallıyor, ellerini rahatça ceplerine sokuyor. "İçecek bir şey ister misin? Dışarısı oldukça soğuk."

"Bir kahve iyi olurdu," diyor ve Cora içeceğini hazırlamaya başlarken ona gülümsüyor.

Nick tezgâha yaslanmış, gözleri onun her hareketini hayranlık dolu bir bakışla takip ediyor. Onu izlerken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor, gözleri yumuşacık, sanki onun yanında olmak için bütün gün orada mutlu bir şekilde durabilirmiş gibi.

"Bunlardan bir tane istemediğine emin misin?" Şenlikli kupamı kaldırarak alay ediyorum ve o da doğrulurken gülüyor. Ellerini tekrar ceplerine sokuyor, numara yapmaya çalışıyor ama yanaklarından süzülen hafif kızarıklık bana onu bakarken yakaladığımı bildiğini söylüyor.

"Kahve iyidir."

Tezgâhın arkasından çıkıp Nick'i kolundan tutarak dükkânın diğer ucuna sürüklüyorum, Cora da şeker almak için arka tarafa gidiyor. Durduğumuzda ellerimi onun geniş omuzlarına koyuyorum.

"Ona çıkma teklif et." İtiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor ama bir şey söyleyemeden sözünü kesiyorum. "Yüzüme karşı yalan söylemeyi düşünmeden önce, neredeyse Noel'de olduğumuzu ve saçmalama mevsimi olmadığını hatırlamanı öneririm." Ağzı kapandı ve sessiz kaldı. "Ayrıca, ona yarı yarıya aşık olduğun ve bir süredir aşık olduğun çok açık."

"Sence biliyor mudur?" diye fısıldıyor, başıyla tezgahın olduğu yönü işaret ederek.

"Tanrım, hayır, hiçbir fikri yok. Ondan hoşlandığını söyledim çünkü dostum, hiç de ince değilsin, ama bana inanmıyor, bu yüzden onu istiyorsan bu konuda bir şeyler yapmalısın."

Bu anlamda Nick, Edison'un tam tersi. İş istediğinin peşinden gitmeye gelince o adam hiç siklemiyor.

"Sence sorsam evet der mi?"

"Yapmazsan asla bilemezsin, ama hayır diyeceğini düşünseydim seninle bu konuşmayı yapmazdım." Nick'i şakacı bir şekilde dürtüyorum ve tezgâha geri dönüyoruz. Cora kahvesini ve çöreğini şeffaf bir poşete koyup götürmesi için hazırlamıştı bile.

"Buyurun." Gülümsüyor ve çöreği işaret ediyor. "İçinde muhallebi olan son çörek buydu, yani tam zamanında geldin."

Minnettar bir baş hareketiyle kahve ve çöreği aldı, Cora'ya dönmeden önce kısa bir süre gözlerimle buluştu.

"Yarın ya da belki bugün daha sonra tekrar uğrarım," diyor. Bakışları bir kez daha benimkilere kayıyor ve ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum," diye yumuşakça ekliyor ve Cora'nın gülümsemesini kazanıyor.

"Burada olacağım," diye yanıtlıyor.

O uzaklaşırken onu izliyoruz ve Cora'nın bana dönmeden önce onun ardından bakmayı bırakmasını sabırla bekliyorum.

"Ne?" diye soruyor, sanki ilk tanıştığı andan beri aşık olduğu sarışına ağzının suyu akarken yakalanmamış gibi.

"Yok bir şey," diyorum gülümseyerek, içkimi dudaklarıma götürüp kupadaki Noel kucaklaşmamın son yudumunu alırken.

Uzun ve sıcak bir duşun ardından havluya sarınıyorum ve dolabıma giriyorum. Parmaklarım askıların üzerinde geziniyor ve kalçama kadar uzanan cüretkâr bir yan yırtmacı olan siyah bir elbiseye karar veriyor.

Midemde kelekler uçuşmaya başlıyor ve neden birdenbire bu kadar gergin olduğumu anlayamıyorum. Bir sürü randevuya çıktım.

Son zamanlarda pek çok elbise giydim ama bu gece beni heyecanlandıran bir şey var.

Bir süredir kimseyle çıkmadım, çünkü bir önceki ilişkim erkek arkadaşımın taşaklarını tırnak makasıyla kesmek üzereyken sona ermişti. Ayrıca, çalışma alanımda sadakat ve sevgiye artık değer verilmediğini görüyorum, özellikle de banka hesaplarının büyüklüğüne dayanarak istedikleri her şeyi ve herkesi yapabileceklerini düşünen iğrenç derecede zengin erkekler tarafından.

Tüm erkeklerden nefret ediyordum gibi göründüğünü biliyorum, anlıyorum ama gerçekten etmiyorum. Aslında erkekleri seviyorum.

Bununla birlikte, bunların insan şeklindeki uyuşturucular şeklinde olabileceğinin de farkındayım - bağımlılık yapıcı, baştan çıkarıcı ve detoksu kalbinizi söküp atacak türden acı verici.

Belki de ikiyüzlüyümdür.

Belki de bu düşünceler her gece aklımı kurcalarken bulunduğum işte olmamalıydım, ama bir kızın yemek yemesi gerekiyor ve ayrıca o kulübe giren hiç kimseyle asla sınırı aşmam.

Edison farklı biri. Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Onunla ilgili bir şey beni fiziksel çekimin ötesine çekiyor, bu da beni sadece rahatsız ediyor çünkü otomatik olarak zaten korunan kalbimin etrafına bir duvar örmek istiyorum. İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyor ama sanki o, evren tarafından bana meydan okumak ve duvarlarımın ne kadar güçlü olduğunu test etmek için hayatıma girmiş gibi.

Topuklarımın üzerinde kayarak mutfığa doğru ilerliyorum ve dolaptan bir şarap kadehi alıyorum. Midemdeki bu lanet çirpınışları yatıştıracak bir şeye ihtiyacım var.

Kendime büyük bir bardak dolduruyorum, ama tam bardağı koyarken telefonum mutfak masasının üzerinde titremeye başlıyor ve ekran Edison'un adıyla aydınlanıyor.

"Merhaba."

"Selam güzelim. İyi misin?" diyor, sesi alçak ve pürüzsüz ve lanet olsun, benimle konuşma şekli beni sersem gibi hissettiriyor ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin? Sestin stresli geliyor."

"Özür dilerim ama işte bir işim çıktı ve size biraz geç ulaşacağım."

"Sorun değil, ama buraya gelerseniz ve ben aşağı inmezsem, bunun nedeni açlıktan ölmüş olmamdır."

"Güven bana bebeğim, gerçekten burada olmak istemiyorum. Elimden geldiğince çabuk sana ulaşacağım."

Bana öyle bebeğim demesi beni mahvediyor.

"Sorun değil, gerçekten. Yakında görüşürüz."

"Uzun sürmez."

Görüşmeyi bitirdikten sonra oturma odama geçip koltuğuma gömülüyorum. Uzaktan kumandayı elime alıp kanallar arasında gezinmeye başladım, dikkatimi dağıtacak ve zaman geçirecek bir şeyler arıyordum.

BÖLÜM 6

Edison

I Bütün gün Sydney'le bu akşamki randevumuzu düşündüm. Gecenin nasıl gelişeceğini yüzlerce kez tekrarladım - nereye gideceğimizi, neler yapacağımızı

Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum, tek istediğim ona daha yakın olmakken nasıl saygıdeğer bir mesafeyi koruyacağımı. Bir de onun da bunu düşünüp düşünmediği sorusu var ve onun da benim kadar gergin olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Onu etkilemek ve bu çekimin geçici bir kıvılcımdan daha fazlası olduğunu kabul etmesini sağlamak istiyorum - peşinden gitmeye değer.

Ama ben elmas ve çiçek adamı değilim. Hiç olmadım. Tüm o parlak, romantik, yüzeysel şeyler mi? Yüzeysel saçmalıklardan başka bir şey değil.

Ona gerçek bir şey göstermeyi tercih ederim, güzel bir kurdeleye sarılmamış olsa bile dürüst hissettiren bir şey.

Sydney hakkında bildiklerime göre, maddi şeyler onu etkilemiyor. Onunla vakit geçirmek için para ödememden nefret ediyordu, ki bu muhtemelen benim en akıllıca hamlem değildi, ama bir erkek seçenekleri tükendiğinde ne yapar?

Eğer aramızdaki her şey yolunda giderse ve zamanla duvarlarını yıkabilirsem, ona gerçek bir şey vaat edebilirim, görmezden gelemeyeceği bir şey. Bana hiç düşünmediği şekilde bağımlı olacak.

Her gece yatağını ısıtacağım ve vücudu onu tatmin edebilecek tek kişinin ben olduğumu öğrenene kadar benim için acı çekmesini sağlayacak şekilde ona dokunacağım.

Dün gece ön kapıdan adımımı atar atmaz ayakkabılarımı çıkardım ve doğruca duşa girdim. Su tenime değdiği anda, ısı kaslarıma sızdı, gerginliği hafıfletti ama Sydney'in o odadaki anısını susturmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Öpüşmemizin morartıcı yoğunluğu üzerime damgalanmış gibi kaldı ve zihnimde her tekrarlandığında, vücudum bir öpücüğün yapabileceğini bile bilmediğim bir şekilde karşılık verdi - *şimdi ikinci kez*.

Serbest bırakılmaya ihtiyacım vardı, dudaklarının dudaklarımdaki hissini, ağzının tatlı tadını ve vücudundan yayılan sıcaklığı hatırlarken çılgınca elimi becerdim. Tek istediğim onu kıyafetlerinden çıkarmaktı. Onun açık ve içine girmeye hazır olmasını istiyordum. Parmaklarımın, dilimin ya da sikimin olması umurumda değildi, sadece onu mümkün olan her şekilde hissetmem gerekiyordu.

İstemese bile benden hoşlandığını biliyorum. Bunu bana bakışından ve bakışlarını kaçırışından anlıyorum. Ama temkinli olduğunu görmezsem aptallık etmiş olurum.

Beni içeri almak ya da duygusal olarak kendini bana açmak istemiyor ve bu sorun değil çünkü daha yeni tanıştık, ama yemin ederim, o duvarı parçalanana kadar yıkacağım ve ona bana her parçasını göstermekten başka seçenek bırakmayacağım.

Onunla ilgili içimde kontrol edilemez bir saplantı uyandıran bir şey var. İlk görüşte aşka inanmam -bu öyle bir şey değil- ama bağlantılara inanırım ve bunu görmezden gelemem.

Bir başkasının enerjisi sizinkine o kadar yakınken ve siz de ona bağılyken nasıl olur da biriyle tanışır ve onunla tamamen uyumsuz hissedersiniz?

Yatağımın ucuna tünemiş, havlum nemli tenime yapışıyor. Telefonum komodinin üzerinde çalmaya başlıyor ve ekranda Lee'nin adının yanıp söndüğünü görmek beni daha da sinirlendiriyor.

Ekibime bu gece rahatsız edilmeyeceğimi açıkça belirttim, bu yüzden onu ararken gördüğümde bir sorun olduğunu anladım.

"Sorun nedir?" Telefona cevap verirken

sordum. "Bir sorunumuz var, Ed."

"Bekleyebilir mi?"

"Hiç sanmıyorum."

Elimle çenemi ovarken sinirli bir şekilde içimi çektim. "Tanrım, ne oldu?"

"Bugün yüksek profilli bir davadan haberdar edildik, ancak müvekkil meseleleri kendi ellerine almaya karar verdi ve beni dinlemeyi reddediyor."

"Kim o?"

"Ben

Maddy."

Tabii ki öyle.

"Ne oldu?"

"Tekrar takip edildiğine inanıyor ve 24 saat güvenliğe ihtiyacı var ama bu konuyu görüşmek için sizinle buluşmak istiyor."

"Ona yarına kadar bekleyebileceğini söyle."

"Bu gece boş olmadığını söylememe rağmen senin evine gelmek için ısrar etti."

Hayatımı sikeyim.

"Senin ve Clint'in telefonu kapatır kapatmaz buraya gelmenizi istiyorum. Onunla tek başıma uğraşamam."

"Mümkün olduğunca çabuk oraya varacağız." Telefonu kapatıp parmaklarımı saçlarımda gezdirmeden önce sinirli bir inilti çıkardım.

Saate bakıyorum, Sydney'i almam için bir saatim olduğunu biliyorum ama eski sevgilimin bunu imkânsız hale getireceğini de biliyorum.

Giysilerimi giymek için acele ederken parmaklarım düğmelerin ve fermuarların üzerinde geziniyor. Telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı alıp kolumun altına sıkıştırıyorum ve koşarak merdivenlerden iniyorum ama daha alt basamağa varmadan kapının gürültülü bir şekilde çalınması evin içinde yankılanıyor. Kapının yanındaki buzlu camdan içeriği göremiyorum ama gelenin Lee ve Clint olmadığını biliyorum.

Kapıyı açtığımda Maddy'nin kapının eşiğinde durduğunu görüyorum, uzun kırmızı bir palto giymiş ve büyük boy güneş gözlükleri takmış, sanki kötü bir filmde fırlamış gibi. "Güzel kıyafet," diyorum kuru bir sesle, gözlerim ona dikilmiş.

Yanımdan hızla geçip girişte tökezlerken göğsüme çarpıyor. "Aman Tanrım, seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam" diye ağlıyor ve kollarını bana doluyor. Omzuna hafifçe dokunuyorum, onu reddediyorum

Çünkü ondan mümkün olduğunca uzaklaşma dürtüsü diğer tüm düşüncelerine hükmediyor.

"Nasılsın, Maddy?" Diye soruyorum ve o da dramatik bir şekilde göğsüme doğru burnunu çekiyor. Beni kavrayışı sıkılaşıyor ama bedenim kaskatı kesiliyor.

"Korkuyorum, Edison," diyor, sesi inandırıcı görünmeye yetecek kadar duyguyla titriyor. Ama o lanet bir aktris ve ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyorum.

"Kahve ister misin?" Mutfığa doğru elimle işaret ederek teklif ediyorum. Başını sallıyor, güneş gözlüklerini çıkarıyor ve orada olduğundan bile şüphelendiğim gözyaşlarını siliyor. Maddy önümde yürüyor, mutfak adasına otururken topuklarını yere vuruyor. Kahve makinemin birkaç düğmesine basarken, "Lee ve Clint'i bekliyoruz," diye açıklıyorum.

"Ne demek istiyorsun? Onlara burada neden ihtiyacımız var?"

"Çünkü bu bir iş Maddy ve ben bu gece buralarda olmayacağım. Adamlarımın neler olup bittiğini bilmesini istiyorum ki sorunla başa çıkabilsinler."

"Yani burada benim güvenliğimi tartışmaktan daha önemli bir yerde olmanız gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Onu altı aydan fazla bir süredir görmüyorum ve şimdi cevabım karşısında şok olmuş gibi davranma cüretini gösteriyor, sanki onun için her şeyi bırakmadığıma inanamıyormuş gibi.

"Benim istediğim olsaydı, burada olmazdın ve bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Ama her zamanki gibi Maddy, Maddy'nin istediğini yapıyor."

"Yardıma ihtiyacım var, Edison," diye yalvarıyor.

Öne doğru eğildim ve dumanı tüten bir fincan kahveyi ona doğru ittim. "İhtiyacınız olan şey benim şirketimin size sunabileceği şey. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, artık yetki Lee'de ve her işe doğru adamların atanmasını bizzat o sağlıyor."

"Peki şimdi ne halt ediyorsun?" diye soruyor, ses tonu dayanamadığım ve gerçekten özlemediğim ses tonuna dönerken kurban maskesi hafifçe kayıyor.

"Ne istersem."

"Neredeyse bir yılı birlikte geçirmemiştiz gibi davranıyorsun. Ben sadece bir müşteri değilim, Edison."

Hiç zamanda geriye gidip biriyle tanışmamış olmayı dilediniz mi?

"Aslında sen busun ve ben de sana tam olarak böyle davranacağım."

Konuşmamız neyse ki kapının çalınmasıyla kesildi ve aceleyle kapıyı açtım. Lee'nin uzun boylu gövdesi kapı aralığını dolduruyor ve hemen ardından Clint içeri giriyor. İkisi de bana özür dileyen bir bakış atıyor, içine düştükleri boktan durumun tamamen farkındalar ama şu anda burada oldukları için rahatlamış durumdayım.

Lee, Miller Güvenlik'e başladığımdan beri benimle birlikte. Benim için küçük bir kardeş gibi, ya da sahip olabileceğim en yakın kardeş gibi, bu yüzden dizginleri ona devrettim. Benden daha genç, otuz iki yaşına girmek üzere ve hala işini önceliği haline getirecek açlığa ve güce sahip. Bu arada ben de yüksek riskli işler yaptım ve playboy hayat tarzını yaşadım ama artık istediğim bu değil ve uzun zamandır da bu değildi. Şu anda tek istediğim takıntılı olduğum bir kadınla sessizce yaşamak ve belki de burayı gürültüyle dolduracak ve bu evi bir yuva haline getirecek birkaç çocuğa sahip olmak.

Kurduğum işi seviyorum; onunla gurur duyuyorum. Ama hayatta bir sonraki sözleşmeyi kovalamaktan daha fazlası olmalı.

Hayatta daha fazlası olduğunu biliyorum; bunu ailemin sevgisinde ve birlikte bir hayat kurmalarında gördüm ve şimdi istediğim de bu.

"Bunun için üzgünüm patron." Lee parmaklarını simsiyah saçlarında gezdirirken özür diliyor.

"Sorun değil ama bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Maddy mutfakta."

Sydney'i aramak için telefonumu çıkarırken Clint ve Lee yanımdan geçip gidiyorlar. Kendimi onun öfkeli tavrına karşı zihinsel olarak hazırlıyorum ama telefonu açtığı anda sesi sakindi ve anlayışıyla beni şaşırttı.

Telefonu kapattıktan sonra telefonumu cebime geri koyuyorum ve Maddy'nin ellerini önündeki bardağın etrafında kenetlemiş oturduğu mutfığa dönüyorum.

Her şeyin, kapısına gelen ve her biri tanımadığı garip bir imzayla imzalanmış el yazısı mektuplarla nasıl başladığını anlatarak başlıyor. Ardından çiçek teslimatları gelmiş. Başlangıçta tek bir gül almış, ancak günler geçtikçe çiçekler daha hasarlı gelmeye başlamış - yaprakları kopmuş, sapları eğilmiş - ta ki aldığı tek şey kırık, kafası kopmuş sapsız olana kadar. Her ayrıntıyı anlatırken sesi titriyor, bize korkunun hayatını nasıl ele geçirdiğini ve şimdi bir otelde yaşadığını, her zaman tam olarak nerede olduğunu biliyor gibi görünen birinden kaçmaya çalıştığını anlatıyor.

Bir saat geçti ve o hala konuşuyor. Ne kadar dikkatli olmaya çalışsam da sabrımın tükendiğini hissedebiliyorum.

Maddy ile ilişkim zehirliydi ve onunla birlikteyken dönüştüğüm kişiyi sevmedim. İçimdeki en kötüyü ortaya çıkardı, bir daha asla olmasına izin vermeyeceğim bir şey, bu yüzden ondan uzak durmam gerekiyor - kendi akıl sağlığım için. Aklımı karıştırması bir süre ciddi güven sorunları yaşamama neden oldu ve onunla tanışmadan önceki halime dönebilmem için aylarca kendimi gözden geçirmem gerekti.

Sonunda beni yıkan şey gaz lambasıydı. Her şeyi çarpıttı, akıl sağlığımı sorgulattı ve beni manipüle etti. Beni içine soktuğu düşüş sarmalından çıkmam için filmlerinden birinde yönetmene sakso çekerken çekilmiş bir videosunu izlemem gerekti.

İlişkiyi bitirmek yaptığım en iyi şeydi. Aradan birkaç yıl geçti ama Maddy hala zaman zaman bana ulaşmaya ve yeniden bağlantı kurmaya çalışıyor.

Bir kez ve sadece bir kez, sonrasında kendimden çok öğrendiğim için, onunla bir barda buluşma hatasını yaptım, bu da aptalca sarhoş olmama neden oldu ve kendimi onun dairesinde buldum. Geceyi onunla en vanilya seksi yaparak geçirdim ve bittiğinde pişmanlıkla doluydum.

Benim de gelmediğime eminim.

Şimdi Maddy'ye bakıyorum ve dün onu umursamadığımı biliyorum. Bugün de umurumda değil ve sorunlarına rağmen yarın da umurumda olmayacağından eminim.

Maddy'nin bir sapığı olduğuna şüphe yok ama bu yoldan daha önce de geçmişti. Neyse ki polisler geçen sefer adamı çabucak buldular ve polis raporunu okuduktan sonra ikinci sefer de aynı ciddiyetle yaklaşacakları aşikâr. O kişinin kim olduğunu bulana kadar, ona ihtiyacı olan güvenliği sağlamaya hazırım. Kalpsiz değilim ve isteyeceğim son şey ona gerçekten bir şey olması, ama acele etmesini istiyorum ki herkesi buradan çıkarabileyim ve Sydney'e gidebileyim.

Ağır bir iç geçirdim, bileğimdeki saate bakarken bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Burada işimiz bitti mi?"

"Sadece Bayan Cander için uygun bir konaklama yeri bulmamız gerekiyor. Şu anda bulunduğu yerde kendini güvende hissetmediğini söyledi," diyor Lee, bana bir mil öteden saçmalığın kokusunu alabilecekmiş gibi bakarak. Oradaydı, onunla yaşadığım her şeyi izledi ve Maddy'den benden daha çok nefret eden biri varsa, o da odur.

"Otelde kalıyorsun, sorun ne?" diye sordum.

"Herkes orada olduğumu biliyor."

"Nasıl?" Tersledim.

"Görüldüm ve tüm sosyal medyada yayıldı."

İnsanların otellere girip çıkan çılgın kadınların fotoğraflarını çekmek yerine telefonlarını bırakıp yaşamaya başlamaları gerekiyor.

"Düşünüyordum da belki ben..." Sanki bir kahraman gibi devreye girmemi ve onu yakınında tutacak bir çözüm önermemi bekliyormuş gibi bana bakıyor ve ne demek istediğini anlıyorum.

Burada benimle kalmak istiyor.

Oh, hayır.

"İmkânı yok. Olmaz Maddy," diyorum, ses tonum sertleşerek Clint'e dönüyorum. "Ona kalacak yer bulmaya başla. Önümüzdeki on dakika içinde bu işin bitmesini istiyorum." Kendimi merdivene yaslayarak mutfaktan hışımla çıktım.

Telefonum yine elimde, başparmağım Sydney'in isminin üzerinde geziniyor ve bu aramayı yapmak istemediğimi zaten biliyorum. Bu gece isteyeceğim en son şey buydu - tek düşündüğüm takıntı haline getirdiğim kızı nihayet tanımak için biraz zaman geçirmekken Maddy'nin karmaşasına sürüklenmek. Bu Sydney'e haksızlık. Geçmişim yüzünden bu geceyi beklemeye almak zorunda kalmamalıydı - kelimenin tam anlamıyla evime zorla giren bir geçmiş.

Bir şey yapacağımı söylediğimde yapıyorum ama yine de onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum.

BÖLÜM 7

Sidney

I Edison'un aramasından bu yana bir saat geçti ve kız beynim tüm mantıklı düşüncelerimi kapatmaya başladı, beni Çılgınca.

Psikopat sürtüğü görmezden gel Sydney. Belli ki bir sorun var, tıpkı onun dediği gibi.

Saat çoktan dokuz oldu ve yatağım beni çağırıyor.

Kulüpte olmadığım zamanlarda, her gece bu saatlerde yatağımın sıcaklığına sarılmış, elimde sıcak bir içecek bir kitaba dalmış ya da yarı film izliyor oluyorum.

Tam sıcak çikolata yapmak için mutfaka gitmeyi düşünürken, telefonum çalmaya başlıyor, sanki az önce tezahür etmişim gibi. Yeşil tuşa bastığımda, ben daha merhaba bile diyemeden Edison konuşmaya başlıyor.

"Sydney, çok üzgünüm ama hâlâ bu toplantıdayım."

Beklemediğim bir tepki olan hayal kırıklığını uzaklaştırmaya çalışırken yüzümde bir çatıklık oluşuyor, ancak midemdeki batma hissi bunu doğruluyor.

"Yakında buradaki işim bitecek. Hala yapabilirim."

"Bence bu geceyi ertelemeliyiz," diye geveliyorum, cümlesini yarıda kesiyorum çünkü içimden bir ses beni ters yöne doğru koşturuyor. "Belki de senin çok meşgul olmadığın bir zamana erteleyebiliriz." Sonunda bir duraksama oluyor ve bu sessizlik kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

"Belki mi?" diye soruyor, sanki bu kelimenin konuşmamızda yeri yokmuş gibi. "Bak, meşgul bir adam olduğunu anlıyorum."

"Bunu yapmak istiyorum Sydney. Bunu anlıyor musun?"

Tam cevap vermek üzereyken, hafif ve alaycı bir kadın sesi duyuyorum.

"Şarabın nerede, Edison? Otele gitmeden önce bir kadehe ihtiyacım var."

Bunu anladım.

Dudaklarımdan kuru, acı bir kahkaha dökülüyor. "Evet, ben gidiyorum," diyorum, tüm bu durumla işim çoktan bitmişti.

"Sydney." Adımı sertçe söylüyor, ben uzaklaşmak için elimden geleni yaparken o beni tekrar kendine çekmeye çalışıyor.

Ama verecek sikim kalmadı.

"Bunu yapmamıza gerek yok. Sadece bir randevuydu." "Hala istediğim bir randevu."

"Evet, ellerin dolu gibi görünüyor." "Düşündüğünüz gibi değil."

"Ayrıca bu beni ilgilendirmez ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten umurumda değil. O yüzden lütfen boş ver Edison." Cevabını beklemedim. Görüşmeyi sonlandırıyorum, telefonumu kapatıyorum ve kanepeye fırlatıyorum, kumandanın hemen yanına düşüyor.

Bana her türlü saçmalığı anlatırken geceyi başka bir kadınla geçiren yalancı bir pislik olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum ama kızgınım.

Hatta biraz incindim.

Çoğunlukla kendimi aptal gibi hissediyorum.

Kendine çeki düzen ver Sydney. Sen onun kız arkadaşı değilsin, bu yüzden kiminle ya da ne yaptığıyla ilgilenmeye hakkın yok.

Tanrım, neden bana çıkma teklif edip durdu? Önce başka bir kadınla görüşürken beni bütün gece bekletmek niyetindeyse neden bu kadar ısrarcı olsun? Ben asla

Kovalamacadan zevk alan erkekleri anlayın, sonra birazcık verdiğinizde taşaklarını başka birine sokuyorlar.

Ne kadar çekici olduğu ya da öpücüklerinin beni kemiksiz hissettirecek kadar zayıflatması umurumda değil. Bana nasıl davranılmasını hak ettiğimi bilecek kadar kendime saygım var.

Sıcak bir içeceklerle yetinmemeye karar verdikten sonra, bunun yerine bir şişe kırmızı şarap içmeyi tercih ediyorum.

İkinci kadehimi bitirdiğimde, kapım aniden çalındı. Başka biri olduğuna inanmak istesem de, hayır cevabını kabul etmeyen o inatçı pislik dışında herhangi biri, içten içe onun olduğunu biliyorum. Bardağımı sehpanın üzerine bırakıyorum, ayağa kalkıyorum ve ön kapıya gitmeden önce elbisemi düzeltiyorum.

Yavaşça açıyorum ve Edison'un iri elleri sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi çerçevenin kenarlarını sıkıca kavıyor. Gömleğinin altındaki kasları dalgalanıyor ve kumaşın arasından görünen bir dövme dikkatimi göğsüne çekiyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde, hain bedenim onunkine karşılık vermekten kendini alamıyor. Ağır nefeslerimiz aramızdaki küçük boşluğu dolduruyor, ama gözlerinde bir ateş var ve bunun öfke mi yoksa arzudan mı kaynaklandığını anlayamıyorum.

Belki ikisi de.

"Bırakayım mı? Ciddi misin lan sen?"

"Tamamen," diye cevap veriyorum gözümü kırpmadan bakışlarını tutarken.

"Olmaz Sydney. Düşündüğün şey gerçekten bu kadar uzakken olmaz." Gözleri vücudumda gezinirken sesi alçalıyor, sertleşiyor, her santimetrekaremi içiyor. Elbisemin üzerine yerleştiğinde, ellerinden biri kapı çerçevesinden çenesini okşamak için düşüyor. "Bu gece benim için bunu mu giydin?"

"Senin için değil," diye çıktım.

"Yalancı," diyor aç bakışları vücudumun kıvrımlarında gezinirken. "Şu anda benim bir pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum ve bunu anlıyorum, ama seni çarşafLARımın içine atmak ve bir daha çıkmaya izin vermemek istiyordum gibi görünüyorsun."

Üzerimdeki etkisi cehennem gibi sinir bozucu ve hemen siktir olup gitmesini çok isterdim.

"Çok güzel görünüyorsun Sydney." "Teşekkürler. Bitti mi?"

Çenesindeki kaslar gergin, sanki söylemek istediği milyonlarca şeyi tutuyormuş gibi ve yüzünde tanıdık bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor.

Kızmış. Güzel.

"Yakınından bile geçmiyor," diye homurdanıyor, çelik grisi gözleri benimkileri yakarken kararıyor. "Şimdi beni içeri almanı öneririm çünkü burada olup bittiğine inandığın şeye rağmen ilgilendiğim tek kadının sen olduğunu kafana sokana kadar gitmeyeceğim." Ellerini yavaşça kapı çerçevesinden indirip öne doğru adım atarken sözleri savunmamı delip geçiyor.

Kendinden emin adımlarla içeri girip aramızdaki boşluğu kendi boşluğuymuş gibi sahiplenirken, şeytanı evime alıyormuşum gibi hissederek isteksizce kapıyı onun için daha geniş açıyorum.

BÖLÜM 8

Edison

D Telefon görüşmemiz sırasında Sydney'in benden uzaklaştığını, telefonu yüzüme kapatana kadar aramıza giderek daha fazla mesafe koyduğunu hissedebiliyordum. Hayal kırıklığı içimi yaktı ve bir an bile düşünmeden Maddy'yi evden kovdum.

Ne bir açıklama, ne de bir özür.

Neyse ki, Lee ve Clint ona kalacak bir yer bulmayı başardılar, ama dürüst olmak gerekirse, geceyi sapığıyla sokaklarda geçirebilirdi ve bu noktada tek bir lanet bile umurumda olmazdı.

Tamamen içgüdüsel olarak Sydney'in dairesine gittim. Oraya vardığımda adrenalinden başka bir şey hissetmiyordum ve ona her şeyi yanlış anladığını anlatmaya kararlıydım. Aklındaki her şeyi çarpıtmış, beni olmadığım biri gibi göstermişti ve buna inanmaya devam etmesine izin vermeyecektim.

O değil. Şimdi olmaz.

Kapı açıldığında nefesim boğazımda düğümlendi ve ona uzanmamak için kapının pervazına sıkıca tutunmak zorunda kaldım.

Bu lanet elbiseyle onunla geçirdiğim bir geceden nasıl sağ çıkabilirdim ki?

Ondan o kadar çok etkileniyorum ki, ona baktıkça biraz daha delirdiğimi hissedebiliyorum.

Dairesine giriyorum, ama hemen yüzümü ona dönüyorum, bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi gözlerimi tekrar ona dikiyorum. Vücudunu doğru yerlerden saran dar siyah bir elbise giyiyor, her lezzetli kıvrımı vurguluyor ve yan taraftaki bir yırtmaç beni çok kızdırıyor. Bakışlarım, uyluğundan yukarı doğru uzanan ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel bacakları ortaya çıkaran yarığı takip ediyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyor ve ne kadar güzel olduğunu tam olarak takdir etmek için bir an duraklıyorum - odağınızı çalan ve vücudunuzun ağrmasına neden olan türden bir güzellik.

"Beş dakikan var, Edison."

"Neden? Bir yere mi gidiyorsun?" Aramızdaki havayı yumuşatmaya çalışıyorum ama anında geri tepiyor. Yüzüne kazınan öfke, mizah girişiminin büyük bir hata olduğunu gösteriyor.

"Bu hiç hoş değil ve ben bu oyunu oynamıyorum, o yüzden ne gerekiyorsa söyle ve git."

"Bak, bu gece için özür dilerim, tamam mı? Olanlar benim kontrolüm dışındaydı ve bunu telafi etmem için bana bir şans verersen çok memnun olurum."

"Telefonda kendimi açıkça ifade ettiğimi düşünüyorum."

"Her şeyi karıştırıyorsun bebeğim. Ben o adam değilim." Gülüyor - telefonda Maddy'nin sesini duyduğunda bana attığı kahkahanın aynısı.

"Ciddi misin? Nasıl tanıştığımızı unuttun mu?" diye karşılık veriyor, sözleri bana bir tokat gibi çarpıyor ve belki de bunu hak ediyorum, ama beni ait olmadığım bir kutuya koymasını beni kızdırıyor.

"Bunu sana zaten açıklamıştım. Bunu tekrar yapmayacağım."

"Senden bunu istemiyorum ve bu konuşmanın gidişatından hoşlanmıyorsan gitmekte özgürsün."

Beni itmeye devam et bebeğim, ama ben de geri itmeye devam edeceğim.

"Bu gece olanlar işle ilgiliydi, başka bir şey değil. Ayrıntılara giremem, bunu anladığınızdan eminim, ama söz veriyorum düşündüğünüz gibi değil."

Bakışlarını benimkilere kilitliyor, yeşil gözleri her zamanki açık zümrüt renginden ziyade solmakta olan güneş ışığında bir orman gibi kararıyor.

"Bu gerçekten beni ilgilendirmez. Şimdi, bunun için uykularımı kaçırmayacağım, eğer işiniz bittiyse." Kapıya doğru eliyle işaret ederek bu konuşmayı bitirdiğini belli ediyor ve aldığı her nefeste kontrolümün elimden kayıp gittiğini hissediyorum.

"Daha işim bitmedi Sydney," diye bağıriyorum neredeyse, o orada durmuş, gözleriyle beni parçalara ayırıyor ve beni tamamen yok sayıyor.

"Evet, öyleyim," diye sakince cevap veriyor ama sesinde hafif bir titreme duyuyorum.

Söz konusu ben olunca duvarları tamamen yükseliyor ama ben hepsini yıkarken çok eğleneceğim.

"Saçmalık. Sen de en az benim kadar bitmiş durumdasın, ki bu da yakın bile değil." "Senin gibi adamlardan ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?"

"Ben onlar gibi değilim."

"Hayır, sen daha kötüsün çünkü onu gerçekten sattın ve ben de bir aptal gibi onu satın aldım."

"Sydney..."

"Numaramı sil ve kulüpten uzak dur."

Gözlerim onunkilerle yanıyor ve kontrol edemediğim ani bir ihtiyaçla onu duvara çarpıyorum, vücudum onunkilere bastırırken onu sabitliyorum. Dudaklarım kulağının yanında geziniyor, alçak sesle ve sahiplenici bir şekilde mırıldanırken nefesim tenine değiyor: "Siktir. İşte bu."

Ağzımı onunkine bastırıyorum, bileklerini kavrayıp başının üzerinde sabitliyorum, yoğun olduğu kadar durdurulamaz hissettiren bir çiğlikle ona sahip çıkıyorum. Nefes almak için geri çekiliyorum ve o başını eğiyor, bakışlarını tutarken yeşil gözlerinde meydan okuyan bir ateş parlıyor, bana meydan okuyor. "Ağzını aç," diye emrediyorum, sesim ihtiyaçla kalınlaşıyor. Dudakları aralanıyor ve dilimi içeri daldırıp aramızdaki sıcaklıktan besleniyorum.

Bu kızın nesine doyamıyorum?

Öncelikle, onunla ilgili hiçbir şey tahmin edilebilir değil ve kaos çekiciliği artırıyor.

Bileklerini serbest bırakıyorum, ellerim titrerken parmaklarımı açıkta kalan kalçasından aşağı sürüklüyorum ve sonra belime sarıyorum. Vücudumu onunkine doğru bastırıyorum, acı verici sertlikteki sikimi o bir inilti çıkarana kadar ortasına sürüyorum ve geri çekilip ona bakıyorum. Bakışlarım şişmiş dudaklarına düşüyor ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda, benim onu arzuladığım kadar onun da beni arzuladığı açık.

Kalçalarım öne doğru itiyor, onu duvara doğru daha sert bir şekilde taşlarken, onu kuru bir şekilde beceriyorum. "Bunu hissediyor musun, bebeğim? Hepsi senin. Her santimim senin için ağrıyor." Küçük, nefes nefese bir çığlık atarken kulağına hırlıyorum. "Seni gördüğüm andan beri tek istediğim sikimi içine gömmekti ve tanrım, ne kadar sıkı ve ıslak olduğunu hissetmek için sabırsızlanıyorum, ama bu gece olmayacak ve böyle olmayacak."

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, elimi boğazının kıvrımında dinlendirmek için aşağı indiriyorum, eğildiğimde kelimelerim dudaklarının üzerinden usulca kayıyor.

"Şu anda bana kızgınsın ve bunu anlıyorum. Nedenini anlıyorum." Başparmağım boynundaki nabız noktasına sürtünüyor, kalbinin hızlı atışının benimkiyle eşleştiğini hissediyorum. Parmaklarımı boynundan aşağı kaydırıyorum, köprücük kemiğinin dış hatlarını çiziyorum, sonra aşağı inip elbisesinin ince kumaşından göğüs ucunu sıyrıyorum. "Ama amına ilk kez girdiğimde, zihnin de en az vücudun kadar bunu isteyecek." Elim aşağı iniyor, parmak eklemlerim kalçasının yumuşak tenine sürtünüyor. "Ama bu şekilde değil Sydney. Yapmadığım bir şeyi yaptığımı ve olmadığım biri olduğuma inandığın zaman değil."

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor, gözleri ağızma odaklanırken daralıyor. "O zaman asla içimde olmayacaksın."

Bu kız ve inatçılığı beni öldürecek.

O benimle alay ederken, parmaklarım külotunun kenarına yaklaşıyor. "Beni tanıdığından bu kadar emin misin?" Birkaç saniye içinde nihayet amının sıcaklığını hissedeceğimi bilerek soruyorum.

"Karıları varken benim zamanım için para ödeyen adamlardan bir farkınız yok..." Sesi kesiliyor, parmaklarım iç çamaşırının önünü okşarken keskin bir nefes alışıyla kesiliyor.

Kaybettiği bu savaşı sürdürürken gözleri fıldır fıldır kapanıyor ama aramızdaki bu şeyin onu da en az benim kadar tükettiğini biliyorum.

"Yerinde olsam bu cümleyi bitirmezdim güzelim," diye uyarıyorum parmaklarım kalçalarının arasından aşağıya doğru kayarken. "Ayrıca, eğer buna gerçekten inanıyorsan Sydney..." Parmaklarım dantel külotunun üzerinde nazik daireler çizerken, diğer elim bir kez daha boğazının tabanını kavrarken dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "O zaman vücudun benim için ağrımazdı ve iç çamaşırın sırlıslıkla olmazdı."

Onu duvara yasladım, ağızım elbisesinin içinden meme ucunu emmek için açıldı. "Sana dokunmayı bırakmamı istiyorsan, o lanet kelimeyi söyle, yoksa seni parmaklarımın üzerine boşaltacağım." O

Bileğimi sıkıca kavırıyor, boğazına doğru daha sert bastırıyor ve sadece gözleriyle sessizce daha fazlası için yalvarıyor.

İçindeki mücadeleyi görebiliyorum, kontrol edilmeyi istemek ve buna direnmek arasında kalmış. Kontrol kaybını, kendini bırakmanın, ele geçirilmenin getirdiği özgürleşmeyi deneyimlemek istiyor. Ama aynı zamanda bununla savaşıyor, kendini tamamen teslim etmekten korkuyor, sanki savunmasızlığıyla birine güvenmenin ne anlama geldiğinden korkuyormuş gibi.

Ancak, onu bu şekilde avucumun içine aldığım da, ona sahip olmaktan ve ona istediği ama asla istemeyeceği ya da ihtiyacı olduğunu kabul etmeyeceği tek şeyi vermekten çok mutluyum.

Altımda gergin, ama kalçaları parmaklarımla ritim tutuyor ve nefesleri daha çaresiz hale geliyor.

"Bunu istemekte sorun yok Sydney," diye fısıldıyorum, dudaklarım çenesine değerken onu iç çamaşırının üzerinden tahrik ediyorum. "Sana ihtiyacın olanı vermeme izin ver, yoksa durmamı ister misin?"

Elim iç çamaşırının ön kısmına kayarken, "Sakın durayım deme," diye nefes nefese kalıyor.

"Bana bokumu söylemekten zevk mi alıyorsun, bebeğim? Çünkü amından su damlıyor." Bir parmağımı içine sokuyorum, sonra diğerini ve sırtı duvardan uzaklaşıyor. "Çok yumuşak. Çok sıkı."

Parmaklarım içinde çalışırken avucumun topuğunu klitorisine bastırıyorum ve kalçaları elime çarpıyor. "Siktir, evet. Oh Tanrım," diye inliyor, sesi nefesler arasında takılıyor.

"Hadi bebeğim. Elimi kirlet."

Onu çözülürken izliyorum, elimde titremeye başladığında kendini kaybetme görüntüsüne tamamen bağlandım. İçine girip çıkan parmaklarımın etrafında kenetleniyor, kıvrılıyor ve tam doğru şekilde bastırıyor.

Gözleri kapalı, dudakları nefes nefese bir iniltiyle ayrılmış ve kendini bana açış, duvarları yıkışı ve bana bir parçasını veriş hafızama kazınıyor, bunun bana en çok yaklaştığı an olabileceğini biliyorum.

"Devam et," diye fısıldıyor, daha sert gıcırdatıyor, tırnakları koluma batıyor ve tenimde hilal izleri bırakıyor. Boğazındaki tutuşumu bırakıyorum, dilimi boynunda gezdirdikten sonra tenini emiyorum ve yarın bunu hatırlamasını garanti edecek kendi izimi bırakıyorum. "Edison... durma," diye nefes alıyor, ismim dudaklarından dökülüp doğrudan sıkime vuruyor ve içinde olmak için can atmasına neden oluyor.

"Gözlerini aç ve bana bak Sydney," diyorum ve o delici yeşil gözlerini benimkilere kilitlemeden önce kirpikleri titriyor. Orgazmı zirveye ulaştığında dudaklarından bir çığlık kaçıyor ve boşalmaya başlıyor, ıslaklığı elimi kaplıyor. "İşte bu, bebeğim. İşte benim kızım," diye övüyorum, sikim pantolonuma bastırdıkça zonkluyor.

Acaba beni dizlerimin üzerine çöktürüp bana dua edecek ya da en azından yalvaracak bir şey verecek güce sahip olduğunun farkında mı?

Burnumu nazıkçe çenesinde gezdiriyor, tenine yapışan vanilyanın ince esintisini içime çekiyorum. Vücudu altımda titriyor, hala serbest bırakılmasının artçı şoklarına yakalanmış, her sığ nefes onu az önce yırtan zevki hatırlatıyor.

"Parmaklarım az önce tüm vücudunu titretti Sydney. Şimdi dilimin neler yapabileceğini hayal et." Onu öpmeden önce alt dudağını yalıyorum, içinden çıkarken ağzını sahipleniyorum. Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum, uyarılmışlığını emiyorum ve gözlerini tutuyorum, aramızdaki bu bağlantıyı derinleştiriyorum.

O, uğruna çıldırabileceğim lanet olası bir fırtına; bana meydan okuması, bana boyun eğmesi.

"Boşaldığında ne kadar güzel görüldüğünü söyleyen oldu mu hiç?" Gülüyor ve ben bunun en sevdiğim seslerden biri olacağını şimdiden biliyorum. "Bunu yarın gece tekrar deneyeceğiz, tamam mı? Ve yemin ederim, hiçbir şey seni almak için burada olmamı engelleyemeyecek." Gözleri herhangi bir aldatma belirtisi arıyor ve anlıyorum, henüz ona karşı tamamen dürüst olmadım.

"Tek şans, Edison. Eğer burada olmazsan, başka bir şansın olmayacak."

"Sadece bir taneye ihtiyacım var." Başını sallıyor - sadece çenesini hafifçe eğiyor, ama bu yeterli.

Orada uzun saniyeler boyunca durup birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve sikimi onun içine sokma dürtüsüne karşı koymaya çalışırken vücudum kelimenin tam anlamıyla ağrıyor. Sikim öfkeden kuduruyor ve onu becermeyi reddettiğim için benden nefret ediyor, ama o bu gece başka biriyle birlikte olma ihtimalim olduğuna inanırken, bu ihtiyaca boyun eğmemin imkanı yok. Haklılığımı kanıtlamak için buradan kaya gibi sert bir şekilde ayrılmam gerekiyorsa, öyle olsun - ama lanet olsun, kıcımlı eve götürmeyeceğim ve evime adım attığım anda yumruğumu sikkemeyeceğim, ellerimde çözüldüğü her anı tekrar oynatmayacağım.

"Gitmeden önce gidiyorum."

"Tamam," diye yanıtlıyor, bana asgari düzeyde bilgi veriyor.

"Seni sekizde alırım." Başını sallıyor ama yüzünde hâlâ o kararsız ifade var.

Ön kapıya doğru ilerliyorum, yavaşça açarken ondan güvenli bir mesafede durduğumdan emin oluyorum çünkü lanet olsun, bu kadar sıkı sarılmışken uzaklaşmak neredeyse imkansız. Ama kapıyı zorluyorum ve çıkmadan önce kendime ona son bir kez bakma izni veriyorum - hâlâ kızarmış, yeni sikilmiş ve çok cezbedici görünüyor.

BÖLÜM 9

Sidney

I Kendimi hiçbir zaman i t a a t k â r olarak görmedim. Her zaman güçlü, bağımsız bir kadın olduğum için kendimle gurur d u y d u m . Saçmalıklara tahammülüm yoktur ve her durumda kendimi koruyabilirim. Ama Edison vücudunu benimkine bastırıp kulağıma müstehcen sözler fısıldarken, beni tamamen kontrolü altına almıştı.

Onun merhametine kalmıştım ve isteseydi yalvarırdım.

Aramızdaki gerilim koptu ve görünüşe göre beynim de koptu. Mantık ve akıl artık yoktu ve geriye kalan tek şey, onun ihtiyaç duyduğu her şey olmak için duyduğum çığ, ağrıyan bir ihtiyaçtı. Dizlerimin üzerine çöküp ona baba demek anlamına gelse bile, istediği her şeyi yapmaya hazırdım.

Edison Baba'nın kulağa hoş geliyor.

İmkânı yok. Bunu başaramam. Ayrıca, hayatım boyunca "baba" kelimesini hiç söylemedim.

Edison'un dokunuşu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve şimdi tadına baktığım için daha fazlasını istiyorum.

Tüm içgüdülerim ona inanmamam için bağırırsa da, bir yanım dün gece bana söylediklerine güvenmek istiyor.

Yine de, kendime bile tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı, Edison'un daireme gelmeden önce olanlardan sonra bir derse ihtiyacı olduğuna ikna oldum. Önemsiz diyebilirsiniz ama onu biraz kıvrandırmak istiyorum. Paspas olmadığımı anlaması gerekiyor ve bu mesajı iletmek için biraz geri itme gerekiyorsa, öyle olsun.

Belki biraz acımasızca ama ben daha önce de yandım ve kalbime başka bir adamın onu paramparça etmesine izin vermeyecek kadar çok değer veriyorum.

Bir daha asla.

İyileşmesi çok uzun süren en kırılmış halime tanık olduktan sonra olmaz.

O başka kadınlarla birlikteyken onu bekleyen ve her emrine itaat eden bir kadın olmayacağımı anlamasını istiyorum - görünüşe göre vajinam bir sürtük olmaya ve bana ihanet etmeye karar verdiği için seks söz konusu olduğunda hariç.

Sahip olduğumu bile bilmediğim bir zayıflık buldu ve bunu kullanmak için iki kez düşünmedi. Daha da kötüsü, onu durdurmak için tek bir girişimde bile bulunmadım. Kendimi ona kaptırdım ve sahip olduğumu sandığım kontrolün her zerresi parmaklarımın arasından su gibi kayıp gitti.

Dolabım dairemle ilgili en sevdiğim şey; ev ararken içimdeki Carrie Bradshaw'u yönlendirdim ve mükemmel. Giysi ve ayakkabılarla dolu rafları ve ortasında gururla duran boy aynasıyla tam bir rüya. Şu anda tüm oda bir Noel ağacı gibi aydınlatılmış durumda çünkü Aralık ayındayız ve ben de neden olmasın diye düşündüm.

Özel dikimmiş gibi kıvrımlarıma oturan straplez beyaz bir elbisenin içine giriyorum. Rengi saflık yayıyor ama üzerime yapışması, serbest bırakılmayı bekleyen günahların vaadini ima e d i y o r . Alay etmek için yeterince aşağıya inen bir yaka ile, birkaç parça ışıltılı gümüş takı ile görünümü tamamlıyorum.

Masumiyet baştan çıkarıcılıkla sarmalanmış - işte benim aradığım görünüm bu. Edison'a bana çok kıyamayacağını söyleyen ama aynı zamanda bu gece onu ne kadar zorlayabileceğimi gördüğüm için beni öfkeyle becermek istemesine neden olan bir şey. Dün geceki karmaşa hala aklımdayken bile, kendime güveniyorum, ama aynı zamanda Edison'ın bana kışımı tekmeleyeceği hissine kapılıyorum. eninde sonunda beni bulur.

Oturma odama giriyorum, sehpadan telefonumu alıyorum ve aklımdan çıkmayan adama hızlı bir mesaj gönderiyorum.

S: Hey, arayacaktım ama meşgul biri olduğunu biliyorum. Bir isim çıktı ve bu akşam gelemeyeceğim. Sonra konuşuruz.

Ya bu sefer gerçekten bırakacak ya da beni aramaya gelecek. Ve eğer gelirse, bu gece onun olacağını zaten biliyorum.

Yirmi dakikadır The Dancing Lilacs'ın barında tek başıma oturuyorum. Gözlerimi kapıya sabitleyip içeri giren herkesin tanıdık yüzlerini tararken tırnaklarım elimdeki soğuk bardağa sinirli bir şekilde vuruyor. Buraya geldim çünkü beni bulmasını imkânsız hale getirmek istemedim. Beni aramaya karar verirse, bunu bilerek zorlaştırmak sadece adilik olurdu.

Telefonumdaki saate bakıyorum ve saatin sekizi biraz geçtiğini görüyorum. Edison'dan gelen dört cevapsız arama bana bakıyor ve içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Biliyorum ki roller tersine dönseydi, bu şekilde görmezden gelindiğim için cinayet işlemeye hazır **o l u r d u m**.

Bu gece resmi olarak çalışmıyorum, ancak buradayken rolümü oynuyorum, uzun zaman önce ustalaştığım role zahmetsizce giriyorum. Odadaki küçük adamlara karşı özellikle misafirperver ve iltifatkâr davrandım, para almamama rağmen kırılğan egolarını beslememi sağladım.

"Kıyafetlerin içinde de dışında da aynı derecede çekici değil misin?" Bu yumuşak ses dikkatimi çekiyor ve bar taburemde döndüğümde, Hollywood yönetmeni Caleb'in oğlu Huxley Foster'ın üzerimde yükseldiğini görüyorum.

"Teşekkürler, Huxley."

Git kendini becer, Huxley.

Altın sarısı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, her bir teli bir derginin kapağından fırlamış gibi özenle yerleştirilmiş. Huxley'nin, onun gibi pisliklerin her zaman olduğu gibi kendine aşırı güvenen zengin bir şekilde çekici olduğunu inkar etmek mümkün değil. Yontulmuş bir çenesi ve ayrıcalıklı olduğunu haykıran delici mavi gözleri var, ama ben

Kolonyasının keskin kokusu bana çarpıyor, beni boğuyor ve vücudum geriliyor çünkü *bu ne cüret?* Daha önce bana sadece bir kez elini sürmüştü ve ben de onu mücevherlerini toz haline getirmekle tehdit etmiştim.

"Kendini önümde yasak meyve gibi sallandıramazsın Sydney," diye homurdanıyor, yüzü benimkine sadece birkaç santim kalana kadar eğiliyor, sıcak nefesi tenime çarpıyor.

"Çek ellerini üzerimden." Kelimeleri dişlerimi sıkarak söylerken sesim öfkeyle titriyor ama o sadece gülümsüyor.

"Hey, pislik, sana ellerini ondan çekmeni söyledi." Derin, tehditkâr bir ses havayı kesiyor. "Ve eğer önümüzdeki iki saniye içinde bunu yapmazsan, seni çenen yüzünden sökülmiş bir şekilde yere yatıracağım."

Arkamdan Edison'un sesini duyduğumda endişe, rahatlama, heyecan kelebeklerinin hepsi birden üzerime hücum ediyor.

Huxley'nin yüzünün şaşkınlıkla buruştuğunu, Edison'un boyunu posunu gördükçe gözlerinin açıldığını izliyorum. "Sen de kimsin?" diye kekeliyor eli bedenimden çekilirken.

"Bütün gece ona dokunacak adam benim. Şimdi sana ellerini istemediğin bir kadının üzerine koyduğunda neler olacağını göstermeden önce siktir git." Yüzü utançtan kıpkırmızı olan Huxley dönüp uzaklaşırken dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılır.

Edison karşıma geçiyor, gözleri çelik bıçaklar gibi içimi kesiyor ve bir an için nefes almayı unutuyorum.

Onu ilk kez takım elbise dışında bir şeyle görüyorum. Ceketini geniş omuzlarını sarıyor ve altındaki siyah tişört tüm kaslarına yapışıyor.

-Seks ve başka bir şey damlıyor.

Bu öfke. Bana kızgın.

"Bana burada ne halt ettiğini açıklamak ister misin?" diyor sakince. Ama sakın değil; ses tonunda tehlikeli bir yan var ve ben bundan çarpık bir zevk almadan edemiyorum.

"Pek sayılmaz."

"Hayır mı?" diye soruyor, sesi öfkeyle karışık.

Cehennemi tehdit edebilecekleri kadar kolaylıkla cenneti de vaat edebilen haksız güzellikteki gözlerinin ardında kaynadığını görebiliyorum.

"Hayır, şimdi gidelim," diyorum ayağa kalkıp bardan çantamı alırken.

"Ne?"

Bedenimi onunkine bastırarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ayak parmaklarımın ucuna uzanıyorum. Topuklu ayakkabılarım boyuma birkaç santim ekliyor, dudaklarımın kulağının hassas kabuğunu sıyırmasına izin veriyor, onu içime çekerken sedir ve sandal ağacı kokusu beni sarıyor.

Bu ham erkeklik ve hepsi onun.

"Bu gece seni becerdiğim için kızabilirsin ya da beni dışarı çıkarabilir ve sonra eve getirip hayal ettiğin her kirli şeyi yapabilirsin." Geri çekildiğimde, nihayet konuşmadan önce göğsü hızla yükselip alçalıyor, gözleri bana odaklanırken kararıyor.

"Ne istediğini bilmiyorsun bebeğim, çünkü şu anda tek istediğim kıcını cezalandırmak."

"Güven bana. Tam olarak ne istediğimi biliyorum." Bileğimi sıkıca kavrayıp beni kulüpten dışarı çıkarmadan önce elini çenesinde gezdiriyor.

Arabalardan hiç anlamam ama mat siyah bir spor arabaya yaklaştığımızda, servet değerinde olduğunu söyleyebilirim - muhtemelen benim bir yılda kazandığımdan daha fazla.

Birden arabanın soğuk metali sırtıma baskı yapıyor ve kaslı kalçası bacaklarımın arasından kayarak içime bir sıcaklık hücumu gönderiyor. Büyük, dövmeli elleri yüzümü kavırıyor ve bakışlarıyla buluşmam için beni zorluyor.

Dudaklarını alaycı bir şekilde dudaklarıma yaklaştırıyor ve tek düşünebildiğim beni öpmesine ne kadar çok ihtiyacım olduğu.

"Seninle bu randevuyu yapana kadar aramızda hiçbir şey olmayacak. Anladın mı?"

"Bana dokunmak istemiyor musun, Edison?" Adını fısıldıyorum ve dudaklarından şehvet dolu bir inilti çıkıyor.

"Benimle taşak geçme Sydney. Bu gece yeterince saçmaladın zaten." Başparmağı yanağımı okşuyor; aramızdaki gerginliğin ortasında küçük bir şefkat gösterisi. "Seni tanımama izin ver. İzin ver gireyim."

Söylemesini beklediğim onca şey arasında bu değildi ve savunmamın bir kısmının parçalandığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Çünkü beni buraya almanı ne kadar çok istesem de..." Kalçasını merkezime doğru daha sert itiyor ve bedenim titriyor. Başparmağıyla şakağımı okşarken, "Gerçekten istediğim şey beni buraya alman," diye mırıldanıyor.

"Neden?" Ona bakarken sesim hafifçe titreyerek soruyorum.

"Neden sadece pantolonuna girmeye çalışmadığımı bilmek ister misin?" Gözlerinde şakacı bir kıvılcım dans ederken çok derin ve gırtlaktan gülüyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor ve istemedenden de olsa kendimi ve kırılganlığımı ortaya çıkardığımı fark ediyorum. "Çünkü senin çılgın kıcından hoşlanıyorum ve senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"Ah, tamam, yani kendini cezalandırmayı seviyorsun?" Şakacı bir sırıtişla soruyorum. "Benim seni cezalandırmak istediğim kadar değil, bebeğim."

Aramızdaki kimya görmezden gelinemeyecek kadar güçlü, gözlerimi ağzına çekiyor. Ama buna boyun eğmek yerine arkama uzanıyor, arabanın kapısını açarken parmakları sırtımı okşuyor.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor yanıma tırmanırken. "Sen hazır mısın?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama bunu yapıyoruz."

Şu anda cehennem gibi yanıyorum. New York'un kalabalık caddelerinde araba kullanırken gözlerimi ondan ayıramadığım için yanmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Noel ışıkları caddelerde parıldıyor ve kar hafifçe yağıyor ama ben gözlerimi Edison'dan alamıyorum. Direksiyonu çevirirken kollarındaki kaslar esniyor, elleri direksiyonu tek elle kavıyor - tüm kızların iç çamaşırlarını çıkarıp arkalarına yaslanmalarını ve o ellerin vücutlarına değmesini istemelerine neden olan o dönüş.

İçimdeki sürtüğü ortaya çıkarıyor ve bu beni çok korkutsa da, aklım uyluklarımın arasındaki hainle aynı hizaya gelmeye başlıyor.

"Bana öyle bakmayı kes, Sydney."

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Sanki parmaklarımı tekrar o daracık amına sokmamı istiyorsun."

Sessiz kalıyorum, dudağımı ısırıyorum ve araba kullanırken bir adama sakso çeken bir kadınla ilgili okuduğum her şeyi düşünerek aceleci ve müstehcen düşüncelerimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Gerçekçi olmak gerekirse, bu muhtemelen ç o k da güvenli bir fikir değil ama eğer bir an önce arabadan inmezsem, siktir et deyip kenara çekmesi için yalvarabilirim.

BÖLÜM 10

Sidney

A Birkaç dakika sonra, karla kaplı sokakların arasına sıkışmış küçük şirin bir barın önünde durduk. Edison sıcak elini benimkinin içine sokarak içeri girerken midemde kelebekler uçuşuyor.

Kahrolası kelebekler, bir gün bana nasıl hissettirdiklerini hatırlattığı için ona teşekkür etmek zorunda kalabilirim ama şu anda kendilerini kontrol etmelerini istiyorum.

Barın içinde parıldayan ip ışıklar ve titreyen mumlar mekâna şenlikli bir hava katarken, burnuma gelen çam ve tarçın kokuları kendimi bir Hallmark tatil filminin içine düşmüş gibi hissetmeme neden oluyor.

Bara vardığımızda Edison kendisi için bir viski, benim için de bir kadeh şarap sipariş ediyor. Ben yanındayken tezgâha yaslanıyor ve eli sırtımın alt kısmında yerini buluyor, başparmağı tenimde yavaş, tembel daireler çiziyor. Neredeyse onun içinde eriyorum, vücudum daha da yakınlaşıyor.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, vücudumun onun dokunuşuna nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyormuş gibi beni izlediğini görüyorum.

İçkilerimiz elimizdeyken Edison beni Noel ışıklarının yumuşak parıltısının buzlu camdan süzüldüğü pencere kenarındaki sessiz köşe masasına götürüyor. Bir centilmen gibi sandalyemi çekiyor, kendisi karşımdaki koltuğa otururken benim de oturmamı işaret ediyor. Başını hafifçe eğerek arkasına yaslanıyor ve gözleri benimkilerle buluşmakla kalmıyor, beni orada tutuyor, sabitliyor.

"Peki, bu geceki saçmalığın ne olduğunu açıklamak ister misin? Çünkü sana söylemeliyim Sydney, buraya dalga geçmeye gelmedim. Oyunlar bana göre değil ve oynamayacağım da. Senden ne kadar hoşlandığının bir önemi yok."

Evet, daha da ateşli oldu.

"Onlar da benim değil, ama dün gece sen ve diğer kadınla olanları göz önüne alırsak, normalde başka bir randevuyu kabul etmezdim. Dalga geçilmesine tahammül edecek türden bir kız değilim. Bunu yaşadım, yaptım ve bunu kanıtlayacak eski sevgilim var."

"Ne olduğunu açıkladım."

"Hayır, yapmadın ve sorun değil çünkü bu senin işin." Daha yakına eğiliyor, dirseklerini masaya dayıyor ve ellerini ağzının önünde birleştiriyor.

"Yalan söylediğimi düşünüyorsun."

Bardağımyı kaldırırken başımı sallayarak "Bilmiyorum," diyorum, "ama gerçeği saklıyorsun."

"Müşterilerimin gizliliği ve güvenliği söz konusu olduğunda, paylaştığım bilgiler konusunda son derece dikkatli olmam gerekiyor."

"Bunu anlıyorum ama biri otele gideceğiniz için şarabınızı nerede sakladığınızı sorduğunda..." Gözlerim onunkilere takılınca sözümü kesiyorum. "'Geceyi başka birinin içinde geçirmeyi planlıyorum' diye bağılıyor."

Edison bir iç çeker ve elini çenesinin üzerinde gezdirerek gerginliğini gidermeye çalışır. "Nasıl öyle görüldüğünü anlayabiliyorum ama olan şey bu değildi."

"Ama bunun beni neye bulaştığım konusunda neden iki kez düşündürdüğünü anlayabiliyorsunuz, değil mi?"

"Peki neye bulaştığını sanıyorsun?"

"Sen söyle," diye karşılık veriyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmadan omuz silkiyorum.

"Sana biraz açıklama yapabilirim ama hepsini değil Sydney," diyor. "Neden böyle tepki verdiğini anlıyorum ve sana şunu önermek istiyorum

Burada bir şey var, böylece benim bir pislik olduğumu düşünmeyi bırakırsın." Ağır bir iç çekişle sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve nihayet konuşmadan önce parmağını bardağının kenarında gezdiriyor. "Evimde sesini duyduğun kadın benim eski kız arkadaşımdı," diye itiraf ediyor ve tepkimi ölçmeye çalışırken başını yana eğiyor.

Harika. Düşündüğümünden de kötüymüş.

"Sanırım bilmemeyi tercih ederdim."

"Aramızda her ne olduysa çoktan bitti, sizi temin ederim. Bu kadına katlanamıyorum, bu yüzden bana müşteri olarak geleceğini öğrendiğimde, yalnız kalmayalım diye ekibimin evimde olmasını sağladım." Sakin bir şekilde konuşuyor ama elini siyah saçlarında gezdirirken vücudundaki hafif gerginliği fark ediyorum. "Onunla bir otele gitmek asla planın bir parçası değildi. Ona kalacak bir yer bulmaya çalışıyorduk."

"Sorun yok, Edison. Bir ilişkimiz yok. Sadece-" Sözümlü kesince sessizliğe gömülüyorum.

"Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz ama aynı zamanda gerçekten seviştiğimizde nasıl hissedeceğimizi öğrenmek için de yanıp tutuşuyoruz."

Şu anda kafamın içinde çok çıplak.

"Evet, onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum, kendimi çok vahşi hissediyorum.

"Size bir sorum var." Kollarını uzatarak sandalyesine yerleşiyor ve bardağını rahatça kolçağa dayıyor. "Seni tanımak istediğimi açıkça söyledim ama burada vaktimi boşa mı harcıyorum?"

Hissettiği her şeyi açık yüreklilikle ve korkusuzca ifade etmesi, ona karşı hissettiğim çekimi daha da artırıyor.

"Bu soruya nasıl cevap verirsen ver, bu gece seni eve götüreceğim ve eğer istediğin buysa, canın çıkana kadar seni becereceğim, ama benden tek istediğinin bu olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Zihnim, vaadinin cazibesi ile ona izin vermenin kendimi daha önce hiç izin vermediğim bir şekilde kaybetmek anlamına gelebileceği korkusu arasında sıkışıp kalıyor.

"Hayır, tek istediğim bu değil, ama ben sıkı çalışırım, Edison."

"Aramızdaki bağ bu kadar güçlüyken emek vermekten korkmuyorum."

"Kimseyi içeri almıyorum ve özellikle erkeklere karşı kapalıyım."

"O zaman belki bunu değiştirebilirim." "Seni tekrar tekrar uzaklaştıracam."

"O zaman sen bıkana kadar geri iteceğim."

Ona attığım her şeye karşılık veriyor ama dönüp kaçması için ne gerektiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki de onu kendimden kurtarmak için sınırlarını test ediyorum ya da belki de kalbim bir darbeye daha dayanamayacağı içindir ve Edison bir kızın kalbini kesinlikle kaybedebileceği türden bir adam.

"Yemek yapmaktan nefret ediyorum."

"Yemek yaparım ya da seni yemeğe götürmeme izin verebilirsin."

Konuşmadan önce nefesimi tutmak için duraklıyorum, bir sonraki sözlerimin anlaşmayı bozma potansiyeline sahip olduğunun tamamen farkındayım.

"Sadece yapmak istediğim bir şey olsaydı işimden ayrılırdım. Biri istedi diye değil."

"Seni değiştirmek istediğimi mi sanıyorsun? İstemiyorum bebeğim, hem de hiç. Kendini geçindirmek için ne yapman gerektiğini biliyorum ve benimle biraz zaman geçirmeni sağlamak için hâlâ seni takip ediyorum. Ben güvenli bir adamım Sydney- zaman zaman kıskanç, kuşkusuz, belki bir noktaya kadar sahiplenici, ama sadece ne istediğimi bildiğim ve onu elde etmek için elimden geleni yapacağım için. Ama kontrolcü? Hayır, asla."

"Bunun ne olduğunu anlamıyorum, o zaman neden benim için bu kadar zorluyorsun?" "Çünkü ateş gibi hissediyorsun bebeğim ve ben çok uzun zamandır soğukta yaşıyorum. uzun."

Mutlu Noeller, Sydney. Kendine bir koca buldun.

Başımı sallıyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken sarı saç tellerim yüzüme düşüyor. "İstedğin herkese sahip olabilirsin Edison ve bunu sen de biliyorsun," diyorum ona bakarak ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak.

"Gerçeği mi istiyorsun?" diye soruyor ve ben gözlerimi ondan ayıramadan başımı sallıyorum. "Geçmişte birçok kadınla çıktım ve çok fazla ortalıkta dolaştım. Ama artık öyle biri değilim. Tek bir kadın istiyorum - şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesinde bir seviyede bağ kurduğum bir kadın - beni anlayan, bana meydan okuyan ve daha iyi olmak istememi sağlayan biri. Birlikte bir hayat kurabileceğim bir kadın istiyorum. İkimiz de yaşlandığımızda ve saçlarımız ağardığında hala tamamen takıntılı olacağım birini."

Başımı eğiyorum ve ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Yaşlı ve gri demişken," diye takılıyorum, dudaklarımın kenarlarında muzip bir gülümseme beliriyor.

Başımı arkaya atıyor ve derin, içten bir kahkaha atıyor, gümüş gözlerinin köşelerinde en hafif çizgilerin oluşmasına neden oluyor. "Hey, henüz yaşlı ya da gri değilim, güzelim."

Beni yere at ve beni kontrol ederken bana güzel de.

"Hep genç kadınları mı tercih edersin?" Beni biraz araştırdığı için yirmi dokuz yaşında olduğumu zaten bildiğinin tamamen farkında olarak soruyorum.

"Kasıtlı olarak değil. Ayrıca senden sadece on yaş büyüğüm, bu da bir şey değil," diye omuz silkiyor.

"Hey, benim için işe yarıyor. Ben yaşlı erkeklerden hoşlanıyorum."

Dudakları yıkıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor, mükemmel yüzünü öpmek için can atıyorum. "Sanırım bu bizim için iyi olan bir şey."

"Bence bundan daha fazlasına sahibiz, Edison." Dişleri alt dudağına sürtünüyor ve başını sallayarak aramızdaki inkar edilemez kimyayı sessizce onaylıyor. "Demek zenginsin, ha?" Alay ediyorum ve kahkahası aramızdaki boşluğu tekrar dolduruyor.

"Yine de param seni etkilemiyor." Eli çenesindeki kaba sakalın üzerinde hafifçe gezinirken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Gerçek olduğuna emin misin?"

"Beni yanlış anlamayın, para sahibi olmayı seviyorum; yaptığım işi bu yüzden yapıyorum. Ancak insanların en kötü hallerini, paraları yettiği sürece istedikleri her şeye sahip olmaya hakları olduğuna inandıklarında görüyorum."

"Seni kulüpte görmeye geldiğim ilk gece de benim için böyle hissetmiştin, değil mi?"

Başımı sallıyorum, aklım o geceye gidiyor. "Bunun için sana çok kızmıştım çünkü onlardan farklı olmanı istiyordum."

"Öyle göründüyse özür dilerim, ama söz veriyorum ben onlar gibi değilim," diyor, tam olarak neyi kastettiğini anladığında gözleri yumuşuyor - dünyanın Huxley Foster'ları. "Seni gördüğüm andan beri beni deli ediyorsun."

"Sana adil bir şans vermeden seni yargılamakta çok acele ettim," diye itiraf ediyorum ve bana en sıcak gülümsemesini sunuyor. "Şimdi sana bir sorum var."

"Devam et, bebeğim. Ben açık bir kitabım."

"Aynı anda birden fazla kadınla çıkıyor musun? Çünkü birden fazla kadınla görüşen biriyle çıkmam. Eğer sadece bir tanesiysem, şimdiden bilmeyi tercih ederim."

"Ben sadece gelecek ihtimali olan biriyle çıkarım," diye kesin bir dille ifade ediyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Kimsenin zamanını boşa harcamayı ya da onları yönlendirmeyi reddediyorum ve eğer kendimi onlarla bir hayat kurarken göremiyorsam, o zaman peşinden koşmaya değmez."

Masanın öbür ucuna uzanıyor ve bir anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Eli benimkini buluyor, parmakları her bir boşluğun arasında kayıyor, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışlar gibi birbirine bağlanıyor.

"Peki ya sen? Başkalarıyla görüşüyor musun?" diye soruyor, sesinden sahiplenme damlıyor. "Bu arada, cevabın hayır olsa iyi olur, yoksa bir isim talep edeceğim."

"Bırakın daha fazlasını, bir kişiyi içeri almak bile yeterince zor, o yüzden hayır, sadece sen varsın."

Bir anlık sessizlikten sonra nazikçe "İncinmişsin," diyor. Bu bir soru değil - bunu görebiliyor, hissedebiliyor.

"Evet, oldukça acımasızdı ve bir daha asla yaşamak istemediğim bir şey."

"Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Bana bakışını, bana hissettirdiklerini seviyorum. Gözlerinin "Güven bana, senin için buradayım. Bana dünyanın görmediği, sakladığın yanlarını göster" mi yoksa "Senin için buradayım ve adını unutana kadar seni becereceğim" mi diyor bilemiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, kendimi onun her iki tarafını da isterken buluyorum.

"Kulüpte çalışırken tanıştığım bir arkadaşım -şimdi eski arkadaşım- benimle ve erkek arkadaşımınla yaşamaya geldi çünkü şehirde oldukça yeniydi ve boş bir odamız vardı." Uzun, koyu renk kirpikleri bir anlığına titreyerek kapanıyor, bu hikayenin nasıl gelişeceğini tam olarak biliyor. Elimi sıkıca kavıyor, sessizce beni rahatlatmaya çalışıyor. "Bir gece işten erken çıktım ve erkek arkadaşımı mutfakta yerde kıcı havada onu becerirken buldum." Charlie'nin ben olmayan birine yönelttiği zevk iniltilerini hatırlayınca içimde bir ürperti dalgalanıyor ve bir anlığına eski sevgilim dediğim o güzelce sarılmış bok kutusunun anısında kayboluyorum. Bu görüntüyü zihnimin derinliklerine gömmeye çalıştım ama sevdiğin kişiyi başka birinin içinde görmeyi nasıl atlatabilirsin ki?

"Gidip annemle kaldım ama bir hafta sonra konuşmak için onunla buluştuğumda bana annemin hamile olduğunu söyledi. Bizim dairemizde birlikte yaşayacaklarını söyledi ve eşyalarımı taşımamı istedi."

Edison'un yüzündeki ifade beni geriyor ama en iyi şekilde. "Bana bir isim ver. Bu şehirde böyle bir pisliği parçalamaktan mutluluk duyacak pek çok insan tanıyorum."

Şaka yapıp yapmadığını bilmeden el sallıyorum ama yapmadığından neredeyse eminim. "Artık bir önemi yok. Bu oldu ve evet, bende bazı güven sorunları yarattı, ama kimde biraz da olsa güven sorunu yoktur ki?"

Yukarı mı? Ayrıca, karma onu kıcıından becerdi. Cora bir süre önce çocuğun kendisinden olmadığını öğrendi."

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm bebeğim. Bazı insanlar gerçekten yutulmalıydı." Ben daha durduramadan içimden bir kahkaha kopuyor ve Edison'ın gülümsemesi daha da genişliyor, mükemmel dişleri ortaya çıkıyor. "Burada aramızda ne olursa olsun. Ama bilmeni isterim ki seni incitecek hiçbir şey yapmam. Dinle..." diye devam ediyor, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Yarın uyandığımızda hiçbir şey hissetmeyebiliriz ama yeni tanıştığım biri hakkında böyle hissettiğimi hiç hatırlamıyorum - onu tanıma dürtüsü, zorlayamayacağın cinsel kimya ve bunu seninle keşfetmeyi gerçekten çok isterim."

BÖLÜM 11

Edison

A Konuşmaya başladığımızdan beri birkaç saat geçti ve göğsümdeki bu yabancı hissi atamıyorum. Uzun zamandır aradığım bir his bu.

-Bulmaktan neredeyse ümidimi kesmiştim ama işte buradayım, bu tanrıçanın karşısında oturuyorum ve içimde bir yangın gibi yanıyor.

Sydney'in etrafında olmak beni her zaman ya sakinliğin ya da kaosun eşiğine getiriyor. Beni deliliğin sınırına sürükleyebilen ve aynı zamanda tamamen rahat hissettiren biriyle daha önce hiç tanışmadım.

Güçlü ama kalbi yaralı.

Sadece ona biraz daha farklı davranacak, onu biraz daha fazla sevecek ve ona biraz daha fazla güven verecek birine ihtiyacı var.

"Annenle yakın mısınız?" Eski sevgilisi onu aptalca bir şekilde terk ettiğinde ona başvurduğunu bildiğim için soruyorum - yine de minnettarım çünkü

Artık burada onunla oturabileceğim anlamına geliyor.

"Öyleyiz. Onu her gün aramıyorum ya da her küçük sorunumu ona anlatmıyorum ama bazen brunch'a gidiyoruz. Ayda bir kez Meksika yemeği yemeye giderim. Bunun gibi küçük geleneklerimiz var."

"Bu güzel olmalı."

"Evet, öyle. Babam ben bebekken gitmiş, 'süt almaya gidiyorum' numarası yapmış ve bir daha geri dönmemiş. Bir süre sadece ben ve annem kaldık."

"Tanrım, erkeklerden nefret etmene şaşmamalı." Gülmekten kendimi alamıyorum ama hayatı boyunca bu kadar hayal kırıklığına uğramış olduğunu bilmek bana acı veriyor.

"Doğru değil. Sadece belli tip erkeklerden nefret ederim ve saçmalıklara karşı toleransım düşüktür. Annem ben dokuz yaşındayken iyi biriyle tanıştı, Geoff, ve son yirmi yıldır benim için bir baba gibiydi."

Hayatına giren her erkeğin onu kırmamasına sevindim ve hepimizin boktan olmadığını kanıtlayan kişi olmaya kararlıyım. Onu yıkmayacak, kaçmaya hazır olduğunda bile gölgede, sarsılmaz bir şekilde yanında olacak birini hak ediyor.

"Peki ya sen? Ailenle yakın mısın?" Sydney'in güzel yeşil gözleri sorarken benimkilerle buluşuyor ama ben tereddüt ediyorum, masaya bakıyorum ve cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Aslında uzun zaman önce vefat ettiler."

Gözleri açılıyor ve şok içinde elini ağzına götürüyor. "Aman Tanrım, Edison, çok üzgünüm."

"Merak etme. Bu herkesin sorabileceği normal bir soru," diyorum sakince, ona güven verici bir gülümseme veriyorum ve onu rahatlatmayı umuyorum çünkü az önce ayağını boğazına soktuğunu düşündüğünü görebiliyorum. "Annemi kaybettiğimde yirmi üç yaşındaydım. Küçüklüğümde beri hastaydı, o yüzden hepimiz hazırlıklıydık."

"Bunun işleri kolaylaştırdığını hayal bile edemiyorum."

"Öyle değil ama en azından vedalaşabildik." İçeceğimden bir yudum almadan önce duraklıyorum, çünkü bu güzel kadını bu gece eve sağ salım götürmem gerekiyor. "Sonra babam birkaç hafta sonra uykusunda huzur içinde bizi terk etti. Sanki pes etmiş ve onsuz yaşayamıyormuş gibiydi ve ruhu gidip onu bulmak zorundaydı."

Anılar geri gelir, aynı anda hem acı hem de tatlı. Ama birbirlerini o kadar çok sevdiklerini ve ölümün bile onları ayıramayacağını bilmek rahatlatıyor.

"Onu kaybettiğiniz için ben de üzgünüm ama böyle bir aşka sahip olduğunuzu hayal edin."

"Neden böyle olduğumu düşünüyorsun?" Gülümsemesi sempatiden değil, anlayıştan kaynaklanıyor. "Ben ruh eşlerini bulacak kadar şanslı iki insanın ürünüyüm."

"Bu kadar hızlı hareket etmene şaşmamalı," diye mırıldanıyor, dudakları bütün gece aramızda kaynayan cinsel gerilimi yansıtan açlık dolu bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bir içki daha ister misin?"

Hayır de ve seni buradan çıkarayım.

Sydney başını sallıyor ve ben daha düşünemedi ayağa kalkıp elimi ona doğru uzatıyorum. Yavaşça ayağa kalkarak elimi tutuyor ve avucunun sıcaklığı beni sakinleştiriyor. Onu bırakmayacağımı belli edecek kadar sıkıca tutuyorum.

Burada olmaz, bu gece olmaz.

Birlikte, kalabalık barın içinden geçerek kapıya doğru ilerliyoruz. Onu yakınımda tutuyorum - o kadar yakın ki her adımda omzunun benimkine yumuşak bir şekilde değdiğini hissediyorum.

Arabama ulaşır ulaşmaz, dudaklarından bir nefesi çekip çıkaran bir güçle onu kapıya doğru bastırıyorum. Etrafımızda hafif bir kar yağışı var, her bir kar tanesi onun kızarmış tenine değdiği anda yok oluyor. Ellerim kalçalarını buluyor, sıkıca kavrayarak onu daha da yakınıma çekiyorum, aramızdaki tüm boşlukları siliyorum, sanki bedenlerimizi birleştirmek bu acıyı dindirecek tek şeymiş gibi.

"Seni burada öpemem bebeğim, çünkü seni öpersem duramam. Ve eğer durmazsam, seni tam burada domaltır ve doğru düzgün düşünemez hale gelene kadar beceririm."

Parmakları gömleğime dolanıyor, beni kendine çekiyor, sanki kontrolümü kaybetmem için bana meydan okuyor. "İzlenmekten hoşlandığımı zaten biliyorsun," diye cevap veriyor, sesinden seks damlıyor.

"Arabaya bin Sydney," diye emrediyorum, arkasından uzanıp kapıyı açıyorum. Yolcu koltuğuna kayıyor ve ben de kapıyı bir tıklamayla kapatıyorum. Arabanın önünü dönerken nabzım kulaklarımda atıyor ve sürücü koltuğuna yerleşiyorum.

"Ne kadar sürecek?" diye soruyor ve bakışlarını karşılamak için başımı çeviriyorum.

"Çok uzun," diye homurdanıyorum, o bana uzanıp dudaklarımız çarpışana kadar beni kendine çekmeden önce kelimeleri zar zor çıkarıyorum.

Ben inlediğimde ağzımın içine doğru inliyor, bu ses aramızdaki yangını daha da körüklüyor. Parmakları saçlarımdan arasından geçiyor,

Öpücüğü derinleştirirken beni daha da yakınına çekiyor, sahip olduğum her şeyi ona döküyorum çünkü daha önce hiç böyle öpüldüğümü sanmıyorum, sanki bana bu kadar ihtiyacı varmış gibi. Her dokunuşu, dudaklarının her baskısı ve ağzının her yalaması içimdeki bir arzuyu besliyor - bu kadının bana hissettirdiklerine karşı büyüyen bir bağımlılık.

Belki de bu onun hiçbir şeyi umursamayan kişiliğinden ya da özür dilemeden beni çağırıp yerime koymasından kaynaklanıyor, ama iş ona dokunmaya geldiğinde, konu yakınlık olduğunda, onun her lanet parçasına sahip olmak istiyorum. Onun inatçılığı ile kendini benim dokunuşuma teslim edişi arasındaki tezat, ona sahip olma ihtiyacımı daha da derinleştiriyor.

"Ben süreceğim, sen de kendine dokunacaksın." Arabayı çalıştırıp yola çıkarken söyledim. "Parmaklarımı amına soktuğumdan beri can attığım şeyi göster bana." Onunla yol arasına bakıyorum, elbisesini yavaşça kaldırıp pürüzsüz, altın rengi tenini ve dantelle kaplı kıvrımlarını ortaya çıkarırken nabzım hızlanıyor. Parmaklarının külotunun kenarlarında gezinmesini izlerken boğazım sıkılıyor. "Onları üzerinde bırak, bebeğim. Onları yana kaydır ve benim için kendini aç."

Yola olan odağım neredeyse yok oluyor. Danteli kenara çekiyor ve ağzım kuruyor. Parmakları klitorisinin üzerinde geziniyor ama beni neredeyse çözecek olan yüzündeki ifade; başını geriye atışı, yarattığı hazzın içinde kaybolurken gözlerinin ağır ağır kapanması.

"Çok güzel amına koyayım," diye homurdanıyorum, parmaklarım onun derinliklerine gömülüyken ne kadar sert olduğumu, vücudunun her sıkı nabzını hissettiğimi hatırlıyorum.

Ve şimdi buradayım, onun için tekrar acı çekiyorum.

Onu tam olarak nasıl tatmin edeceğini bilen kişi olmak istiyorum, orada olacağına güvendiği kişi, sahip olduğu her pis küçük fanteziyi şımartmaya hazır.

İzlenmekten hoşlanıyor - bana da söylemişti - ve benim önümde kendini bu şekilde ifşa etmekten zevk aldığını görebiliyorum. Bu konuda çok çiğ ve savunmasız bir şey var ve bana kendisinin bu parçasını verdiğini bilmek, hissetmemem gereken duyguları uyandırıyor, özellikle de onu hala tanımaya başladığım için.

Bir parmağını içine sokuyor, içimde kıskançlık duygularını alevlendirecek şekilde soluk soluğa kalıyor çünkü bu sesleri ondan çıkarmanın ben olmamı istiyorum.

"Senin için çok ıslandım, Edison." Sesi kulaklarıma zar zor ulaşan alaycı bir fısıltı, yine de her lanet kelimeyi yakalıyorum.

İçine dalan parmaklarının kaygan, utanmaz sesi kusursuz ve yumuşak iniltileri beni aklımdan çıkarıyor.

Parmağını çektiği anda uzanıp bileğini yakalıyorum. Parmağını ağızma alırken gözlerim yolda sabit kalıyor, kendimi onun içinde boğmaya hazırım.

"Kahretsin, yapamam. Durmalısın," diye bağıyorum ve içimde yanan ateşi soğutmak için camı indiriyorum. "Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Koltuğunda doğrulup otururken dudaklarında ukala bir sırıtış beliriyor. "Sorun nedir, yakışıklı? Keşke parmakların içimde olsaydı diyorsun."

"Onun gibi bir şey," diye cevap veriyorum, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu sıkıca kavriyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve tüm vücudum ona dokunma, onu mahvetme ve bildiği tek kelime bu olana kadar adımı haykırmasını sağlama ihtiyacıyla titreşiyor. Frene basmamak, yolun kenarına çekmemek ve o çürük külotu üzerinden yırtmamak için her şeyimi ortaya koyuyorum. Yüzümü kalçalarının arasına gömmek ve titreyene kadar, bende ve vücuduna yapabileceklerimde kaybolana kadar onu tatmak istiyorum. Sadece bu düşünce bile beni neredeyse uçuruma sürüklüyor. "Bu gece benimsin bebeğim. Dokunmak, tatmak ve sahip olmak için. Dudaklarından çıkan her çığlık bana ait olacak."

BÖLÜM 12

Edison

T Yolun geri kalanı gergin, sessiz bir kendini kontrol etme savaşıydı. Sonunda evime yanaştığımda, onun gözlerinin evimin büyüklüğü karşısında büyümesini görmezden geliyorum.

onu içeri sokmak için. Dışarı çıkıp onun için kapıyı açıyorum ve tek kelime etmeden elini tutup ayaklarımızın altında çtırdayan taze karda ona yol gösteriyorum.

Ön kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, ses aramızdaki ağır sessizlikte yankılanıyor. Parmağımın bir kıvrımıyla onu yaklaştırmaya çağırıyorum ve o da tereddüt etmeden, çerçeveyi sarsan bir güçle beni kapıya doğru itiyor.

Dudakları benimkilere doğru hareket ediyor, aç ve talepkâr, sanki beni tamamen yutmaya kararlıymış gibi ve tek odaklanabildiğim şey ağzımı bacaklarının arasına sokup amını aynı derinlikte öpeceğim an.

Onun içinde kayboldum.

Bu şekilde istenmek, çaresizce ihtiyaç duyulmak bağımlılık yapıyor.

Elleri kalçalarımın düşüyor ve kıyafetlerimi yırtmaya, pantolonumu çözmeye başlıyor. Ellerimi saçlarımda gezdirirken fermuarım aşağı iniyor.

Topuklarını tekmeleyerek geri adım atıyor ve ellerim pantolonumun içine uzanıp sikimi kavramak için kaşınıyor.

"O ağzı buraya geri getir." Alanıma geri adım atıyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, dili boynumda yavaş, alaycı bir çizgi izliyor.

Ellerim beline düşüyor, o işkence edencesine yavaş yükselişine devam ederken sıkıca kavıyor, dili her çıkıntıyı izliyor ve ardında bir sıcaklık izi bırakıyor. Dili nihayet çeneme ulaşmış ağzıma doğru ilerlediğinde, dudaklarımı onunkilere indiriyorum ve o inliyor - lanet olası inliyor - ve aletim neredeyse serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Bir elini pantolonumun içine sokup parmaklarını sikimin etrafına doluyor. Başım bir gümbürtüyle kapıya çarpıyor ve dokunuşu her darbeye beni çözerken göğsümden düzensiz bir nefes çıkıyor.

"Gerçekten de o büyük penisin enerjisiyle yaşıyorsun, değil mi?"

"Bakalım boğazına kaçtığında ve nefes alma yetini kaybettiğinde hâlâ bu kadar heyecanlı olacak mısın?"

Zümrüt gözleri benimkilere kilitleniyor ve önümde diz çökerek bana meydan okuyor. Kot pantolonumu ve boxer külotumu indirip beni serbest bırakmadan önce ellerini kalçalarımın gezdiriyor. Eğilmesini izlerken büyüleniyorum ve yavaş, kasıtlı bir yalamayla dili, ucunda biriken prekumu topluyor.

"Çok gerginsin, Edison."

Sıcak, ıslak ağzını sikimin başının etrafına sararken nefesim sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyor.

"Dalga geçmeyi bırak," diye törpülüyorum, sesimdeki sertlik ona ne kadar muhtaç olduğumu gösteriyor.

Güzel ağzındaki o sırtış onu mahvetmek için can atmama neden oluyor.

Eli sikimin etrafını sıkıca sarıyor, dibinden ucuna kadar sıkıyor, dudaklarını yalarken gözleri niyetle kararıyor. Bir saniye bile kaybetmeden, ağzını santim santim üzerime gömüyor, yavaş ve şehvetli hareket ediyor, sanki kendi tatmini için bunun tadını çıkarıyormuş gibi - her ürperti, her seğirme, hepsi onun ihtiyacını artırıyor.

"Fuuuck," kelimesi içimden gırtlaktan gelen bir iniltiyle dökülürken keskin bir şekilde nefes alıyorum, ellerim parmaklarımın arasından ipek gibi süzülen platin saç tellerine dolanırken boğazı beni tamamen içine alıyor. "İşte böyle bebeğim, aynen böyle," diye inliyorum, dolgun pembe dudaklarının etrafımda gerilmesini izliyorum, beni çılgına çeviriyor ve kirpiklerinin arasından bana baktığında, bu beni daha da sertleştiriyor.

Beni tam istediği yerde tutuyor, bana sahip oluyor ve ne isterse vermeye hazırım.

Tanrım, bir adamın ruhunu emip çıkarabilir.

Siktir et, bu noktada ona isteyerek vereceğim.

Daha derine itiyorum - öğürdüğünü duyacak kadar derine - ve ses saf günah. "Boğazından aşağı boşalmayı ne kadar çok istiyorsam, o amcığı etrafımda hissetmeye de o kadar çok ihtiyacım var."

Ama beni dinlemiyor. Bunun yerine, sertçe emiyor, yanakları çukurlaşıyor ve neredeyse beni uçurumun kenarına sürükleyecek şekilde sikimi işliyor.

"Tanrım, mükemmelsin," diye fısıldıyorum, yüzüne sabitlenmiş bir halde.

Geri çekilip beni serbest bırakıyor ve şimdi gözyaşlarıyla parlayan gözleriyle bana bakıyor.

Çok güzel.

"Bana istediğimi vermezsen amımı alamazsın." Sesi, gidermek için fazlasıyla istekli olduğum bir susuzlukla bağlanmış.

"Peki ne istiyorsun güzelim?"

"Dölünü istiyorum, Edison." Bir eliyle sikimi yumruklarken, dilini düzleştiriyor ve taşaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Ağzımı sikmeni ve son damlasına kadar yutmamı izlemeni istiyorum."

Evet, her yerinde karısı yazıyor.

Ona başımı sallıyorum -benden ne isterse alması için sessiz bir izin veriyorum. Elleri tişörtümün önünden yukarı kayıyor ve tırnakları karın kaslarımı hafifçe çiziyor, sırtını kavislendiriyor, kendini mükemmel bir şekilde konumlandırıyor ve ağzını kullanmam için bana sunuyor.

Ellerim saçlarına geri dönüyor ve itmeye başlıyorum, kalçalarımın her hareketi bu ham ilkel ihtiyaç tarafından yönlendiriliyor. Boğazı açıldığında daha derine itiyorum ve beni tamamen içine aldığını hissediyorum. Bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor - sıcaklık, hafifçe tıkanması ama geri çekilmemesi ve boğazını sikerken olduğu yerde kalması.

Gözleri kapanırken tırnakları tenimi ısıyor ve bir damla gözyaşının yanağından süzülüşünü izliyorum, ama dudakları sanki bu bir gülümsemeymiş gibi bana doğru geriliyor.

tam olarak ne istediğini. Tam yanımda, açlığımla eşleşiyor ve onun içinde eşimle tanıştığımı biliyorum.

"Çok iyi hissettiriyor, bebeğim." Nefesim hızlı ve kesik kesik gelirken ve kalçalarım daha hızlı itilirken inliyorum. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi sikimi emiyorsun."

Midemde bir baskı oluşuyor ve omurgamda bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Şu ana kadar onun gerginliğini azaltmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Siktir, evet, geliyorum."

Yumuşak bir şekilde mırıldanıyor, sikimin tabanını kavırıyor ve boşalmaya başladığımda göğsümden boğuk bir inilti kopuyor.

"Yutma onu. Tut şunu Sydney." İtişlerimi yavaşlatıyorum, ağzının içine dökmeye devam ederken hızını kontrol etmesine izin veriyorum. Bir kez çekildiğimde, elimle çenesini nazikçe kaldırıyorum. "Aç ağzını bebeğim. Göster bana." Dediğimi yapıyor, dudaklarını ayırıyor ve bana dölleriyle dolu ağzını gösteriyor. "İşte benim kızım. Şimdi yut."

Boğazı titriyor ve alt dudağında benden bir iz kaldığını fark ediyorum. Uzanıp başparmağımla alıyorum ve ağzına doğru kaydırıyorum.

Onu ayağa kaldırıyorum ve kollarıma alıyorum, bacakları belime sıkıca sarılıyor, bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi tutunuyor.

Yarı sertleşmiş aletim iç çamaşırının narin dantellerine sürtünüyor, ikimizi de yeterince sürtünmeyle kızdırıyor ve onları yırtıp onu tam burada duvara yaslamama yarım saniye kalıyor. Bunun yerine, ağzını yakalıyorum, onu merdivenlerden odama taşırken çaresizliğe varan bir açlıkla dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, dilinde kalan kendimin hafif tadının tadını çıkarıyorum.

Elbisesini başının üzerinden kaldırıp bir kenara fırlatıyor, böylece buruşuk bir yığın halinde ahşap basamakların üzerine düşüyor. Kalbim küt küt atarken yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyorum ve yatağa doğru ilerleyerek onu yatırıyorum. Parmaklarım tangasının kenarlarını bulup çekiştirirken, o da arkasına uzanıp sütyeninin kancasını açıyor ve omuzlarından kayıp yere düşmesine izin veriyor.

Sydney önümde çırılçıplak yatıyor, vücudunun her santimi açıkta, hazır ve o kadar cezbedici ki neredeyse suç gibi geliyor.

"Tanrım, çok güzelsin bebeğim," diye fısıldıyorum, kıyafetlerimi çıkarmaya başlarken sesim hayranlıkla doluyor.

Yatağa tırmanıp üzerine çıkıyorum, vücutlarımız birbirine çok yakın ama neredeyse hiç temas etmiyor. Yavaşça eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, vücudu benimkiyle buluşmak için yükselirken öpücüğün içinde eridiğini hissediyorum.

Bu öpücükte acele yok, her seferinde bizi neredeyse ele geçiren o olağan, çaresiz çekiş yok. Şu anda sadece onun tadını çıkarmak istiyorum - dudaklarının yavaş, yumuşak baskısı, tadının ince tatlılığı, benimkiyle birlikte hareket eden dilinin ipeksi kayışı. O burada, nihayet altımda ve ben acele etmiyorum, her saniyenin içine işlemesine izin veriyorum, her dokunuşu, her nefesi ezberliyorum.

Daha yeni boşalmış olmama rağmen, vücudum onun için yeniden yanmaya başladı bile. Güzel göğüslerine ulaşana kadar boynundan aşağı, köprücük kemiği boyunca öpücükler bırakıyorum.

Dudaklarım meme ucuna yapışıyor, dilime karşı sertleşene kadar emerken, elim yavaşça vücudundan aşağı kayıyor. Dokunuşumun altında titriyor ve sonunda bacaklarının arasına ulaştığımda, acele etmiyorum, parmak uçlarımın en hafif sıyrıklarıyla onu kızdırıyorum. Ağzımı yavaşça meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, daha fazla tutamayana kadar onu geliştiriyorum.

Bir parmağımı içine sokuyorum, sonra bir tane daha ekliyorum, başparmağım şişmiş klitorisini sıyrırken duvarlarının beni kavradığını hissediyorum.

"Seni bu kadar ıslatan benimkini emmek miydi bebeğim?"

"Evet," diye haykırıyor ben dudaklarımı onunkilere çarpıp morartan bir öpücük kondurmadan önce, nefesini ve iniltilerini alıyor, parmaklarım içindeki o yumuşak noktaya bastırırken hepsini yutuyorum.

Parmaklarımı çekerek vücudunda aşağı doğru ilerliyorum, yüzüm bacaklarının arasına girene kadar dilimi ipeksi teninde gezdiriyorum. Ben ona bakarken karanlık ve ihtiyaçtan sırlanmış gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Bu amcığı yemeyi düşünmeden edemiyorum."

"O zaman ağzını üzerime koy, Edison," diye yalvarıyor.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, beni yaklaştırmakla sertçe çekiştiriyor. Burnumu ona doğru bastırıyorum ve kokusunun üzerimde iz bırakmasına izin vererek onu içime çekiyorum. Sarhoş edici bir koku. Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum, amının ilk uzun yalamasını yaparken yüzünü görmek istiyorum. Dilimi düzleştirerek üzerinde gezdiriyorum, altımda nasıl titrediğinin ve tekrar yaptığımda gözlerinin nasıl geri döndüğünün tadını çıkarıyorum.

Klitorisini ağzıma çekiyorum, dilim ona karşı çırpınırken nazikçe emiyorum. Ama bu andan daha fazlasını istiyorum, onun üzerinde tam bir kontrol istiyorum.

Ellerimi bacaklarından yukarı kaydırıyorum ve onu yatağa yaslıyorum, kalçalarını iyice ayırıyorum, onu tam istediğim yerde tutuyorum.

"Tadın çok güzel." Kalçalarını oynatmaya, kendini yüzüme sürtmeye çalışıyor ama ben onu sabit tutuyorum ve önümde çırılçıplak durduğu her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Uyluklarını daha geniş açtım, yatağın daha da yukarısına ittim, her santiminin bana açık olmasını istiyordum.

"Lütfen, durma" diye yalvarıyor, sesi titrek bir fısıltıya dönüşüyor.

"Benimle kal, bebeğim. Seninle işim henüz bitmedi." Dilim, onun sesini ilk duyduğum andan beri içimde biriken çaresizlikle yalıyor ve emiyor.

Beni bunun için zorladı -daha önce hiç yapmadığım kadar zorladı- ama şimdi, o önümde yayılmışken, bu lezzetli işkencenin her saniyesine değdiğini hissediyorum.

Sydney altımda kıvranıyor, vücudu tutuşuma karşı zorlanıyor ve umarım teninde izler bırakıyorumdur, böylece onlara her baktığında bu anı hatırlar.

Onun uyarılmışlığı dudaklarımı kaplıyor ve eminim ki bağımlısı oldum. Tadı, kokusu her yerde, etrafımı sarıyor, derimin altına işliyor.

"Siktir, siktir, siktir, evet, tam orada," diye haykırıyor, orgazmı zirveye ulaşmaya başladığında sesi titriyor.

Elleri saçlarımı yumrukluyor ve vücudunun altımda kıvrıldığını hissettiğimde acıyı hoş karşılıyorum, sınıra ulaşırken her kas geriliyor. Vücudu saniyeler içinde patlıyor ve doruk noktası ona çarparken benim için çılgılık atıyor.

"Vay anasını," diye inliyor, ben orgazmını ondan emerken nefesi kesiliyor.

Vücuduna geri sürünüyorum, dudaklarını yakalıyorum, böylece kendini tadabilir ve benim için ne kadar zor geldiğini bilebilir.

"Seni o kadar derinden sikeceğim ki uyandığında beni hâlâ bacaklarının arasında hissedeceksin." Sikim onun kaygan amcığına sürünüyorum, umutsuzca içine girmeye çalışıyor.

Başını yastıktan kaldırıyor, dudakları benimkilere değiyor. "O zaman acele etmeni ve o koca aleti içime sokmanı öneririm."

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum, önümde konumlanıp eğilerek bana kışının mükemmel görüntüsünü verirken onu izliyorum.

Prezervatife uzanıyorum çünkü aptalca bir şekilde bu konuşmayı yapmayı unutmşuz ve bunun için kendimden nefret ediyorum, özellikle de tek istediğim onu çıplak becermek ve onu döllerimle doldurmakken.

Siktir et, anne olmayı becerecek gibi görünüyor.

Müdahaleci düşünceleri bir kenara bırakıp önümde uzanan kadına yeniden odaklanıyorum - çünkü önceliklerim var.

Onu göğsüme doğru geri çekiyorum, bana yaslanana kadar kaldırıyorum. Ellerim teninde geziniyor, parmaklarım sertleşmiş meme uçlarını bulana kadar kıvrımlarını sıyrıyor.

"O kadar mükemmelsin ki," diye mırıldanıyorum, omzuna yumuşak öpücükler konduruyorum, dokunuşumla tüylerim diken diken olurken vücudunun sıcaklığının karşılık verdiğini hissediyorum. "Benim için çok mükemmelsin Sydney." Bir elimi boğazına götürüp yüzünü kendime doğru çevirirken avuçluyorum. "Nerelerdeydin?" Alnımı onunkine yaklaştırarak soruyorum.

"Beni bulmanı bekliyorum," diye fısıldıyor, sesi o kadar yumuşak ki kulaklarıma zar zor ulaşıyor.

Gözlerim onun yeşil gözlerine kilitlendiği anda sanki dünya duruyor. Göğsüm sıkışıyor ve kalp atışlarımın sabit ritmi göğüs kafesine çarparak değişiyor.

Ağzımı onunkine bastırıyorum ve yavaş ve tutkulu başlayan şey hızla çaresiz ve talepkâr bir şeye dönüşüyor.

"Kıçını eğ ve beni ne kadar iyi kaldıracabileceğini göster." Yatakta öne doğru eğiliyor ve mürekkepli ellerim kalçalarını kavlıyor, siyah dövmelemlerim altın teniyle güzel bir tezat oluşturuyor.

Onu açıyorum, dilimi klitorisinden kıçına doğru gezdiriyorum ve onun tadı beni çılgına çeviriyor.

Kendimi onunla aynı hizaya getiriyorum, sikimin başı girişine doğru bastırıyorum. İçeri doğru itmeye başlıyorum ve nefesimi kesen bir zevk dalgası içime çarpıyor.

"Siktir, Edison!"

"Beni alabilirsin, bebeğim. Sadece nefes al ve beni içine al."

Gözlerim yavaşça içinde kaybolan sikimin görüntüsüne odaklanmış durumda ve tamamen onun beni içine almak için uzanma şekliyle boşalıyorum.

"İşte bu, sadece biraz daha." İnlmeleri kendimi tutmamı imkânsız hale getiriyor, kendimi tamamen onun içinde kaybetmek istememe neden oluyor. "Kahretsin, keşke bunu görebilseydin, beni içinde nasıl karşıladığını."

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ondan daha çok, bu bağlantıdan daha çok, *sadece daha çok*.

İçinden çıkıyorum ve onu hızla sırt üstü çeviriyorum - kendimi tekrar içine sokarken yüzünü görmem gerekiyor. Bacağını belime doladım ve derinlemesine soktum, kalçalarım uyluklarının arasına girerken onu vahşice becerdim.

Yeterince yaklaşamıyorum; yaptığım her hareket onu hissetme, kendimi bunun içinde kaybetme ihtiyacından kaynaklanıyor.

Saklanmak yok, rol yapmak yok. Bu gerçek ve bedenimin, düşüncelerimin, kalbimin her parçasını ele geçiriyor. Şu anda, hepsi onun.

Elim aramızdan aşağı kayıyor, parmaklarım klitorisini bulurken, diğer elim başının üstünde sabitlemeden önce onunkini örüyor.

"Sikim içindeyken çok güzel görünüyorsun." Onu daha da derine iterek içine giriyorum. "Şimdi onu bana ver, Sydney," diye homurdanıyorum, ona sahip olma ihtiyacım tamamen devralıyor.

Gözlerimiz birleşiyor ve amcığı etrafımda sıkılaştığında çığlık atıyor. Tırnaklarının sırtımda bıraktığı lezzetli acı beni doruğa yaklaşıyor. Tam onun yanıdayım ve bir, iki, üç son hamleyle orgazmım bedenimi yırtıyor.

Vücutlarımız terden kayganlaşıyor ve az önce paylaştığımız yüksek seviyeden aşağı inerken narin parmakları sırtım boyunca tembel, şefkatli vuruşlar izliyor.

Başımı eğip dudaklarına uzun bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça çekilip yana doğru yuvarlanıyorum. Prezervatifi atıyorum, tekrar yorganın altına giriyorum ve vücudumu onunkinin yanına sokarak yanına kayıyorum. Parmaklarım kalçasına doğru kayıyor, sanki her saniyeye tutunmaya çalışıyormuşum gibi teninin üzerinde desenler çiziyor. Bağlantıyı sürdürme, ona dokunmaya devam etme ihtiyacı içgüdüsel bir his, görmezden gelemeyeceğim bir şey.

"Egonu beslemekten nefret ediyorum ama bu oldukça şaşırtıcıydı."

"Bunun ne kadar inanılmaz olduğunu anlatacak kelimeler olduğunu sanmıyorum," diye ekliyorum ama yine de beni içeri alma konusundaki isteksizliğini hissedebiliyorum.

Fiziksel olarak, iki insanın olabileceği kadar yakınlaşmamıza izin verdi, ancak duygusal olarak, bu farklı bir hikaye. Bu duvarları aşmak ve onun zihnine girmek zaman ve çaba gerektirecek - ki bunu yapmaya fazlasıyla istekliyim çünkü tanıştığımızdan beri başıma gelenler beni bunun gerçekten bir şey olabileceğine inandırıyor.

"Peki şimdi ne olacak? Bir gecelik çanta getirmedi," diyor ve o şakacı gülümsemesini bana doğru çeviriyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve nazikçe yanağını okşuyorum. "Seni duşa götüreceğim ve amını tekrar yiyeceğim, çünkü lanet olsun bebeğim, tadın çok güzel ve ben neredeyse yeterince yemedim." Başparmağım dudaklarını okşuyor, alttakini çekiştiriyor, bu gecenin erken saatlerinde aletimin etrafına nasıl sarıldıklarını hatırlıyorum. "Sonra seni fayanslara yaslayacağım ve tekrar sikime boşalana kadar sikeceğim."

"Bu gece kalmak isteyip istemediğimi sorma şeklin bu mu?" Gülümsemesi genişliyor, ama sözlerindeki belirsizliği duyabiliyorum, sanki kalmasını isteyip istemediğimden ya da onu eve götürmeyi düşünüp düşünmediğimden emin değil.

"Sormuyorum Sydney," diyorum, platin saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken. "Ayrıca, seni kulüpte bulduğumda geceyi benim yatağında geçireceğini biliyordum."

Peşinde olduğum o his, işte bu.

BÖLÜM 13

Sidney

E dison dün gece fazla uyumama izin vermedi ama şikayetçi değilim. Bedenimi uçurumun kenarına kadar zorladı ve altıncı orgazmdan sonra gecenin geri kalanında bana sarılmaya karar verdi. Biliyorum çünkü uyandığımda kollarına sarılmıştım, vücudu koruyucu bir şekilde benimkinin etrafında kıvrılmıştı.

Uykudayken bile, en azından bu gece için tamamen ona ait olduğumu bildiğimden emin olmak için beni kavırıyordu.

Dün gece olağanüstü bir geceydi. Aramızdaki kimya yadsınamazdı, ama asıl önemli olan kafamın içine girme ve benimle fizikselin ötesinde bir düzeyde bağlantı kurma yeteneğiydi. Sadece bedenimin teslim olmasını sağlamadı. Geriye kalan tek şey o olana kadar her düşünceye ve her nefese sahip oldu.

Aramızdaki bu şey henüz çok yeni, ama çok yoğun ve kalbimin etrafına bu kadar uzun süre beton bir duvar örmüşken bana hissettirdikleriyle nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Onu içime almak istiyorum ama aklımın bir köşesinde, bugün uyanıp bana duyduğu bu hayranlıktan vazgeçebileceğini söyleyen dırdırcı bir ses var. Şimdi ona teslim olduğuma göre, belki de benimle bir gece geçirmesi yeterliydi diye düşünmeden edemiyorum.

Edison'un arkamda kıpırdadığını hissediyorum, kolu belime dolanırken vücudu yavaşça uyanıyor. Sıcak nefesi enseme gıdıklarken, sabah odunu sırtıma sıkıca bastırıyor.

Neyle çalıştığına bakılırsa kendine bu kadar güvenmesine şaşmamalı.

İçimden sessiz bir kıkırdama geçiyor çünkü bu adamın enerjisini nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Dün gece yaptıklarımızdan sonra çok yorulmuş olmalıydı.

"Günaydın, bebeğim."

"Uyanık olduğumu nereden bildin?"

"Sonunda horlamayı bıraktın," diye alay ediyor ve ben de ona karşılık vermeye hazır bir şekilde kollarının arasında dönüyorum. Ancak onu görür görmez sözlerim uçup gidiyor. Gözleri hâlâ kapalı ve ben dudaklarını çekiştiren uykulu gülümsemenin içinde kayboluyorum. Saçları alnına dağınık bir şekilde dökülmüş ve onu böyle kaygısız ve rahat görmek midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Ben horlamam," diye itiraz ediyorum ve o da gülüyor, sabahki sesinin derin gürültüsü her zamankinden daha seksi geliyor.

"Hayır, öyle değil. Ama biraz farklı nefes alıyorsun."

"Sanırım bu da benim hakkımda fark ettiğin bir başka şey."

"Bu ve dün gecedan sonra kesinlikle birkaç şey daha öğrendim." "Öyle mi? Ne gibi şeyler?"

"Seni her öptüğümde inlemen gibi" diye mırıldanıyor, eğilip dudaklarını çenemin üzerinde gezdirirken sesi alçak çıkıyor. "Dilim sana bir şey yapıyor mu bebeğim?"

Dudakları boynumda geziniyor, vücudumun anında tepki vermesine yetecek kadar oyalanıyor ve karnımda ısı birikiyor.

"Son on iki saat içinde dilin bana çok şey yaptı," diye törpülüyorum, eli saçlarımdan arasına girip enseme sıkıca kavradığında sesim arzuyla kalınlaşıyor. Avucunun içine alıyor, başımı geriye yatırıyor ve boğazımı ona açıyor. Dilini yavaşça boynumda gezdirirken üzerimdeki kontrolünü hissedebiliyorum, dilini bulmadan önce bir sıcaklık izi bırakıyor.

ağzıma geri soktu. "Bu yataktan ayrılmayı düşünmeyi bile imkânsız hale getiriyorsun."

"O zaman burada kal ve vücudunu şımartmama izin ver."

Bacağımı beline doluyor, kalçaları kalkarken beni kendine doğru çekiyor, göbeğime bastırırken ne kadar sert olduğunu hissetmeme izin veriyor. Klitorisime karşı her yavaş, kasıtlı sürtünme içime bir kıvılcım gönderiyor, dün geceki hisleri yeniden canlandırıyor ve her dokunuşu ve paylaştığımız her anı yeniden ateşliyor.

Dili ağzımı ele geçiriyor ve bir parmağını içime sokmadan önce kalçalarımın arasını okşuyor. "Hadi şu amcığı güzelce ıslatalım," diye fısıldıyor dudaklarıma. Beni yavaşça ve derinlemesine pompalıyor, her hamlesi beni titretiyor, sonra çekiliyor ve parmakları kıcımın üzerinde gezinirken uyarılmışlığımı yayıyor. Nefesim kesiliyor ve başparmağı el değmemiş deliğimin üzerinde gezinirken keskin bir nefes kaçıyor.

"Vay anasını." Gözlerimi açıyorum ve şehvetin onun her hareketini yönlendirmesini izliyorum.

"Buraya hiç dokunuldu mu?" diye soruyor ve başparmağını döndürmeye devam ederken ben başımı sallıyorum.

Sanırım hoşuma gitti. Hayır, kesinlikle beğendim.

"Kıcını doldurmamı ister misin Sydney? Çünkü her yerini sikmek istiyorum." Tek yapabildiğim başımı sallamak, vücudum zaten kontrolünü kaybetmek üzere. "İşte benim kızım," diye fısıldıyor, "ama şimdi, sen benim adımları haykırana ve ben senin döllerinle sıırıslıkla olana kadar bu amcığı sikeceğim."

Onun pis ağzı benim sonum olacak.

Başını eğiyor ve göğüs ucumu kabaca ağzına alıyor, bana olan açlığını bastırmaya çalışırken hırlıyor.

"Arkanı dön," diyor ve ben de kollarının arasında kıvrılarak kıcımı ona doğru itiyorum. "Sabırlı ol, açgözlü kız."

"Sana şimdiden içimde ihtiyacım var." Kıkırdaması kulaklarımı dolduruyor ve bir ambalajın yırtıldığını duyuyorum.

"Bu mükemmel amcığı dolduracağım günü iple çekiyorum." "Ben örtülüym."

Yüzünü saçlarıma gömüp derin bir nefes aldıktan sonra kısık bir inilti çıkardı. "Bunu bir erkeğe öylece söyleyemezsin."

"Seni hissetmek istiyorum, Edison."

"Benden bu kadar uzun süre uzak duran biri için, şimdi kesinlikle muhtaçsın."

"Çünkü harika sık veriyorsun. Şimdi kapa çeneni ve sık beni." Parmaklarını boğazıma doluyor ve sert vücudunu sırtıma bastırıyor, dişleri kulağımın kabuğuna sürtünüyor.

"Eğer boşalmak istiyorsan, güzelim, o zaman lanet olası ağzına dikkat etmeni öneririm," diye homurdanıyor beni santim santim doldururken ve onun büyüklüğü nefesimi kesiyor.

"Edison..."

"Şşş... dayanabilirsin," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sabit, beni daha yakına çekerken yatıştırıcı, ikimizi de o anın içinde topraklıyor. "Çok sıkı. Çok mükemmel."

Boğazımı sıkın eli hafifçe gerilirken sıcak nefesi omzumu okşuyor. Serbest eli vücudumu keşfederken, ona doğru geri çekilerek ve kalçalarının her güçlü hareketiyle horozunun her santimini alarak, itiş için itişini karşılıyorum.

Yakınıma eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Benim için kendine dokun."

Elim bacaklarımın arasına iniyor ve parmaklarım klitorisimin üzerinde kayıyor. Dudaklarımdan çıkan sesler, daha önce hiç doğru düzgün sikilmemiş, en azından bu şekilde sikilmemiş, şehvet delisi bir kadına ait.

"Kukunun bana nasıl hissettirdiğini biliyor musun Sydney?"

"Söyle bana," diye mırıldandım, kelimeleri zar zor oluşturabiliyordum.

"Sanki benim ve sikim için yapılmış gibi."

Diliyle derimi yatıştırmadan önce dişleri keskin bir zevk ısırtığıyla omzuma batıyor.

"Şimdi benim için gel," diyor, sesi ihtiyaçla kalınlaşmıştı. "O amcığı etrafımda sık, Sydney. Hissetmeme izin ver." Sözleri beni uçurumun kenarına sürüklüyor ve patladığımda etrafını sıkıyorum, orgazmım içimden geçerken adını haykırıyorum. "Siktir, işte bu. İşte benim kızım."

Bir an için yavaşlıyor, doruk noktamın dalgalarını atlatmama ve nefesimi tutmama izin veriyor, ama sonra tekrar hızlanıyor, acımasızca içime çarpıyor.

"Kullan beni, bebeğim. Beni döllerinle doldur." Her itişte nefes nefese kalıyorum, vücudum hala titriyor ve orgazmımın artçı sarsıntılarından aşırı hassas.

"Bana dilini ver."

Yüzümü onunkine çeviriyorum ve dudaklarımız buluştuğu anda, öpücüğünün gücü ondan önce gelenlerin tüm anılarını yok ediyor. Ağzımdan vahşice beslenirken sikişi daha vahşi ve kontrolsüz hale geliyor.

Çelik gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarına fısıldıyorum, "Benim için gel." Son ve güçlü bir hamleyle kükrüyor ve salıverilmesiyle birlikte tüm vücudu titriyor.

İç çekiyor ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor, kollarını beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıyor.

"Siktir, bebeğim."

İkimizin kokusu -ter, seks ve bize özgü bir şey- havayı dolduruyor ve kendimi saf bir mutluluk ve mutlak bir memnuniyet halinde tamamen kaybolmuş buluyorum.

"Bugün benimle kal," diye mırıldanıyor ve çıplak omzuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Henüz gitmene izin vermeye hazır değilim."

"İsterdim ama çalışmak zorundayım."

"Cora'da mı?" diye soruyor ve kollarında dönüyorum. Göğüslerim göğsüne değiyor ve parmaklarımın ensesine kadar kaymasına izin verdikten sonra saçlarının arasından geçiriyorum.

Başımı sallıyorum ve çenesine bir öpücük konduruyorum. "Yarına kadar kulübe dönmeyeceğim."

"Yani bu gece boş musun?"

"Hayır, üzgünüm, bu gece çok meşgulüm."

"Bu doğru mu?" diye sorarken dudakları bir sırtıyla kıvrılıyor.

"Evet, görüyorsun, aklımı başımdan alan bu delicesine yakışıklı adam tarafından dairemin her yerinde becerilmeyi planlıyorum," diye cevap veriyorum ve sırtışının derinleşmesini izliyorum.

"Şanslı bir adama benziyor."

"Öyle, ama yemek pişiremediğimi biliyor, umarım Tayland yemeği ister."

Elleri omurgamda geziniyor, vücutlarımız birbirine değene kadar beni kendine çekiyor. "Tayland'ı sevdiğine eminim."

Edison'ın bana dokunduğu tüm yollar arasında, bu an en samimi olanı. Elleri sadece tenimde değil; daha derinlere ulaşıyor, içimde kilitli kalmış bir şeyi çözüyor. Kendimi ona mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde açılırken hissedebiliyorum - duvarlarımın parça parça yıkılmasına izin veriyorum.

Alnımız birbirine değdiğinde ve ben bu bağın derinliklerine daldığımda, ön kapısından gelen gürültülü bir vuruş, yarattığımız bu balonu paramparça ediyor.

"Genelde ziyaretçileriniz bu kadar erken mi gelir?"

"Aylar öncesinden planlanmadığı sürece genelde ziyaretçi kabul etmem," diyor, rahatsız edildiğimiz için açıkça sinirlenmiş. Benden uzaklaşıp telefonuna uzanıyor ve ön kapısına vuran bir kadını gösteren bir uygulamayı açıyor.

"Seni kırmak istemem ama ben de eşyalarımı paylaşmıyorum, o yüzden bu eve girmeden önce iki kez düşünmek isteyebilir."

Dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce gözleri benimkileri yakıyor. "Böyle şeyler söylemeye devam edersen onu buraya çıkarırım ve sen de kendini kanıtlamak için onun önünde sikime binersin." Ayağa kalkıyor ve iç çamaşırını giyerken gözlerim utanmadan onun mürekkepli, kaslı vücudunda geziniyor. "Ama buna cevap vermezsem, asla gitmeyecek. Güven bana."

"Tanrım, o eski sevgilin, değil mi?"

"Müşteri, Sydney. Ona başka bir isim verirsen, sikimin düşeceğinden eminim. O zaman ne yapacaksın?"

"Sanırım beni nasıl boşaltacağını bilen o kalın parmaklara binmem gerekecek." Beyaz bir tişört giyerken yarı yolda dondu.

"Kahretsin bebeğim, sen sadece... Şu anda senin için söyleyecek kelime bile bulamıyorum," diyor ve inanamayarak başını sallarken soluksuz bir kahkaha atıyor.

Dönüp odadan çıkmadan önce gözleri bir saniye kadar üzerimde kalıyor ve kapıyı ardına kadar açık bırakıyor. Ayak sesleri kayboluyor ama aramızdaki gergin hava devam ediyor.

O yokken hızlıca iç çamaşırlarımı arıyorum. Alt kattan boğuk sesler yükseliyor ama Edison'un evi gülünç derecede büyük ve tek bir kelime bile seçemiyorum. Merdivenlerden koşarak çıkan birinin sesi sessizliğimi bozuyor ve Edison olduğunu umarak yatağa geri tırmanıyorum ama topuklu ayakkabıların sesi bana aksini söylüyor.

Birden odaya bir kadın giriyor ve neredeyse çenem düşüyor.

Aman Tanrım, o ünlü.

Ancak, elbisemi alaycı bir tavırla bana fırlattığı anda, karşımda durmasının ilk şoku kayboluyor ve yerini onun korkunç saç uzantılarını söküp onunla boğmaya hazır bir versiyonum alıyor.

"Sana ne ödediği umurumda değil. Çık dışarı."

Edison hemen arkasından içeri giriyor, yüzü zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle buruşuyor. "Evimden defol git, Maddy."

"Çıkarın onu dışarı!" diye bağırarak ona karşılık veriyor ve beni işaret ediyor.

"Evet, hiçbir yere gitmiyorum," diyorum gülerek ve yerimde duruyorum.

"Benim kim olduğumu biliyor musun? Seni ezebilirim."

"Sen bana hiçbir şey yapamayan düşük bütçeli bir oyuncusun ve dürüst olmak gerekirse kim olduğun ya da kaç tane düz TV filmi yaptığın umurunda değil."

Sözlerim havada asılı kalıyor ve yüzünün öfkeyle buruşmasını izliyorum. Arkasına bakıyorum, Edison sırtıyor, bir kolunu beline dolamış, eliyle çenesini ovuşturuyor ve ne kadar sınırsız olduğumu görünce yüzünde bir eğlence titreşimi beliriyor.

"Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin, Edison?"

"Evet, hemen hemen," diye yanıtlıyor ve bir anda daha da ateşleniyor. "Ace ve Drew nerede?"

"Dışarıdalar. Onlara buraya geleceğimi söylemedim çünkü seni ararlardı." Tüm havası birden değişiyor ve bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyorum. Yüz ifadesi yumuşuyor ve gözlerine sahte bir hüznün yerleşiyor. "Bana yardım etmen için *sana* para ödüyorum. Lütfen, seninle gerçekten yalnız konuşmam gerek."

"Lee ile bir görüşme ayarla. Bunu artık yapmadığımı zaten söylemiştim."

"Ama benim, Edison. Beni tanıyorsun. Lütfen, sana geldim çünkü bir geçmişimiz var ve senin yanında rahatım," diye sızlanıyor, sesi o kadar sinir bozucu derecede acınası ki, gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum.

Edison'u yakından izliyorum, aramızdaki işlerin bu noktada karışabileceğini biliyorum.

"Müdürüne sakso çektiğinde bana ve zamanıma olan hakkını kaybettin, Maddy."

Tanrım, acı mı çekiyor? Belki de bu yüzden ondan nefret ediyordur, belki de etmiyordur, belki de onu incitmiştir.

"Hatalar yaptığımı biliyorum ama sen de yaptın ve şimdi bu fahişeyi senin yatağında görmek zorundayım."

Edison'un gözleri anında kararıyor ve vücudu kaskatı kesiliyor. "Yatağımdaki kadın, birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde bana senin tüm ilişkimiz boyunca verdiğinden daha fazlasını verdi. Şimdi son kez söylüyorum, lanet olası evimden defol."

Başını bana doğru çevirdi ve dudak büktü. "Yapabiliyorken onun tadını çıkar. Sen sadece o sıkılana kadar onu eğlendirecek başka bir sarışsın."

yatağını kimin ısıtması gerektiğini hatırlar."

"Dışarı, Maddy!" Bu kez bağılıyor -gerçekten bağılıyor- sesi odada yankılanıyor, ama Maddy irkilmiyor bile, sanki onun patlaması onu hiç korkutmamış gibi.

En sevdiğim kırmızı bayrak yeşil renkte yanıp sönmeye başladı ve ben bunun için buradayım.

Belki de başından beri yeşildi.

"Ayrıca, kendine bir bak. Sen bir hiçsin. Edison kendi seviyesindeki kadınlardan hoşlanır ve görünüşe bakılırsa sen onun o kadar altındasın ki seni bulduğunda gerçekten çaresiz bir durumda olmalı."

"Daha önce hiçbir kadına elimi sürmedim ama yemin ederim Maddy, sınırlarımı zorluyorsun."

"Şimdi gidiyorum Edison, bununla başa çıkmaya izin vereceğim, ama seni sevdiğimi ve pes etmeyeceğimi unutma. Senin için savaşmaya geldim."

"Yardıma ihtiyacın olduğu için burada olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim ama seni tekrar görmek, seni geri almanın da bir o kadar önemli olduğunu fark etmemi sağladı." Onun yanından geçip gidiyor, varlığı çok yakın, çok istilacı hissettiriyor - ama belki de burada olmaması gereken kişi benim.

O kişi olmak istemiyorum -başkasının saçmalıklarının derisinin altına girmesine izin veren kişi- ama onun sözleri itiraf etmek istediğimden daha derine iniyor.

"Bana bir saniye ver. Gerçekten gideceğine güvenmiyorum." Peşinden gidiyor ama sadece bir süreliğine. Odaya döndüğünde, yatakta yanıma oturdu.

"Bunun için üzgünüm Sydney."

"Sorun değil."

"Hayır, değil. Hiç bagajım olmasını planlamamıştım ama bir şekilde beni buldu."

"Hepimiz yük taşırız, Edison."

"Öyle mi?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Sadece duygusal olarak. Yakın zamanda telefonumu patlatan ya da yatağında yarı çıplak yatarken içeri dalan çılgın bir eski sevgiliyle karşılaşmayacaksın."

Üzerimde geziniyor, dudakları göğüslerimin kabarıklığını sıyrıyor. "Beni hâlâ yatağında istiyor musun?" diye soruyor ama sesindeki belirsizliği duyuyorum ve ilk kez kendine olan güveninde bir çatlak hissediyorum. "Bana onun söylediği hiçbir şeyi dinlemeyeceğine söz ver. Senden gerçekten hoşlanıyorum ve o düşük bütçeli aktrisin aramızda olanları mahvetmesini istemiyorum." İkimiz de bir anda

Zahmetsizce ortamı yumuşatırken kahkahalar atıyor. "Peki... hala Tayland'a gelip seni dairenin her yerinde becerebilir miyim?"

"Yapsan iyi olur. Bir sonraki sarışınını bulmak için beni terk etmeden önce beni en az bir kez daha boşaltmanı istiyorum."

"Ya başka bir sarışın, esmer, kızıl ya da başka bir saç rengi istemediğimi söylersem?"

Bir an için sesimi bulamadım. Bir tercihten bahsetmiyor. Benim hakkımda konuşuyor.

O beni istiyor.

"O zaman beni buna karar verecek kadar iyi tanımadığınızı söyleyebilirim."

"Yeterince biliyorum," diye fısıldıyor kısık sesle. "Ne hissettiğimi biliyorum ve bu bağ... daha önce hissettiğim her şeyden çok daha fazlası." Başını eğip çıplak karnıma bir öpücük kondurduktan sonra elini göğüslerimin kıvrımında gezdiriyor ve parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor. "Böyle hisseden sadece ben miyim Sydney?"

Biriyle tanışmak için kolay kısmıdır. Hatta aşık olmak bile çoğu insan için doğaldır. Ancak ruhunuzu ateşleyen birini bulmak? Bu çok nadirdir ve içten içe bu adamı kendimden uzaklaştırmak istemediğimi biliyorum.

"Hayır, sadece sen değilsin."

"O zaman söylediği her şeyi görmezden gelmeni istiyorum çünkü sen tam olarak beklediğim kişisin."

BÖLÜM 14

Sidney

"H sana sordu mu?" Cora başını eğiyor, meraklı gözleri kahve fincanının kenarından bakıyor.

"Hayır ve bunu yapmasını da beklemiyorum."

"Son iki haftadır geçmiş Noel'in hayaleti gibisin.

İnan bana, tatili onunla geçirmeni isteyecek."

Edison ve ben neredeyse ayrılmaz bir ikili olduk, ikimiz de çalışmadığımız zamanlarda uyanık olduğumuz her saati birlikte geçiriyoruz. Yoğun ama bunaltıcı değil, doğru hissettiriyor. Sanki ona yakın olmak için yaratılmışım gibi.

"Harika kafa veriyorum. Hepsi bu." Saptırma girişimim başarısız oluyor ve bunu biliyorum çünkü güzel en iyi arkadaşım acımasız ve içimi görüyor.

"Lütfen. Hepsi bu olsaydı, sana geceleri gökyüzünün ışıldamasının sebebi senmişsin gibi bakmazdı."

"Tamam, aşkla ilgili olduğunu biliyorum ama biraz yumuşatalım."

"İstediğin kadar inkar edebilirsin ama o adam senin için çoktan gitti."

Edison'un eski kız arkadaşının beni fahişe olarak damgalamasının ve sonra da gidip beni fahişe gibi becermesinin üzerinden iki hafta geçti. O zamandan beri her gece birbirimizin yatağındayız, birbirlerine doyamayan şehvet sarhoşu iki genç gibi. Ve seks -tanrım, seks- beni başkaları için tamamen mahvetti.

Önceki partnerlerimle yatakta hep başı ben çektim, ihtiyacım olanı elde etmek istiyorsam bunu yapmam gerektiğini düşündüm, ama meğer sadece yanlış erkeklerle birlikte olmuşum. Bir zamanlar vücudumun arzuladığı şeyi talep etmem gerekirken, şimdi tek kelime etmem gerekmiyor. Edison beni nasıl boşaltacağını çok iyi biliyor ve kontrolü ele almaktan başka bir şey istemiyor, ben de bunu ona vermekten mutluluk duyuyorum.

İki hafta uzun bir süre değil, ama birlikte bizim kadar çok zaman geçirdiğinizde yakınlaşmanız doğal. Ama bu sadece seksle ilgili değil. Elbette, beni akla gelebilecek her pozisyona soktu ve evimde üzerinde, üstünde veya karşısında sikilmediğim tek bir yer bile yok, ama bundan daha fazlası var. Bana her seferinde ilk kez dokunuyormuş gibi dokunuyor ve beni son nefesi olabilirmiş gibi öpüyor ve dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

Söylediğim her kelimeyi dinlemesi hala alışmaya çalıştığım bir şey. Ben konuşurken asla telefonu elinde olmuyor ve asla sıkılmış gibi başka tarafa bakmıyor. Bunun yerine tüm dikkatini bana veriyor, sanki söyledığım her kelime onun için önemliymiş gibi. Bana deliymişim gibi baksa ve en azını yaptığını söylese de, ona içinde yaşadığımız dünyanın insanları her zamankinden daha kopuk hale getirdiğini açıklamam gerekiyor.

Ona aşık oluyorum ve bu beni çok korkutuyor. Edison öyle bir adam ki, ona kalbinizi bir kez verdiğinizde bir daha asla geri alamazsınız - artık onu istemediğine karar verse bile.

"Teklif ettiğinde ondan kaçma. Mutluluk için bir şansın var, bunu kullan," diye bastırıyor Cora, kendi yolumdan çekilmem ve korkunun bunu mahvetmesine izin vermemem için beni teşvik ediyor.

"Aylardır kafayı taktığı adamla randevuya çıkmak için neredeyse iki hafta bekleyen kadın söylüyor bunu."

"Takıntı yapmadım," diyor şakacı bir gülümsemeyle, ama ben kaşımı kaldırıyorum ve o da gülüyor. "Tamam, belki biraz."

"Beni aylar önce dinlemiş olsaydın, Nick'le şimdiye kadar evlenmiş olabilirdiniz."

"Lütfen, düğünümü planlamak için en az bir yıla ihtiyacım olacak." Kıkırdıyor ve kupasını dudaklarına götürerek sırtıyor. "Ayrıca, ilk hamleyi asla ben yapmayacaktım."

"Neden olmasın? Çok güzelsin ve dünyada en sevdiğim insansın. Akli başında hiç kimse sizi geri çevirmez."

"Bunu söylemek zorundasın!" Gülüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor.

Kapının açıldığını duyuyorum ve yaşlı bir çift el ele içeri girerken soğuk bir hava kafeyi süpürüyor.

"Bu, söylediklerimi daha az doğru yapmaz," diye ekliyorum ve dikkatinin onlara yönelmesini izliyorum.

"Size ne getirebilirim?" Cora soruyor ve yaşlı çift bakışıyor; yıllarca paylaştıkları anlardan ve birbirlerini içten ve dıştan tanımalarından gelen sessiz bir sohbet.

"İki sıcak çikolata lütfen," diyor kadın, kocası bir kolunu ona dolayıp omzunu ovarak onu ısıtmaya çalışırken.

Kendimi onlara çekilmiş buluyorum. Adamın, kadın bakmıyorken ona bakışı ve yüzünü ona döndüğünde gülümsemesinin gözlerine ulaşması beni olduğum yerde eritiyor. Zamanla inşa edilen türden bir sevgiye sahip olduklarını görmek için onları tanımama gerek yok ve belki de tüm yıllardan ve değişimlerden sonra yanınızda elinizi tutan birinin olması o kadar da kötü bir şey değildir.

Birkaç saat sonra, Noel bitene kadar giymeye zorlandığımız -çünkü gerçekçi olalım, pek de isteğe bağlı değildi- bu dandik bayram kıyafetinin içinde kendimi aptal gibi hissederek kulüpte dolaşıyordum. Bu gece burada olmaktan zaten rahatsız hissetmiyorsam, bu kıyafet gerçekten zorluyor. Her adımda şingirdayan minik çanları olan parlak yeşil çoraplar, giysi bile sayılmayan şeker kamışı desenli iç çamaşırları ve üstüne üstlük kafama tünemiş lanet olası bir Noel Baba şapkası taşıyorum. Bazılarına benziyorum

Bir elfin, Noel Baba'nın ve bir bayram şekeri dükkanının berbat aşk çocuğu tek bir utanç verici pakette toplanmış ve ben utançtan ölmek istiyorum.

Ama gece uzadıkça, burada olmaktan daha çok nefret ediyorum. Boşver onu. -Haftalar geçtikçe dayanılmaz bir hal alıyor.

Aklımdan geçen tüm sapkın düşünceleri açığa vuran bir erkeğin her bakışı tüylerimi diken diken ediyor. Sanki benimle birlikte olmaktansa kendi kollarımı kesmeyi tercih edeceğim şeyler yapmayı hayal ediyormuş gibi bana bakmaları midemi bulandırmaya yetiyor. Ve şişirilmiş egoları mikro penisleri için sadece bir kılıf olan bu pisliklerle konuşmak zorunda kaldığımda ağzımdan çıkan her kelime, kendi dilimi kesmek istememe neden oluyor. Eskiden görmezden geldiğim şeyler artık bana ağır geliyor ve görmezden gelmek giderek zorlaşıyor.

Ve bunların hepsi, aşılmaz bir kilitle mühürlü olduğunu düşündüğüm halde kalbime buldozer gibi giren o dağ gibi adam yüzünden oldu.

Kafamdan çık Edison.

Yine de o hep orada, zihnimin her köşesini dolduruyor, beni hep bu duygunun derinliklerine çekiyor.

Belki de bu gece burada olmadığı içindir.

Genellikle ben çalışırken ortaya çıkıyor. Odanın öbür ucunda onun gözlerini bulabildiğimde mükemmelleştirdiğim rolümü oynayarak bir geceyi daha kolay atlattığımı biliyor. Sadece sesini duymak, sözlerindeki vaadi hissetmek ve buradan çıktığım anda ellerinin vücudumun her yerinde olacağından, beni topraklayacağından ve bana sadece onun olduğumu hatırlatacağından emin olmak için bir anlığına uzaklaşabileceğimi bilmek bir fark yaratıyor.

Şu anda burada olmaktan keyif aldığım tek şey onun için dans edebilmek. Ki artık kaç çift göz üzerimde olursa olsun, sadece onun için dans edeceğime karar verdik.

"İyi misin Sydney?" Gerçek adı Melinda olan Coco tarafından düşüncelerimden koparıldım. Küçük Bayan Noel Baba kıyafeti içinde hem gülünç hem de muhteşem görünmeyi bir şekilde başarıyor.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Emin misin? Bu gece pek kendinde görünmüyorsun."

Zoraki bir gülümsemeyle, "Zor bir gündü ama yine de uğradığınız için teşekkür ederim," diyorum. "Aslında, bir dakikalığına beni idare edebilir misin? Biraz nefes almaya ihtiyacım var."

"Tabii, istediğin kadar kalabilirsin."

Kulübün ana alanından çıkıyorum ve ayrılmış odalara giden karanlık koridorda ilerliyorum. Mor ışıklar etrafımdaki alanı zar zor aydınlatıyor ve koridorun ilerisini görmemi zorlaştırıyor. Burası her zaman sessizdir ve kendimi toparlamam için gereken yalnızlık anını bana verir.

Soğuk duvara yaslanıp başımı arkaya eğerek uzun bir nefes alıyorum ve zihnimde kopan fırtınayı dindirmeye çalışıyorum.

Kafamdaki düşünceler beni boğuyor.

Edison. Kulüp. İki farklı yöne doğru çekiliyorum - biri bildiğim, güvenli ve öngörülebilir hayata doğru, diğeri ise kalbimi çalan ve kontrol duygumu tamamen mahveden adama doğru.

Kendine gel Sydney.

Ağır ayak sesleri koridorda yankılanarak beni dik durmaya zorluyor ve yüksek alarm durumuna geçerken kaslarım geriliyor. Yanlarında kızlardan biri olmadığı sürece erkeklerin buraya girmesi yasak, yani burada her kim varsa kulüp kurallarını çiğniyor -eğer güvenlik ya da Ash değilse, ki öyle olmadığından eminim. Kendimi karakterime geri dönmeye zorlarken kalbim çarpıyor, adımlar yaklaştıkça sesleri yükseldiğinde duvarı itiyorum.

Sonunda bir silüet belirdiğinde, gardım düşüyor ve kaslarımı geren gerginlik kayboluyor, yerini damarlarımda dolaşan bir sıcaklık dalgası alıyor.

"Burada yalnız olman beni pek heyecanlandırmıyor Sydney."

"Burada başka biriyle olmamı mı tercih ederdin?"

"Hiç şansın yok."

Kalbim hızla çarpıyor ve ona uzandığımda midem sıkışıyor, parmaklarım ceketinin yakalarına dolanıyor. Beni zahmetsizce duvara yapıştırıyor, vücudu benimkine bastırıyor ve beni olduğum yere hapsediyor. Dudakları çenemin hemen üzerinde geziniyor, daha yakına eğilirken nefesinin sıcaklığıyla benimle alay ediyor.

"Beni özledin mi bebeğim?" diye soruyor, sesi alçak, baştan çıkarıcı

bir tonda. "Çok fazla."

"Anlayabiliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Başını hafifçe arkaya yatırıyor, bana bakarken gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Beni göremesen de bu gece seni izliyordum."

"Bütün gece mi?" Birden kendimi savunmasız ama zayıf değil, sadece savunmasız hissettim. "Neden?"

"İki nedeni var bebeğim. Birincisi, senin olmadığın bir yerde olmaktan nefret ediyorum," diye fısıldıyor ve dudaklarını alnına bastırıyor. "İkinci neden ise burada bensiz de eskisi gibi iyi olacağından emin olmak istemem."

"İyi olduğumu sanmıyorum ve nedenini de bilmiyorum."

"Bundan emin misin?" Çelik gözleri yine benimkileri buluyor. "Görüyorsun, sanırım nedenini biliyorsun ve bana söylemeni istiyorum."

Sertçe yutkunuyorum ama gerçeğin beni terk etmesine engel olamıyorum. "Burada olmaktan nefret ediyorum. Birinin bana ben değilmişim gibi bakmasından nefret ediyorum..."

"Benim değil mi?" diye soruyor, sesi karanlık bir ton taşıyor. Yavaşça başımı sallıyorum ve eli çenemi kavlıyor. "Kime ait olduğunu çok iyi biliyorsun bebeğim."

"Umurlarında değil. İçeride kimsenin umurunda değil."

"Herkesi siktir et." Eli çenemi kavlıyor, dudakları dudaklarıma yapışırken beni kendine çekiyor. Sonunda geri çekildiğinde sesi sakın ama sertti. "Bu sadece bir iş bebeğim. Bunu yapmaya devam etmek zorunda değilsin. Senin için bir şey ifade etmediğini biliyorum."

"Hayatımı böyle kazanıyorum. Kendime böyle bakıyorum." Parmaklarımı Edison'un göğsünde gezdirerek siyah gömleğinin üstündeki açık düğmeyle alay ediyorum.

"O kadar yüksek duvarlar örmüşsün ki Sydney, birinin onlara tırmanmaya çalışması için bile aklını kaçırmış olması gerekir. Ama ben buradayım bebeğim. Onlara tırmandım ve şimdi seninle kelimenin tam anlamıyla ilgilenmek istiyorum."

"Nereye varmaya çalıştığını biliyorum ve bunu istemiyorum. İstemediğimi biliyorsun."

"Evet, sen küçük Bayan Bağımsız'sın. Anlıyorum," diyor parmakları göğüslerimin arasındaki kıvrımda yavaş ve sahiplenici bir yol izlerken. "Ve bunu ne kadar seksi bulsam da, yine de sana göz kulak olmaktan kendimi alamıyorum." Omzuma nazik öpücükler konduruyor. "Tanrım, bu kıyafetin içinde çok dikkat dağıtıcısın," diye fısıldıyor tenime karşı, elleri kalçalarımın üzerinde kayarak kıcımlı kavrarken.

"Gülünç görünüyorum." Gülüyorum ve ondan derin bir kıkırdama duyuyorum.

"Görüyorsun..." Hafifçe geri adım atıyor ve gözleri vücudumun her santimini ve onu kaplayan şenlikli lanet şeyi dolaştırıyor. "Tamam, neden nefret ettiğini anlıyorum ama tek düşünebildiğim ben içindeyken senin şingirtini duymak."

Elimi şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum ama ben daha çekmeden elimi yakalıyor ve dudaklarını bileğimin iç kısmına değdiriyor.

"Lütfen beni buradan çıkarır mısınız? Seninle gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var, buradan uzakta," diye fısıldıyorum ellerimi göğsünde gezdirirken, hissediyorum

Gömleğinin altındaki sert kasları.

Eğilip alnını benimkine dayıyor. "Evet, bunu yapabilirim."

Dilimi boynundaki siyah anka kuşu dövmesi boyunca sürüklemeyen önce çenesine bir öpücük konduruyorum, kirli sakalının dudaklarıma değen hafif pürüzlerini hissediyorum. Nefes verdiğini duyuyorum, dokunuşumda erirken nefesi kesiliyor, tüm vücudu sanki onu ayakta tutan tek şeymiş gibi gevşiyor.

Böyle anlarda, bu çalıntı saniyelerde ne kadar değiştiğimi fark ediyorum. Tam olarak ne zaman bu kişi olduğumu bilmiyorum - bu muhtaç, savunmasız halim, ona tamamen sarılmış biri

-Ama umurumda değil.

Önemli olan tek şey birlikte nasıl hissettiğimiz. Birbirimize nasıl *uyduğumuz*.

Daha önce kimseye bu şekilde uyum sağladığımı hatırlamıyorum. "Gidip üstümü değiştireyim, seninle ön tarafta buluşuruz."

"Tamam, ama acele etmezsen seni bir mağara adamı gibi buradan çıkarırım."

"İşte bunu görmeyi çok isterdim."

"Dene beni," diyor sırtarak, elimi eline almadan önce hafifçe geri çekiliyor.

Elini elime dolayarak beni soyunma odasına götürüyor. Kapıya ulaştığımızda duruyor ve eğilip alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Dönüp uzaklaştığında, kendimi onun hareketlerini izlerken buluyorum ve ancak o gözden kaybolduğunda nihayet odanın içine giriyorum.

Tanrım, lanet olası Insta aşkı gibi. Ben yürüyen bir kinayeyim.

Geldiğim kıyafetleri astığım yere doğru ilerliyorum. Tam parmaklarım kumaşı okşarken, kusursuz bir ses havayı yarıyor.

Maddy arkamdan tıslıyor, sesi zehir saçıyor. "Demek sen gerçekten de küçük pis bir fahişesin." Dönüp ona -Edison'ın eski sevgilisine- bakıyorum, gözleri hastalıklı bir memnuniyetle parlıyor. "Biliyor musun, bunun gerçekten bir meydan okuma olacağını düşünmüştüm. Senden kurtulmanın zor olacağını düşünmüştüm, özellikle de Edison'ın o sabahki davranışlarından sonra. Ama şu haline bak." Zalim, alaycı kahkahası aramızdaki boşluğu dolduruyor, duvarlardan sekip kulaklarıma çarpıyor.

Onun yargılayan gözleri üzerimde gezinirken, ne kadar açıkta olduğumu anlamak için kendime bakmama bile gerek yok. İlk defa içimdeki o olağan ateş -kimsenin beni yıkmasına izin vermeyen inatçı yanım-

tamamen ortadan kalktı ve yerini çok fazla utanç hissi veren bir şeye bıraktı.

"Ne istiyorsun?" Soruyorum, sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor.

"Konuşmak istiyorum."

"Acele edersen çok iyi olur. Geri dönmeyi çok istediğim bir adam var."

"Benim adamım," diyor kararlılıkla, sesi sanki buna gerçekten inanıyormuş gibi inançla dolu.

İçimdeki ateş, onun lanet cüretkârlığının şokuyla körelmişken, yeniden alevlendi. Bana sahiplenici diyebilirsiniz, ama daha az umursayamazdım. Söz konusu o olduğunda, tamamen, özür dilemeden öyleyim.

"Cidden böyle mi düşünüyorsun?" Soruyorum, durduramadan bir kahkaha kaçıyor içimden. "Ben etrafta olmasaydım bile seni istemezdi."

"İçten içe, onun için doğru kadın olmadığını biliyor olmalısın." Başımı sallıyorum, hâlâ onun kuruntularına gülüyorum. "Yani, nasıl olabilirsin ki? Şu haline bir bak." Beni işaret ediyor ve yüzüne zalim bir gülümseme yayılıyor, belli ki kendimi onun düşündüğü kadar değersiz hissetmemi sağlamaya çalışıyor.

"Edison seni isteseydi, seninle birlikte olurdu. Eminim onun ne kadar ısrarcı olduğunun farkındasındır."

"Evet, ama çok çabuk sıkıldığını da biliyorum. Gerçi benimleyken hiç sıkılmadı. Beni sadece bir hata yaptığım için terk etti."

"İşin bitti mi?"

"Hayır," diye tersliyor. "İsteddiği kişi olmadığımından bu kadar eminsen belki de ona birkaç ay önce neden hâlâ benimle yattığını sormalısın." Derin bir nefes alıyorum ve kaşlarımın arasını ovuşturuyorum, içimdeki kaltağın botokslu yüzüyle en yakın aynayı kırmasını engellemeye çalışıyorum. "Onun için yeterince iyi değilsin ve bunu biliyorsun."

Tamam, bu biraz acıttı.

"Çok parası olan güçlü bir adam. Özellikle işinde saygı uyandırıyor ve koruması gereken bir imajı var. Gerçekten de amı neredeyse dışarıda olan ve para için kendini erkeklere pazarlayan biriyle ciddi bir ilişki kuracağına inanıyor musun?" Kızgın gözyaşları beni tüketmekle tehdit ederken, sözleri tam da niyet ettiği yere çarpıyor. "Ya seni işinden ayrılmaya zorlayacak ya da seni terk edecek çünkü eminim ki kız arkadaşının böyle olmasından utanan bir yanı var." Bir kez daha bana doğru işaret ediyor, gözleri tiksintiyle üzerimde geziniyor. Benim ondan aşağı olduğumu düşünüyor. "Gerçekten gurur duyabileceği bir kadını hak ediyor ve o kadın sen değilsin."

O yüzden ona bir iyilik yap, kalbini kırmadan ve itibarını zedelemekten gitmesine izin ver."

İçimdeki mücadele hâlâ titriyor ama onun yargısı boğucu.

BÖLÜM 15

Edison

I Bütün gece gözlerimi Sydney'den ayırmadım. Lanet olası hayatımın aşkı etrafta dolaşıyor, bir erkek denizi arasında tamamen kaybolmuş görünüyordu.

Düşünceleri o kadar gürültülü, o kadar yırtıcıydı ki, her birini sona erdirmemek için her şeyimi harcadım.

Bu gece kulüpte olmak istemediğini biliyordum ve bu içimi kemiriyordu. Gözlerindeki tedirginlik, hareketleri, her şeyi başka bir yerde olmayı tercih ettiğini sessizce haykırıyordu. Eğer bu işi seviyorsa, o zaman kalabildiği kadar kalmasını, onu mutlu eden şeyi yapmaya devam etmesini isterdim.

Beğendim mi? Tabii ki hayır. Aksini söylersem yalan söylemiş olurum ama onun yüzünden değil. Çünkü, lanet olsun, bütün gece o günahkâr küçük kıyafetlerle dolaşmasını izlemek, onu yırtıp atacak olanın ben olduğumu bilmek beni

çok zor. Ama tahammül edemediğim şey -sıkıntı veren şey- bir başkasının ona bakması, bir anlığına bile olsa, boşalırken sesinin nasıl kırıldığını duyacaklarını, onun içinde olmanın ne kadar olağanüstü bir his olduğunu bileceklerini düşünmeleri.

Bu benim.

Çıkardığı her ses, her nefessiz inleme bana ait. Bu benim ayrıcalığım.

Benim iddiam.

Onu sahiplendiğimi inkar edemem, ama tüm evreninizi anlamlı kılan, sadece aklınızdan geçmeyen ama içinde yaşayan tek kişiyi bulduğunuzda, gitmesine izin vermezsiniz.

Konu Sydney olunca kıskanç bir orospu çocuğuyum ve bunu saklamayı reddediyorum. o.

Bu gece neden burada olmak istemediğini biliyorum. Çok net görebiliyorum. Bu Aramızdaki bağ onun kafasını karıştırıyor, her şeyi tersine çeviriyor ve onu böyle kaybolmuş görmekten nefret ediyorum. Bana her şekilde sahip olduğunu anlaması gerekiyor. Ben onunum, buna şüphe yok. Ne olursa olsun ya da ne yapmaya karar verirse versin, hiçbir yere gitmiyorum. Onu bulmak eve dönmek gibiydi.

-Sanki kalbi sadece benim için yaratılmış gibi.

İsteksizce kendimi ondan uzaklaştırdıktan sonra arabama doğru yöneliyorum. Ancak yaklaştıkça bir hareket dikkatimi çekiyor: Kulübün yan girişinin yakınında, gölgelerin arasında takılan birkaç adamım.

"Drew?" Sesleniyorum ve karşımda duran Viking görünümlü canavar adam arkasını dönüyor. "Burada ne işin var? Maddy'ye atandın, değil mi?" Durumu anlamaya çalışırken gözlerim kısılıyor. Drew iyi bir nedeni olmadan görev yerini terk eden biri değildir, bu yüzden burada, olması gereken yerden uzakta olması kafamda alarmları harekete geçiriyor.

"Onu buraya getirmemizi o istedi, patron."

"Maddy içeride mi?" Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpmaya başladığında sesim geriliyor.

"Yaklaşık bir saattir içeride," diyor Drew, sesi sabit ama yüzümle eşleştiğini bildiğim endişeyle dolu. "Bize arka taraftan gitmesine izin vermemizi ve onu burada beklememizi söyledi."

Lanet olası bir saat!

Cevap vermeye zahmet etmedim. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve doğruca kulübe gidiyorum. Aklım sadece tek bir şeye odaklanmıştı; kız arkadaşımı bulmak ve

onu bıraktığım yerde olsa iyi olur.

BÖLÜM 16

Sidney

M Addy her zaman istediğini elde etmeye alışmış biri gibi zehir kusuyor. Bu acımasızlığın ötesine geçiyor.

Edison üzerinde hak iddia etme ihtiyacını körüklüyor.

Bana ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyorum. Beni yıkmak ve kendimi o kadar kötü hissettirmek istiyor ki sözlerinin altında eziliyorum. Ancak ben ona bu zevki tattırmayı reddediyorum. Ama bu söylediklerinin bazılarının canımı acıtmadığı anlamına gelmiyor çünkü acıtıyor.

Edison'un benden önce ne yaptığı beni ilgilendirmez, bu onun geçmişi. Ama beni kızdıran şey, bunu yüzüme vurmak zorunda kalması.

Edison'un çok saygın olduğunu biliyorum. Bu sayede bu kadar başarılı oldu ve bu yüzden herkes onun şirketinin sunduklarını istiyor. Yaptığım işin pek çok cahil insan tarafından küçümsendiğinin de tamamen farkındayım.

Ancak, ne yaptığım şeyden utandığımı hissettirdi ne de benden utandığını hissettirdi.

Sorun o değil; değişen, daha önce hiç şüphe etmediğim şeyleri sorgulamama neden olan kendi duygularım. Maddy'nin sözleri gerçekten bir şey ifade ettiği için beni etkilemiyor. Çünkü sahip olduğumun farkında olmadığım güvensizliklerimi dürtüyor.

"Söylediğim her şeyin doğru olduğunu biliyorsun," diyor, altın rengi saçlarını omzunun üzerinden atarken sesi soğuk ve kesik. "Bırak gitsin ki gerçekten eşim diyebileceği birini bulabilsin - bir gün çocuklarının annesi olabilecek birini. Çünkü bunun asla sen olamayacağını biliyor olmalısın, değil mi?"

Niyeti onunla sahip olduğum her şeyden şüphe duymamı sağlamak, onun için ne ifade ettiğimi sorgulamamı sağlamak, ancak sahip olduklarımızı ve hissettiklerimizi baltalamasına izin vermeyi reddediyorum.

"Ve bunun sen olduğunu mu düşünüyorsun?" "Tatlım, ben olduğumu biliyorum."

"Delirdin mi sen?" Patladım, sabrım artık iyice tükenmişti. "Gerçekten deli olup olmadığını merak ediyorum çünkü kendi saçmalıklarına gerçekten inanıyor gibi görünüyorsun." Gözleri kısılıyor ve yüzünde bir öfke parıltısı görüyorum ama geri adım atmıyorum. "Biliyor musun? Belki hayatımızın geri kalanında birlikte olamayacağız ama şu anda tam da onun istediği kişi benim. Sırf daha iyi bir rol kapmak için Edison kadar güzel bir adamı aldatan aptal bir sürük değilim çünkü başka türlü kazanacak kadar yeteneği yok." Yüzü öfkeyle buruşuyor ve sözlerimin ardında bıraktığı acıyı görüyorum.

Güzel. Bırak yansın.

"Beni tanımıyorsun lan!" diye bağırıyor, sesi tizleşiyor ama kapıya doğru yürürken arkama bakma zahmetine bile girmiyorum.

Hâlâ üzerimde bütün gece giydiğim o saçma sapan bayram iç çamaşırları var ve minik çanlar her adımda şingirdiyor.

Kapıyı açtığımda Edison'la yüz yüze geliyorum, beni her zaman geren o güçlü, hükmedici varlığıyla karşımda duruyor. Gürleyen gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor ve göğsü sanki bana ulaşmak için koşuyormuş ya da savaşıyormuş gibi kabarıyor.

"Nerede o?"

Başımı arkaya doğru eğip arkamda Maddy'nin durduğu boşluğu işaret ediyorum. Gözleri beni geçiyor ve onu bulduklarında çenesi geriliyor.

"Beni içeri al," diye talep ediyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Kapıyı aralayıp kenara çekiliyorum, yanımdan geçip giderken vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Maddy?" diye soruyor sakince, ama neredeyse fazla sakinmiş gibi geliyor.

"Neden buradasın? Onunla, böyle biriyle." Maddy tiksintiyle tükürüyor.

Birkaç adım geri atıyorum, arkamı dönüp gitmeye hazırım ki Edison'un sesi odanın öbür ucundan gürlüyor. "Sakın kıpırdama Sydney."

"Edison..."

"Ciddiyim. Kımıldama."

"Bırak onu gitsin. Bu ikimizin arasında," diye ısrar ediyor Maddy, ki burada beni pusuya düşürmek için bekleyen kişinin kendisi olduğunu düşünürsek bu oldukça ironik bir durum.

Edison bana bakıyor, bakışları biraz yumuşayarak, "Kal. Bunu duyman gerekecek." Yanıt olarak başımı sallıyorum ve o da önümüzde duran psikopatla yüzleşmek için geri dönüyor.

"Kendine bundan daha fazla saygı duyduğunu sanıyordum Edison," diyor alaycı bir sesle, sesi odayı keserek. "Yatağına giren serserinin aksine."

"Bunu nasıl yaptın, Maddy?" diye soruyor, onun hakaretleri karşısında irkilmiyor bile. "Neyi?"

"Kör et beni," diyor ona doğru yavaş ve bilinçli adımlarla ilerlerken. "Takipçinin gerçek olduğuna inanmaktan başka çarem kalmayacak kadar ikna edici kanıtları nasıl bir araya getirdin?"

Ne oluyor be?

Edison'un bu yönünü ilk kez görüyorum. Onun gergin olduğunu biliyorum ama bu tamamen başka bir şey. İçinde bir karanlık var, dikkatle dizginlenmiş bir öfke yüzeyin hemen altında kaynıyor, o fırtına dolu gözlerden bükülüyor.

Onu okumaya çalışmak imkânsız geliyor; sanki sadece onun görebildiği bir duvarın arkasına geçmiş ve beni diğer tarafta bırakmış gibi.

"Ben yapmadım, Edison, yemin ederim."

"Maddy, eğer sana güvenmemi istiyorsan, bu eline geçecek tek şans" diye uyarıyor.

Onları izlerken gözlerim kısılıyor, aralarında neler yaşandığını ve yüzeye çıkan konuşulmamış geçmişini anlamaya çalışıyorum.

"Edison," diye fısıldıyor, gözlerinde yaşlar birikirken sesi titriyor ama yüzünün her çizgisine kazınmış suçluluk duygusunu fark etmemek imkânsız. Edison'u kendine çekmek için kullandığı şey manipölasyondan başka bir şey değildi.

"Hadi ama Mads. Benim için burada olduğunu biliyorum ama bir yalanla başlarsa bize asla bir şans daha vermeyeceğimi biliyorsun."

Sırtım kapıyla buluştuğunda bir anda tüm duygularım harekete geçiyor, zihnim hızla ilerlerken çarpmanın etkisiyle yere çakılıyorum. Tüm içgüdülerim bana kaçmam, bu odadan defolup gitmem için bağılıyor ama gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Nefret ettiğine yemin ettiği, onun için hiçbir şey ifade etmediğini söylediği kadına karşı yumuşamasını izlerken donup kalıyorum.

Şimdi ona bakış şekli, sanki onun için her şey demekmiş gibi, içimde bir şeyleri paramparça ediyor. Kalbim kaburgalarımın çarparken göğsümdeki çarpıntıyla nefes almaya çalışıyorum.

Onunla oynuyor olmalı. Öyle olmalı. Çünkü sahip olduğumuz şey hayatımda hissettiğim en gerçek şey.

"Konuş benimle, Maddy."

"Özür dilerim Edison, çok özür dilerim," diye haykırıyor, sesi çaresizlikten çatlıyor. "Sadece içeri girmek için bir yola ihtiyacım vardı. Sana geri dönmek için bir yola ihtiyacım vardı." Edison'ın bedenine doğru adım atıyor, elleri sıkıca ceplerinde kalırken omuzlarını kavıyor. "Senin için çaresizdim. Bunu anlıyor musun? Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Şu anda tek yapabildiğim ona odaklanmak, ona verdiği tepkiye.

Adam orada tamamen okunamaz bir şekilde dururken, kadının ona sanki can simidiymiş gibi sarılması beni çıldırtıyor.

Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama onu kaybedebileceğim hissi içimde bir bıçak gibi dönüyor. Sadece bu düşünce bile duvarları yıkmak, onu omuzlarından yakalamak ve neyi riske attığını anlayana kadar onu sarsmak istememe neden oluyor.

Ama benim yok.

Bunun yerine burada durmuş, donmuş bir halde bu güzel felaketin gözümün önünde gerçekleşmesini izliyor, inşa ettiğimiz her şeyi ateşe verirken neredeyse kibriti ona veriyordum.

"Nasıl yaptın bunu? Anlat bana," diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak.

Elleri yavaşça adamın omuzlarından kayıyor, sanki ona yaklaşmak için bir yol arıyormuş gibi göğsünde durana kadar oyalanıyor.

"Sizinle uzun zaman geçirdim. Şirketinizin nasıl çalıştığını ve sizin ve polislerin bunu ciddiye alması için hangi kutuların işaretlenmesi gerektiğini biliyorum."

Sesi titreyerek itiraf ediyor.

Edison derin bir nefes veriyor ve sanki tüm bu olanları anlamlandırmanın bir yolunu arıyormuş gibi başını arkaya yatırıp tavana bakıyor, sanki şu anda ne halt edeceğini bilmiyormuş gibi.

"Lütfen beni affet. Bunu sadece seni hâlâ çok sevdiğim için yaptım," diye devam ediyor, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor.

Bu kaltağa biraz kredi vereceğim - o timsah gözyaşlarını gerçekten dışarı itebilir. Ama Edison uzanıp kollarını ona doladığı anda içimde keskin ve sıcak bir şey patlıyor.

Öfke. İhanet.

Dünyanın güneşe bağlı olması gibi - biri olmadan diğeri var olamaz ve şu anda yıldızımız patlamış gibi hissediyoruz.

Çok iyi.

İsteddiği buysa bırakalım her şeyi mahvetsin. Eğer her şeyi mahvetmeye bu kadar hazırsa, o zaman belki de en başından beri benim yerçekimime değmezdi.

BÖLÜM 17

Edison

I Burada durup Maddy'yi yakınımnda tutarken Sydney'in enerjisinin her zerresinin değıştiğini hissedebiliyorum.

Hava onun incinmişliğı ve kafa karışıklılığıyla yoğunlaşıyor ve boğazımın gerisinde duygularının acılığını neredeyse tadabiliyorum.

Tüylerimi diken diken eden kadının elleri üzerimde, parmakları zehir gibi içime işlerken, sevdiğim kadın orada duruyor, yüzü şüpheyle kazanmış. İnşa ettiğimiz her şey - kazanmak için kıcıımı yırttığım güven - çözülmeye başlıyor ve onun parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyorum.

Karşımdaki bu kadından nefret ediyorum. Birincisi, beni kandırdığı için - burada olduğunu öğrendiğim anda anladığım bir şey- ve beni bir

alışanlarımın önünde lanet olası bir aptal gibi davrandım çünkü onun başının belada olduğuna inanıyordum.

Ben hata yapmam. Asla.

Ama benimle o kadar iyi oynadı ki aptalca gardımı indirdim ve hiçbir şeyden şphelenmedim.

Ama beni asıl kızdıran Sydney'e hissettirdikleri - ona ihanet ettiğim inancıyla boğulduğunu anlamak için kıızıma bakmama bile gerek yok.

Sorun yok, bebeğim. Ben seninim. Sadece bana zaman ver.

"Seni zledim, Edison. Seni çok özledim."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, saçlarını düzeltiyorum ve kuru, kaba dokusuna odaklanıyorum - Sydney'inkine hiç benzemiyor; saçları parmaklarımın arasından ipek gibi kayıyor ve yumruğumun etrafına sarıldığında daha da güzel görünüyor.

"Vay canına," diyor Sydney, dudaklarından şaşkın bir kahkaha kaçıyor. "şimdi gitmen gerekiyor. Güvenliği ağırmadan önce."

Sadece incinmemiş, çok fkeli.

"Bebeğim, güvenlik benim." Bana ters ters bakıyor, şu anda benden nefret ediyor ama ona yaklaşır yaklaşmaz bunun değişeceğini biliyorum. İsteksizce bakışlarımı Sydney'den beni tiksindiren kadına kaydırıyorum. "Onunla konuşmam için bana bir saniye ver, Maddy."

"Seni duyabiliyorum, gt herif," diye tersliyor Sydney ve ben de bir kahkaha atıyorum, alingan, güçlü, hiçbir şeye aldırmayan kıızımın muhtemelen şu anda taşaklarımı koparmak için en yaratıcı yolu düşündüğünü biliyorum. Ve açıkçası onu suçlayamam.

Maddy'den uzaklaşıp Sydney'e dönüyorum ama bana bakmıyor bile. Gözleri benimkiler dışında her şeye sabitlenmiş, belli ki beni dışlamaya alışıyor. Birkaç adım daha yaklaşıp ona uzanıyorum ama o daha da geri çekilip kapıya yaslanıyor ve aramıza mümkün olduğunca mesafe koyuyor.

Aradaki mesafeyi kapatıyorum, bedenimi onunkine bastırıyorum, havadaki elektrik gibi ondan yayılan gerilimi hissediyorum.

Eğiliyorum, ağzım kulağına değiyor. Umutsuzca inşa etmeye çalıştığı duvarı yıkmak için sahip olduğum tek şey nefesimin sıcaklığı.

"zr dilerim." Sonunda gözlerini benimkilere dikti ve gözlerinin buğulandığını gördüm. "Sakın bana tek kelime daha etme."

"Güven bana bebeğim. Bana gvenmene ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, sesim alçak ve çaresiz, neredeyse kırık, kıızıma tutunmaya çalışıyorum.

Geri ekildiğimde, aramızdaki her şeyi hissediyorum - onu arzuladığım her saniye, aramızda kıvılcımlanan her yüklü an, her nefes

Birlikte çaldık. Aşık olduğum kadını görüyorum, beni hiç hayal etmediğim şekilde parçalara ayıran kadını.

Kapıyı kilitlemek için arkasına uzandım ve yumuşak bir klik sesi bizi odaya kapattı. Elim onunkine doğru kayıyor, sırtımı kapıya yaslayıp Sydney'i sıkıca kendime çekerken ona rehberlik ediyor, sırtı göğsümle aynı hizada.

"Ne yapıyorsun sen?" Maddy soruyor, sesi şaşkınlıkla karışık ve şimdi kaybolmuş gibi görünen o.

"Beni çok iyi dinlemeni ve dikkatini vermeni istiyorum Maddy."

Parmaklarımı Sydney'in çıplak kollarında yavaşça aşağı yukarı sürüklüyorum, kokusundan ve parmak uçlarımdaki altındaki teninin sıcaklığından keyif alıyorum.

"Ne kadar zamandır birlikteydik? Birkaç ay mı?" Odağımı tamamen Sydney'e kaydırarak soruyorum, Maddy'nin havadaki değişimi ve aramızdaki enerjinin çatırdamasını hissetmesini istiyorum. Bunu görmesini istiyorum. Bizi görmesini ve paylaştıklarımızı hissetmesini istiyorum.

Sydney'nin nefesi kesiliyor ve onun da bunu hissedebildiğini biliyorum - en başından beri var olan kopmaz bağımızı. Maddy'nin o ayların benim için şimdi bulduklarımın yanında ne kadar az şey ifade ettiğini anlamasını istiyorum.

Çünkü geri dönüş yok. Benim

için yok.

Bizim için değil.

"Neredeyse bir yıl oldu," diye tersledi, sahte gözyaşları artık çoktan kaybolmuştu.

"Bir yıl, doğru," diyorum, Sydney'nin uzun platin saçlarını toplayıp bir tarafa doğru tarıyorum ve göğsünden aşağı dökülmesine izin veriyorum. Ağzımı açıkta kalan omzuna götürüyorum, dudaklarım tenini sıyrırken titrediğini hissediyorum, bu titreme doğrudan sikime vuruyor. "Biliyor musun..." Mırıldanıyorum, nefesim kızımın teninde sıcacık, "Sydney'le tanıştığım gün, o ilk birkaç saniyede, ilişkimiz boyunca seninle hissettiğimden daha fazla bir bağ hissettim onunla."

"Sen bir yalancısın. Sadece beni incitmeye çalışıyorsun."

"Seni incitmek istemem için sana değer vermem gerekirdi, ama vermiyorum."

Ben boğazını avuçlarken Sydney'nin başı geriye doğru eğiliyor ve dilimi kulağının kıvrımları boyunca sürüklemem için bana mükemmel bir açı veriyor. Onu kendime doğru sıkıca tutuyorum, aynı anda hem eridiğini hem de gerildiğini hissediyorum.

"Başka neyi umursamıyorum biliyor musun?" Ateş püskürtmeye hazır gibi görünen Maddy ile gözlerimi kilitleyerek devam ediyorum. "Bu güzel kadının yaşamak için ne yaptığını çünkü onun için tek kişinin ben olduğumu biliyorum." Gözlerimi

Elim Sydney'in göğsünden aşağı kayıyor, parmaklarım külotunun kemerine ulaşana kadar yumuşak teninde geziniyor. "Sen gerçekten herhangi biriymen, Maddy."

"Beni bu kadar istenmeyen biri haline getirmişken ne bekliyordun ki?" diyor, sanki bu yalana gerçekten inanıyormuş gibi.

"Derinlerde bir yerde, sen asla istediğim şey olmadın. Belli ki sen bunu benden daha çabuk anlamışsın."

Bu Maddy'den intikam almakla ilgili değil. İyiliğe karşılık vermek demeyi tercih ederim.

Sevdiğim birini incitti. Şimdi de ben onun canını yakacağım.

"Böyle hissedebileceğimi fark etseydim, seni bırakıp onu aramaya çok daha erken giderdim."

Sydney'nin yüzünü kendime doğru eğiyorum ve onu kendime yaklaştırırken başparmağım çenesini sıyrıyor. Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarını tutuyorum, elim boğazına doğru kaymadan önce içimden akan her ham, özür dilemeyen duyguyu görmesine izin veriyorum, parmaklarım boynunu kucaklamak için genişliyor.

"Beni hemen bu odadan çıkar Edison," diye neredeyse hırlıyor Maddy ama tek yapabildiğim gülmek oluyor. İçimin derinliklerinden karanlık, alçak bir gümbürtü yükseliyor ve beni şu anda olmak istediğim sadist piç olarak ortaya çıkarıyor.

"Sen gecenin yarısını burada beklerken bunu neden yapayım ki?" Parmaklarımı Sydney'in iç çamaşırının kemerine sokarken alay ediyorum. "Burada bekliyordun, onu manipüle etmeye hazırdın, onu yıkmaya ve olduğundan daha az hissettirmeye hazırdın, çünkü hayır kelimesinden hoşlanmayan şımarık küçük bir sürtüksün."

Dikkatimi tekrar Sydney'e veriyorum ve başparmağımın yüzünün yan tarafını okşuyorum. "Bebğim?" Onu yakından izleyerek fısıldıyorum. Gözleri benimkilerle karşılaştığında kararıyor, nabzımı hızlandıran ve sikimi sertleştiren bir arzu gölgesi yaratıyor. "Sana dokunabilir miyim?" Dişleri alt dudağını sıyrıyor, hafif bir tereddüt kanımın daha da ısınmasına neden oluyor ve sonra başını sallayarak kendini tamamen bana teslim ediyor.

Elim aşağı doğru kayarken dudaklarım onunkilerle çarpışıyor, onu zaten kaygan ve hazır buluyorum. Geri çekiliyorum, bakışlarım onunkilere sabitleniyor, yüzünde dans eden her duygu titreşimini görebilecek kadar yakını - gözlerinin kısa süreliğine kapanması, ağzının çaresiz bir iç çekişle ayrılması. Ama şu anda odaklanmış durumdayım, onu yakından izliyor, en ufak bir belirsizlik belirtisi arıyorum. Eğer rahatsız görüldüğü bir an olursa, duracağım.

ikinci bir düşünce olmadan. Ancak, ondan gördüğüm ve hissettiğim tek şey güven - saf, sarhoş edici bir güven.

"Önüne bak Sydney."

Maddy, "Polisleri arayıp beni isteğim dışında tuttuğunuzu söylemeden önce bırakın beni," diye tükürüyor.

"Ara onları. Sana meydan okuyorum. Eminim sahte takipçi hikayenle zamanlarını nasıl boşa harcadığını duymak isterler," diye cevap veriyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Orta parmağımın pedini Sydney'in klitorisinin üzerinde gezdirmeye devam ediyorum, onu çılgına çevirdiğini bildiğim şekilde yavaşça daire çiziyorum.

"Yapamazsın."

"Güven bana, yaparım. Ayrıca seninle ilgili elimdeki her şeyi, dünyanın öğrenmesini istemeyeceğin her kirli sırrı da açıklayacağım." Sydney kolumu kavıyor, tırnakları derime batıyor, bu da yaklaştığının açık bir işareti. "Şimdi kapa çenen Maddy ve birine aşık olduğumda nasıl görüldüğümü izle."

"Edison," diye mırıldanıyor Sydney.

"Çok iyi gidiyorsun güzelim," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. Bir kolunu kaldırıp boynuma doluyor, şişmiş klitorisi dokunuşumla titreşiyor. Ona verdiğim zevke kendini kaptırdığını hissedebiliyorum ama bunun bu kadar çabuk bitmesine hazır değilim.

Hareketlerimi yavaşlatıyorum ve parmakları saçlarımda sıkılaşıyor - sırtıtmama neden olan muhtaç bir kavrama. Sinirli bir inilti çıkarıyor, bir parmağımı içine kaydırduğimde vücudu benimkine doğru eğiliyor. Anında etrafımda kenetlenme şekli, amının sessizce daha fazlası için yalvarması, aletimin pantolonumun içinde zonklamasına neden oldu, aynı sıcaklığı etrafımda hissetmek için çaresizce.

"Demek istediğini anlattın Edison," diye homurdanıyor Maddy, ama yüzüne kazınan tiksintiye rağmen gözlerini kaçırıyor.

"Onu boşaltmanın bana ne yaptığını gördüğünde, demek istediğimi anlamış olacağım," diye ısııyorum, parmağımı Sydney'in klitorisinin üzerinde yavaşça sürükleyerek onu uyarılmasında kaplıyorum.

Tekrar ovmaya başladığımda, kendini elime doğru bastırıyor, hareketleri umutsuz ve sınırsız, vücudu sadece benim ondan çıkarabileceğim bir şekilde karşılık veriyor.

"Söyle ona bebeğim," diye ısrar ediyorum, sesim alçak ve emredici. "Ona tam olarak kime ait olduğumu söyle."

"Ben," diye bağılıyor, "sen bana aitsin."

"Bu doğru, bebeğim. Ben seninim. Şimdi onu bana ver."

Sydney saniyeler sonra patlıyor, dudaklarından kırık bir çığlık kaçarken amı titreşiyor ve kollarımda paramparça oluyor. Uzuvarları gevşerken o n u göğsüme doğru sıkıca tutuyorum ve bir dua gibi, adım ağzından dökölüyor. Çenesini kavrayıp bakışlarını kendime yönlendiriyorum ve aradaki mesafeyi kapatmadan önce onu bir süre orada tutuyorum. Onu öpüşümde nazık bir şey yok; sadece çiğ, ezici bir açlık var.

"İşte benim kızım," diye fısıldadım, gururdan başka bir şey hissetmiyordum ve tekrar içine girmek için çaresizce bir ihtiyaç duyuyordum.

"Değişmişsin," diye acı acı tükürüyor Maddy.

Ona bakmaya zahmet etmiyorum. Gözlerim kollarımdaki sarışın güzele, uğruna ateşin içinden geçebileceğim kişiye sabitleniyor. Odağım tamamen Sydney'de - kızarmış yanakları, yumuşak nefes alışları, vücudunun hala benimkine karşı titremesi. Maddy'nin öfkesi, aramızda yaşananlara kıyasla uzak bir gürültüden başka bir şey değil.

"Doğru kişi sana bunu yapar," diyorum özür dilemeden. "Şimdi, bize izin verirsiniz."

"O kapıdan çıkmayı aklımdan bile geçirme, Edison!" diye bağıyor. "Eğer bir daha ikimizden birinin yanına yaklaşırsan, sahip olduğum her şeyi ve inan bana, sandığından çok daha fazla. Gözümü bile kırpmadan seni yok edeceğim. Anladın mı?" Bakışlarımı tutuyor, blöf yapıyor olabileceğime dair bir ipucu arıyor. Ama farkına vardığını, çenesinin gerildiğini ve gözlerine bir gölge düştüğünü izliyorum. Bana isteksizce başını sallıyor, dudakları sanki cam yutuyormuş gibi ince bir çizgi halinde büzölüyor, sonra bakışlarını Sydney'e çeviriyor ve yüzünde açık bir tiksinti ifadesi beliriyor.

"Devam et, bana yine fahişe de - çünkü onun kalbine sahip olan bu *fahişe*. Senin değil. Asla sen değil." Sydney tükürüyor ve gözlerindeki ateş onu tekrar öpmek için yanıp tutuşmama neden oluyor.

Dönüp kapının kilidini açıyorum ve tek düşünebildiğim Sydney'i bu deli sürtükten uzaklaştırmak.

Loş koridora adım attığımız anda onu kollarıma alıyorum ve o da bu yakınlığa en az benim kadar ihtiyacı varmış gibi bana sarılıyor. Ancak aramızda az önce o odada yaşananların ağırlığıyla kalın bir sessizlik var. Onu bir saniye bile bırakmıyorum, kulübün arka tarafına doğru ilerlerken onu sıkıca kendime doğru tutuyorum.

Arabaya yaklaştığımızda Drew'un hâlâ dışarıda beklediğini fark ediyorum, talimatımı beklerken duruşu artık gergin. Yavaşlamadan sesleniyorum

"İşten atıldın. Diğerlerine söyle ve evinize, eşlerinizin yanına dönün." Başını salladı ve adamlarımın geri kalanına mesajı iletmek için arkasını döndü.

Arabamın kilidini açıyorum ve Sydney'i hâlâ kendime yakın tutarak kapıyı açıyorum. Soğuk hava açıkta kalan tenini ısıyor ve bana karşı titrediğini hissediyorum.

"Tanrım, donuyor olmalısın." Onu dikkatlice yolcu koltuğuna oturttum ve bir an bile düşünmeden ceketimi çıkarıp omuzlarına attım. "İşte bebeğim, al bunu." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmadan önce kumaşı sıkıca üzerine çektim.

"Teşekkür ederim; yine de iyiyim," diye fısıldıyor. "Sadece eve gitmek istiyorum." Kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçmeden önce alnına hızlı bir öpücük konduruyorum.

Koltuğa yerleşirken, "Bu arabayı ısıtmam lazım," diyorum.

Kontağa uzanıyorum, ama daha anahtarı çeviremeden parmakları kolumda geziniyor ve ben kendimden geçmeye başladığımı hissederken beni topraklıyor. Kafamın içinde, az önce olanlar hakkında onun ne hissettiğıyle ilgili endişeleniyorum. Ancak onun dokunuşu bana burada olduğunu, benimle olduğunu ve ne olursa olsun aramıza hiçbir şeyin girmeyeceğini hatırlatıyor.

"Söz veriyorum iyiyim" diyor, içimde koptuğunu bildiğı fırtınayı yatıştırmaya çalışarak.

BÖLÜM 18

Sidney

T Daireme dönüş yolu sessizdi, ama sessizlik ağırdı, neredeyse boğucuydu ve Edison'un düşünceleri evin içini dolduracak kadar yüksekti.

Araba. Koltuğunda kıpırdanmaya devam etti, parmakları huzursuzca direksiyona vuruyordu ve çenesi zihninin ne kadar hızlı çalıştığını gösterecek şekilde sıkılmıştı.

Orada o ana kendimi kaptırmıştım; sıcaklık, sahiplenme, beni yakınında tutmak için kulübü yakacakmış gibi bana bakışı. Ama şimdi, adrenalinin etkisi geçip gerçekler yüzüme vurunca, midemde bir belirsizlik düğümü oluşuyor.

Endişeli olduğumu biliyorum; olanlar için değil, benim için ve bunun bizim için ne anlama geldiği konusunda. Ve asla soğukkanlılığımı kaybetmeyen biri için, kulüpten ayrıldığımızdan beri kesinlikle sarsılmış görünüyordu.

Birlikte daireme giriyoruz ve Noel ışıklarının yumuşak parıltısı ve pembe altın süslemeler bizi evde karşılıyor. "Duş alsam burada iyi olur mu?" O kanepeye yerleşirken soruyorum.

Gözlerindeki kıvılcımı, o kusursuz susuzluğu kaçırmıyorum. Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum. Duşta birlikte olduğumuz onca zaman -sıcaklık, buhar, bana dokunuşu, beni sahiplenışı, içimde hareket edişi- hepsi zihninde canlanıyor. Dudakları hafifçe titriyor, sanki orada bana katılmayı çoktan düşünmüş, aramızdaki bu gerilimi tamamen başka bir şeye dönüştürmeye hazır. Bir parçam bunun için can atıyor, aklımdaki karmaşayı yok etmesini arzuluyor ama nefesimi toplamak için bir dakikaya ihtiyacım olduğunu da biliyorum.

Konuşmamız gerekiyor ve diğer her şey beklemek zorunda. İkimiz de bunu biliyoruz, ikimiz de bundan hoşlanmasak bile.

"Bize içecek bir şeyler hazırlayayım," diyor ve ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerliyor. "Sonra konuşuruz bebeğim, tamam mı?" Başımı sallıyorum ve duşa girmeden önce onun kayboluşunu izliyorum, sonunda bu saçma kıyafetlerden kurtulduğum için rahatlıyorum.

Parmaklarım şenlikli iç çamaşırının bağlarını ve klipslerini karıştırıyor ve onu soyarak yeşil ve kırmızı bir yığın halinde yere düşmesine izin veriyorum.

Duşa giriyorum ve ılık su üzerimden akıp gidiyor, Edison'un üzerinde elleri olan o boktan küçük aktrisin anısını silip süpürüyor. Bu gece arkamı kollaması, doğrudan en kötüsünü düşünmeye başladığım için beni gerçekten nefret ettiriyor. Yöntemleri sorgulanabilir olabilirdi, ama amacını zerre kadar utanç duymadan yerine getirdi ve Maddy'nin kalbinin tam olarak nereye ait olduğunu bilmesini sağladı.

Bana aşık olduğunu söyledi ve gerçek şu ki, ben de tam onun yanındayım.

Duştan çıktıktan sonra ipek bornozumu giyip Edison'ın yanına gidiyorum. Koltuğuma rahatça yerleşmiş, ayak bileğini dizine dayamış, bir elinde bardak, diğerinde telefon tutuyor. Ben yaklaştıkça, gümüş gözlerini yavaşça kaldırması dışında hareket etmiyor.

Bakışları vücudumda geziniyor, ipeğin kıvrımlarıma yapışışında oyalanıyor. Gözleriyle beni çoktan soyuyor, aramızdaki mesafenin son katmanlarını da sıyırmaya çalışıyor ve bunun sıcaklığı içimi yakıyor.

"Gerçekten adil oynamıyorsun, bebeğim," diyor, içkisini yan masaya bırakıyor ve telefonunu kanepede yanına koyuyor.

"Beni yirmi dakika önce çok daha az şey giyerken gördün."

"O zaman da seni istiyordum."

"Konuşmak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum, ama aynı zamanda siktir et deyip önce yüzüme binmeni istiyorum." Bana yer açmak için bacağını indirirken kucağına tırmanıyorum.

"Önce sana bir şey sormam gerek."

"Nedir güzelim?"

"Bu gece bir şey söyledin." "Bu gece çok şey söyledim."

"Maddy'ye bana aşık olduğunu söylemişsin."

Elleri çıplak kalçalarımın üzerinde duruyor, başparmakları tenimde yavaş daireler çiziyor.

"Ben yaptım."

"Bunu bir tepki için mi söyledin?"

"Ondan bir tepki geldi mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Ellerini kıkımın üzerinde kaydırarak beni daha yakına çekiyor. "Kesinlikle hayır." Gözleri yüzümü tarıyor, sanki yüksek sesle dile getirmediğim her düşünceyi okumak için doğrudan zihnimin içini görmeye çalışıyormuş gibi. "Ama bunu söylememeliydim ve bunun için özür dilerim."

"Tamam," diye cevap veriyorum ama sesim gizlemeye çalıştığım belirsizliği ele veriyor.

"Hissetmediğim için değil, bunu ilk duyan sen olmalıydın - o oradayken değil, sadece ikimiz varken. O zaman bunu hiç düşünmemiştim."

"Yani, ciddi miydin? Sen... Yani, böyle mi hissediyorsun?"

"Bu ayıp bir kelime değil Sydney, ama daha önce kimseye aşık olduğumu söylemedim," diyor, sesi sabit. "Beni yanlış anlama, şüphesiz sevdim. Ama hiç *aşık* oldum mu?" Başını sallayarak hafifçe nefes veriyor. "Hayır, sana kadar değil." Ellerimi boynuna doluyorum, parmaklarım orada duran saç telleriyle oynuyor. "Dinle, hızlı olduğunu biliyorum ama bence sana aşık olduğumu zaten biliyordun. Bana tamamen sahipsin, sarsamadığım bir şekilde, asla kaçmak istemediğim bir şekilde." Eli yavaşça saçlarımda geziniyor, yüzümden geriye doğru itiyor ve sözlerinin ağırlığı içime işlerken nefesim kesiliyor. "Bana sadece umut ettiğim şeyleri hissettiriyorsun ve sana yemin ederim, sen benim için osun. Başka kimse yok, asla da olmayacak."

İçten içe biliyordum. Nasıl bilemem? Bunu her dokunuşta ve her öpücükte hissediyorum. Parmaklarının tenimde söze dökülmeyen bir ihtiyaçla dolaşmasında hissediyorum, ne kadar yaklaşırsak yaklaşalım asla yeterince yakın olamıyoruz.

Bu sadece bir tutku değil, tam anlamıyla bir sahiplenme.

"Şu anda aynı şekilde hissetmiyorsan sorun değil, ama sana söz veriyorum bebeğim, hissedeceksin - çünkü seni asla bırakmayacağım."

Kendine güveni sarsılmaz, ama gözlerinde bir korku titreşimi yakalıyorum - belki de, sadece belki, benim onun için onun benim için hissettiği kadar güçlü hissetmediğime dair küçük bir şüphe gölgesi.

"Edison, hissediyorum," diye fısıldıyorum. "Bunu beklemiyordum, hem de hiç. Bunu istemedim bile. Ama denesem bile kendimi sana aşık olmaktan alıkoyabileceğimi sanmıyorum." Kalbim göğsüme çarparken yutkunuyorum. "Ve şimdi sahip olduğum için, gitmesine izin vermek istemiyorum. Mümkün olduğunca uzun süre ona tutunmak istiyorum."

"Sonsuza kadar kalmaya ne dersin? Çünkü ben varım."

"Öyle mi?" Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamarak soruyorum. "Evet, Sydney. Öyleyim."

İkimizin de kafası aşkla güzel, tıpkı eroin katılmış gün batımları gibi; sarhoş edici, bunaltıcı, neredeyse gerçek olamayacak kadar canlı. Bu öyle bir aşk ki derinizin altına işliyor ve daha fazlasını arzulamanıza neden oluyor - tehlikeli olduğu kadar güzel de olan bir vuruş. Bana her baktığında damarıma bir kurşun yemiş gibi oluyorum ama bu bağımlılığın beni tüketip tüketmeyeceğini umursamayacak kadar ileri gidiyorum.

"Yani sen benim..." Sözümü kesiyorum ve göğsünden kısık bir kahkaha yükseliyor. "Sydney, sen benimsin, ben de senin. Erkek arkadaşın, ortağın, her neysen.

Beni aramak istersen, seninim." Derin bir nefes alıyor ve duygularımın yükseldiğini hissediyorum. "Şimdi sana sormak istediğim bir soru var."

"Tamam."

"Noel'i benimle geçir."

"Daha çok bir talep gibi görünüyor."

"Belki de öyledir, ama yine de cevabının evet olmasını isterim." Elleri sırtımda kayıyor ve göğüs göğüse gelene kadar beni kendine çekiyor. "Noel sabahı seninle aynı pijamalarla, tam bacaklarının arasında uyanmak istiyorum, böylece sana dilimle Mutlu Noeller dileyebilirim."

Ellerimi siyah saçlarında gezdirirken, ipeksi telleri parmak uçlarımla arasında hissederken ona kocaman bir gülümseme vermekten kendimi alamıyorum.

"Hepsini istiyorum Sydney."

"Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Yani yapacak mısın?" diye soruyor, dudakları karşı konulmaz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Başımı sallıyorum, kahkahası odaya yayılırken başka tarafa bakamıyorum, zengin ve güneş ışığı gibi hissettirecek kadar saf bir neşeyle dolu.

Bu adamın kendini içime o kadar derine gömdüğüne eminim ki ruhunun kokusunu asla temizleyemeyeceğim.

"Bunu da hallettiğimize göre," diyor, kalçalarını hafifçe kaldırıyor, ereksiyonu bana baskı yapıyor ve beni ne kadar istediğini hissettiriyor.

Gözlerindeki şehvet beni kucağından indiriyor. Ayağa kalkıp bornozumu çıkarıyorum, yere düşmesine izin veriyorum ve beni onun önünde tamamen çıplak bırakıyorum. Beni içine çekerken çenesi sıkılıyor ve gözlerinin tenimin her santimini yuttuğunu hissedebiliyorum.

Kanepede arkasına yaslanıyor, bakışları bana kilitlenmiş, sanki yaklaşmam için bana meydan okuyor. Kollarını kanepenin arkasına doğru açıyor, dudaklarında bir sırıtma beliriyor. Duruşu rahat görünüyor, ancak yüzeyin altında kaynayan bir gerginlik var - komuta ve kontrol çılgınlıkları atan sıkı bir şekilde sarılmış bir enerji.

"Buraya gel," diyerek kucağını sıvazlıyor ama ben ona meydan okurcasına başımı sallıyorum. "Hayır mı?" diye soruyor, yüz ifadesi şaşkınlık ve merak karışımı bir hal alırken mükemmel bir kaşını kaldırıyor.

"Hayır," diyorum, ondan küçük bir adım geri çekilerek.

"Bebeğim, eğer o kıcı buraya getirmezsene, onu işaretleyeceğim." "Bana yalvarana kadar bana dokunmayacaksın, Edison."

"Bu doğru mu?" diye mırıldanıyor gözleri utanmadan vücudumda dolaşırken. Karşısındaki kanepeye oturup göğsünün inip kalkışını, nefesinin ağırlaşmasını izliyorum.

Ellerimin tenimin üzerinde dolaşmasına izin veriyorum, göğüslerimle başlarken kendimi kızdırıyorum, parmaklarım dokunuşumun altında sertleşene kadar meme uçlarımı ovarken onları avuçluyorum. Zevk doğrudan klitorisime vururken dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor, sırtım hafifçe kavisleniyor ve kalçalarım birbirine kenetleniyor. Edison'un gözleri kararıyor, çenesi geriliyor, oda aniden daha sıcak geliyor ve ellerini benimkilerin yerine koyduğunu hayal ettiğini biliyorum.

"Benim için sertleştin mi bebeğim?" Pantolonunun önünü avuçlamasını, elinin yavaşça bariz çıkıntının üzerinde gezinmesini izliyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye çıkışıyor, sesi çığ bir şehvet ve hayal kırıklığıyla dolu.

Bir parmağımı klitorisime indirirken gözleri ellerimi takip ediyor. Orta parmağımı üzerinde gezdiriyorum ve tepkisi anında oluyor. Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor, kendini tutarken ellerini dudaklarına bastırıyor.

"Kendini benim için aç. Bana ne kadar ıslak olduğunu göster," diyor ve parmaklarımı aşağı kaydırıp amımı onun için ayırırken dudağımı ısıriyorum.

"Tadına bakmak ister misin? Yoksa bu gece kendimi mi boşaltacağım?"
Tam olarak nasıl bir yanıt alacağımı bilerek zorluyorum.

"Orgazmların bana ait ve bunu biliyorsun, bu yüzden benimle taşak geçmeyi bırak."

"Seni dizlerinin üzerinde görmediğim sürece bu orgazm benim," diye alay ediyorum klitorisimin etrafında yavaşça dönerken. Başımı arkaya atıyorum, dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, sadece her saniyesini izlediği gerçeğinden kurtuluyorum.

"Sydney," diye uyarıyor ama ben yine de sınırlarını zorlamaya devam ediyorum.

"Bu gece benim için nasıl bir his olduğunu anlıyor musun?" Gözleri kalçalarımın arasındaki elimden kalkıyor ve yüzüme sabitleniyor. "Ben seni kaybediyormuşum gibi hissederken senin onu teselli etmeni izlerken kendimi nasıl kontrolden çıkmış hissettim." Yüzünde bir pişmanlık titreşimi görüyorum ve anladığını biliyorum; bunun içine işlediğini biliyorum. "Ne yaptığını ve neden yaptığını anlıyorum ama o birkaç dakika boyunca bana hissettirdiklerin için seni cezalandırmaktan kendimi alamıyorum."

Gözlerinde şeytanla bana bakıyor ve o tarafını ortaya çıkarıp oynamasına izin vermesi için can atıyorum. Ama bana istediğimi verene kadar değil, benim şartlarımla, kontrol tamamen benim elimdeyken.

"Dizler, Edison. Bir daha sormayacağım."

Tam boyuna ulaşmasını izliyorum, her santimi sessiz bir hâkimiyet yayıyor. Elleri kemerini çözmek için hareket ediyor ve metalik şangırtı sessizliği kesiyor, onu yere koymadan önce tüm dikkatimi tutuyor.

Gömleğinin düğmelerini açıp yontulmuş göğsünü süsleyen güzel dövmelemleri ve pantolonuna doğru inen belli belirsiz saç izini ortaya çıkarırken ağzım sulanıyor.

O yavaşça kıyafetlerinin geri kalanını çıkarırken kendime dokunmaya devam ediyorum ve sonunda siki boxer külotundan kurtulduğunda neredeyse kendimi kaybediyorum.

Kemerini kaldırıyor ama dikkatim diğer eline kayıyor, eli sikine doğru iniyor, parmakları sikinin etrafında kıvrılıyor. Kendine dokunurken yüzündeki rahatlamayı izliyorum, gözlerimiz birbirine bakarken dudakları hafifçe aralanıyor.

Aletin her darbesi, her küçük gırtlak iniltisi bir meydan okuma gibi geliyor. -Sanki bana ne kadar kontrolü olduğunu hatırlatıyor ve ben de onun kontrolü kaybettiğini görmek için ne kadar çaresiz olduğumu fark ediyorum.

Bana yaklaşıyor, kanepenin arkasını kavrayıp yakınımaya eğilirken üzerimde yükseliyor. Burnunu çenemde gezdirirken nefesi tenimi ısıtıyor. "Ne kadar tahrik olduğunun kokusunu alabiliyorum güzelim," diyor diğer eli boğazımı kavramak için hareket ederken, baskınlığı beni zaten olduğumdan daha da muhtaç hale getiriyor. Bana tam olarak ne yaptığını biliyor; nasıl

vücudumu serbest bırakmak için acıtmak. "Ama kendini boşaltırsan, sikimi alamazsın."

"Ve eğer yakında seni dizlerinin üzerinde görmezsem, o zaman çok sevdiğin bu amcığı alamayacaksın. O yüzden ben de kendimi tatmin edebilirim, sence de öyle değil mi?"

Hızımı artırmadan önce kendimi yavaşça kızdırıyorum, elime sürtünürken daha hızlı sürtünüyorum. Kendimi tatmin ettiğimi görmek onu mahvederken soğukkanlılığı yavaş yavaş kırılıyor. Gözleri kararıyor, çenesi sertleşiyor ve tek yapabildiği boğuk, gergin bir "siktir" demek oluyor.

"Dur," diyor, sesi keskin.

Bir yanım ona karşı gelmek ve onu daha da zorlamak istiyor, ama bana hükmetme biçiminde boyun eğmeyi arzulamama neden olan bir şey var.

Önümde dizlerinin üzerine çökerken parmaklarım hâlâ klitorisimin üzerinde.

Ayağımı kaldırıp omzuna koyuyorum ve güçlü kaslarının ayak parmaklarımın altında esnediğini hissediyorum. Eli bacağıma dolanıyor, beni yerimde tutarken o yakınımaya eğiliyor, yüzü baldırına bastırıyor. Derin, neredeyse çaresizce nefes alıyor, dili uyluğumda sıcak bir yol izlemeden önce dudakları dizimin iç kısmına sürtünüyor.

"İşte iyi bir çocuk," diye mırıldanıyorum, her kelime dilimden dökülürken onunla alay ediyorum. Parmaklarım çenesinde geziniyor, yüzünü eğip onu gözlerimle buluşmaya zorlarken sıkıca kavıyor. "Kahretsin, şu haline bak bebeğim. Teslimiyet sana yakışıyor."

İleriye uzanıyor, mürekkepli iri elleriyle bileklerimi kavıyor. "Sen benim lanet bağımlılığımı. Bunu biliyor musun?" diye homurdanıyor, sesi ihtiyaçla kalınlaşıyor. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı Sydney?" Sözlerinin sıcaklığı içimi yakarken, nefes nefese başımı sallıyorum. "Şu anda sana ve üzerimdeki hakimiyetine teslim oluyorum. Bu bağımlılığa teslim oluyorum. Öyleyse besle onu, o kadar çaresiz olduğum kafayı ver bana." Vücudum gevşiyor ve değişimini hissediyorum - kontrolümün elimden kayıp onun eline geçtiği an.

Kemerini kullanarak bileklerime sıkıca sarıyor ve dişleriyle sıkıca çekiyor. Kollarımı başımın üzerine kaldırmadan önce beni bağlıyor ve yerime sabitliyor.

"Senin için her zaman dizlerimin üzerine çökeceğim Sydney, çünkü sen benim lanet kraliçemsin," diye geveliyor, dudakları iç uyluğumu emiyor, beni işaretliyor. "Ama beni bundan mahrum etmek?" diye devam ediyor, bir parmağını içime kaydırarak. "Bu bir daha olmayacak." Dudağımı ısıırıyorum, gözlerinin parlamışına bayılıyorum.

Parmağı içimde vücudumun patlamasına neden olan noktayı yavaşça ovalarken sahiplenme. "Şimdi sikimi alacaksın ve ben de döllерimin son damlasına kadar bu güzel amcığa akıtacağım. Anladın mı?" Sadece başımı sallayabiliyorum, vücudum sözlerine cevap verirken ona doğru eğiliyor.

Parmağını çekerken hayal kırıklığı içinde inliyorum, bana tekrar dokunması için can atıyorum. Bağlı kollarımı siyah kemerle daha yukarı kaldırıyor ve sırtımı daha fazla eğmeye zorluyor. Kalçalarımı doğru eğip sikini klitorisime indirdiğinde kaslarımın gerildiğini hissediyorum. "Bir gün senin içine bir bebek koyacağım Sydney. Ama o zamana kadar, bu amcığı her becerdiğimde döllерimin akmasını izleyeceğim."

"Edison, lütfen," diye yalvarıyorum, sesim ihtiyaçla dolu. Memnun bir sırıtışla geri çekilmeden önce dudaklarının benimkilerin üzerinde gezinmesine izin veriyor, zar zor dokunuyor.

"Çok daha iyi," diye mırıldanıyor. "Sikilmek için bu kadar çaresiz olmana bayılıyorum." Hiçbir uyarıda bulunmadan derinlere dalıyor, siki geriliyor ve içimi dolduruyor-

Anı saldırı, doğru miktarda acıyla yumuşatılmış ezici bir zevkin mükemmel bir karışımı. Gömülü kalıyor, alışmam için bana bir an veriyor, her nabzı, her zonklamayı hissetmeme izin veriyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, içimi sonuna kadar doldururken gözlerim geri yuvarlanıyor. "İzle amına koyayım," diyerek kemeri çekiştiriyor.

Çekiş bedenimi öne doğru sarsıyor, beni aşağıya bakmaya zorluyor ve itişleri sertleşirken nereye bağlandığımı izliyor, kalçalarının her çırpınışında daha derine iniyor. Bizi izlerken gözleri kararıyor - birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu, birbirimizde kendimizi kaybederken nasıl tek vücut gibi hareket ettiğimizi.

"Bize bak, bebeğim. Hiçbir şey böyle hissettirmemişti."

"Tanrım, tam orası." Nefesim kesiliyor, vücudumu onunkine doğru sallarken nefesim kesiliyor. İçimdeki ısı sarmalları, itme için itme ile eşleştiğinde orman yangını gibi yayılıyor, kalçalarım amımın her vuruşuyla öğütülüyor.

Orgazmım üzerime çökerken vücudum geriliyor, kalçalarım titriyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Benim için çığlık at Sydney," diyor, onun altında çözülmeye başladığımda zevk bulanıklığımı kesiyor. "Bırak komşular amının içini doldurmam için nasıl yalvardığını duysun."

Kendimi tutamıyorum - çığlık boğazımdan kopuyor ve beni unutulana kadar becermeye devam ederken adı dudaklarımdan dökülüyor.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyor sikini içimden çıkarıp bacaklarımın arasına dalarken.

Dili açıklığımda kayıyor, dönüyor ve tadına bakıyor, vücuduma geri dönmeden önce orgazmımın her son damlasını topluyor ve

dudakları benimkilere karşı. Dili ağzımın içine giriyor, beni öyle derin ve kirli öpüyor ki, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yiyip bitirirken onun üzerinde kendimi tatmama izin veriyor.

"Seni her yerde hissetmek istiyorum, Edison."

Hafifçe geri çekilirken gözleri benimkileri arıyor, ama bakışlarının kararması içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Başını hafifçe yana eğiyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemenin oynadığını kaçırmıyorum. Başparmağı yanağıma sürtünüyor, sanki beni ve benden almak isteyeceğini bildiğim tek şeyi ondan istediğimde nasıl göründüğümü ezberliyormuş gibi çeneme doğru yavaş bir yol izliyor.

"Beni kıcının içinde mi istiyorsun, bebeğim?" Sesi kadife gibi pürüzsüz, başımı salladığımda beni sarıyor ve ağzımı ezici bir öpücükle yakalıyor. Onun içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum -tadı, kokusu ve ağzının benimkine hükmetme şekli. "Seni çözeceğim. Tutunacak bir şeye ihtiyacın olacak." Kemerini bileklerimden çıkarıp yere bırakıyor ve bir an için dudaklarını her bir bileğime usulca değdiriyor, öpücüğü hafif izleri yatıştırıyor. "Benim için arkana dön, güzelim."

Kanepede dönerken onun emrini yerine getiriyorum. Yakınıma eğiliyor, dili sırtımın nemli derisi üzerinde kayıyor, beni tadıyor ve ardında bir ateş bırakıyor.

Parmakları bacaklarımın arasından kayıyor, beni zaten ıslak ve arzulu buluyor ve kayganlığımı geri çekiyor, talep etmeye hazır olduğu yasak yerle alay ediyor. Bir parmağını dar girişime bastırdığında, vücudum geriliyor, parçalanmaya hazırlanırken kendini destekliyor.

"Konuş benimle, Sydney."

"Farklı hissettiriyor," diyorum, parmağını yavaşça içimde çevirirken sesim kırılıyor. Diğer eli klitorisimi bulurken hızı artıyor ve bu iki his kalçalarımın ona doğru çarpmasına neden oluyor. Tırnaklarım kanepenin arkasına saplanıyor, o beni parça parça çözerken beni sabitliyor, ta ki geriye kalan tek şey dudaklarımda onun adı olana kadar.

Edison arkamda ayağa kalkıyor ve elleri vücudumda kaybolunca boğazımdan muhtaç bir inilti kaçıyor. "Bu kıcı almak için o kadar çaresizdim ki Sydney. Döllerim senden akmaya başladığında nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Sözleri doğrudan merkezime bir dalgalanma gönderiyor, sadece ona bakmak için döndüğümde büyüyen bir ihtiyaç. Parmakları amımın içinde ilerliyor, onu izlerken her hareket dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor.

benim uyarılmamla kendini. Tam ucunun girişime yaptığı baskıyı hissettiğimde, vücudum sanki kendini kaybediyor ve bunun her saniyesini seviyor gibi çılgına dönüyor.

"Tanrım, Edison, beni ikiye bölmek üzeresin."

"Yavaş başlayacağıma söz veriyorum, ama beni alabilirsin bebeğim. Sadece benim için rahatla," diye mırıldanıyor ama henüz yolun yarısına bile gelmediğini biliyorum.

Gerilmeye uyum sağlamak için mücadele ederken keskin bir nefes çekiyorum.

"Yapamam..."

"Sen Sydney'sin ve bu çok güzel," diye ısrar ederken dudaklarından gırtlaktan bir inilti dökülüyor. İçime tamamen oturana kadar santim santim daha derine inerken yanma yerini zevke bırakmaya başlıyor.

Edison'ın eli saçlarımı sıkıca sarıyor, beni sert göğsüne doğru çekiyor, beni ona doğru bastırırken omurgam kamburlaşıyor. Diğer eli boğazıma doğru kayıyor, parmakları boynumun etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor ve avucunun altında nabzım yükseliyor.

Çaresizliği arttıkça hızı artıyor, her hamlesi daha derin, daha sert oluyor ve çözülmeye başlıyor. Eli kalçalarımın arasından aşağı kayıyor, klitorisimi buluyor ve çekiştiriyor, gözlerim geri dönene kadar hızlı daireler çiziyor, gerginlik karnımda alçalıyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun bebeğim. Kıcının beni alış şekli... buraya gelen tek erkeğin ben olduğumu bilmek... siktir." Yaklaştı, vahşi sikişi her parçama sahip olmak için ne kadar çaresiz olduğunu ele veriyor.

Doruk noktamın gittikçe sıkılaştığını, kopmak üzere olan bir yay gibi içimde kıvrıldığını hissediyorum. Ve sonra vuruyor, üzerime çöküyor ve boğazımdan çığ, hayvani bir ses koparıyor. Vücudum onun etrafında kenetleniyor, her zevk darbesiyle spazm geçiriyor.

"Edison!"

"Geliyorum lan!"

Kalçaları düzensiz bir şekilde hareket ederken kendi boşalmasını kovalıyor, kıcımlı acımasızca sıkması artık onun için ve ben buna bayılıyorum. Mini artçı şoklar içimde dalgalanırken bedenimi her ihtiyacı için kullanmasına bayılıyorum.

"Ağzına ihtiyacım var," diye homurdanıyor, yüzümü kavırıyor ve kendisine doğru çeviriyor, dudaklarımı şiddetli bir öpücükle talep ediyor. Nefes alışlarımı yutuyor ve son bir hamleyle kendini olabildiğince derine gömüyor, beni doldururken siki titriyor.

İçimde kalıyor, beni içten dışa damgalıyormuş gibi etrafında gergin tutarken siki hala seğiriyor. Onun her ağır nabzını, vücudumu sıkan her yavaş zonklamayı hissediyorum.

Aleti sıcak ve dölleri ait olduğu yerde. Nefesi boynuma sıcak bir şekilde çarpıyor ve göğsünde çarpan kalp atışlarını hissedebiliyorum, hala burada olduğunu, hiç kimsenin sahip olmadığı bir parçama sahip olduğunu hatırlatıyor. Sonunda çekmeye başladığında, her siniri boyunca sürüklendiğini hissediyorum ve serbest kalırken hissettiğim boşluktan nefret ediyorum. İşlem yapamadan önce, iki parmağının kıcıma geri bastırdığını ve sızmaya başlayan spermini içime geri ittiğini hissediyorum.

"İşaretlenmiş ve sahiplenilmiş," diyor ve yemin ederim her kelimenin tenimde titreştiğini hissedebiliyorum. "Her güzel santimin benim ve seni seviyorum."

SONSÖZ

Edison

E Noel arifesinde karım yanımda çırılçıplak uyur - gerçi dürüst olmak gerekirse, biz bu yataktayken nadiren kıyafet giyer. Bu bir Zaten tek yapacağım şey onu soymak olacakken herkesin zamanını boşa harcamak. Her yıl, hiç şaşmadan, onu tam orgazmın eşiğinde uyandırıyorum. Bazen içinde olurum, inlemeleri onu uykusundan uyandırana kadar yavaş ve derin bir şekilde sikerim. Diğer zamanlarda, şimdi olduğu gibi ağzım onun üzerinde oluyor - dilim klitorisinin etrafında dönüyor ve içine dalıyor, rüya görürken bile benim için ne kadar ıslandığını tadıyor.

Bu birlikte geçirdiğimiz üçüncü Noel, evli bir çift olduktan sonraki ikinci Noelimiz ve her yıl ona olan açlığım daha da artıyor. Kendini hala benim içimde kaybetmesi bana sadece derinleşen bir özlem veriyor. Bu öyle bir saplantı ki, yemin ederim her geçen gün daha da güçleniyor.

Ve evet, çok hızlı bir şekilde "çiçekler ve elmaslar" gibi bir adam oldum.

Ancak bu yıl, ellerimi karımın vücudunda gezdirirken, parmaklarım kızımızın son altı aydır büyümekte olduğu karnının şişliğini izliyor. Her zamankinden daha yumuşak, daha dolgun ve daha güzel.

Hamile kalmak bizim için kolay olmadı. Aylarca bekledik ve umut ettik ve evet, ona bir bebek vermeye çalışırken en iyi zamanımı geçirdim, ancak Sydney'in zorlandığı anlar oldu. Ancak benim güçlü kızım asla pes etmedi. Bir gün kutsanacağımıza olan inancını hiç yitirmedi.

O sadece benim karım değil, aynı zamanda çocuğumun annesi ve Tanrım, eğer bu bana her şeyi aynı anda hissettirmiyorsa. Ona her baktığımda ve vücudundaki değişimi gördüğümde içimde kabaran bir gurur var.

Sanki yepyeni bir güzellik seviyesinin kilidini açmış gibi - nefes kesici.

Sydney'e ona aşık olduğumu ilk söylediğim gecedan üç ay sonra benimle yaşamaya başlamıştı. Kulübe asla geri dönmedi ve bir sonraki Noel'de onu karım yaptım.

Hiçbir şeyden Sydney'den emin olduğum kadar emin olmamıştım. Ruh eşim.

Benim

takıntım.

Sonsuza dek.

İçime girmeden ve bana hala nefes aldığımı hatırlatmadan önce o olduğunu bilmeliydim,

Ruhumu kavrayıp çıplak bırakmadan önce.

Onun için deli gibi savaştım ve kazandım.

Kıpırdanmaya başladığında, kalçalarını yatağa sabitliyorum, onu daha sıkı kavriyorum, ondan aldığım zevkin her zerresini emene kadar hiçbir yere gitmeyeceğini bilerek uyandığından emin oluyorum. Onu tatmin etmek benim işim ve titreyene kadar durmayacağım. Bazen karım açgözlülük yapıyor ve boşaldıktan sonra yüzüme sürtünmeye devam ediyor ve lanet olsun, onu bana bu kadar muhtaç görmek hoşuma gitmiyorsa.

Tüm Noel'i bu yatakta geçirmek isterdim ama her zaman annesine gidiyoruz ve Sydney'i burada tutmayı ne kadar istesem de, elimden gelse kayınvalidemi kızdırmak istemiyorum.

Sydney'in olabileceği kadar korkutucu biri ve içimden bir ses kızımızın da aynı şekilde olacağını söylüyor.

Parmakları karnının yanında duran ellerimi bulduğunda "Edison," diye nefes nefese kalıyor. Parmakları benimkilerle birleşiyor ve ben klitorisini ağzıma alırken sırtı kavisleniyor, içinden akan tüm bu taze hormonlarla ne kadar hassas olduğunu seviyorum.

"Mutlu Noeller bebeğim," diyorum gülümseyerek, dilim içine dalmadan hemen önce.

"Tanrım, çok yaklaştım." Kıvranıyor ve vücudu altımda çırpınıyor. Onu sıkıca kavramaya devam ediyorum, onu sınıra yaklaştırırken dilim acımasız. Saniyeler içinde adımı haykırıyor ve bana beklediğim çılgınlıkları armağan ediyor.

"Çok güzel." Klitorisine bir öpücük konduruyorum, irkilmesine ve bir kahkaha atmasına neden oluyorum. Vücudunda yukarı doğru öpüşmeye başlıyorum ve ağzına ulaştığımda çenesini kavrayıp başını geriye yatırıyorum. "Aç," diye emrediyorum ve dilimi ağzının içine sokuyorum, onu derinden öpüyorum ve ona olan tüm sevgimi içine akıtıyorum.

"Sadece ikimizin olduğu son Noel'imize hazır mısınız?" diye soruyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek. Yanına uzandım, başımı göğsüne yasladım ve elimi karnına doğru indirdim.

"Belki de bugün burada kalmalıyız," diyorum elim aşağı doğru kayarak kalçasının kıvrımını okşarken. "Çünkü eğer bu sonuncusuysa, seni tamamen kendime saklamayı gerçekten çok isterim."

"Nick ve Cora'yı annemlerde bırakamayız. Ayrıca, Grace'in gazabına uğramayı gerçekten istiyor musun?"

"Tabii ki hayır, ama bütün günü içine gömülerek, acele etmeden, seni yavaşça becererek, seni bir sonraki nefesinden daha fazla boşaltmamı isteyene kadar her santimini hissetmeni sağlayarak geçirmek istiyorum." Burnumu çene çizgisinde gezdiriyorum ve kokusunu içime çekiyorum. "Sonra seni kabaca becereceğim ve seni parçalara ayırırken çözülmeni izleyeceğim." Vücudunda tüyler diken diken oluyor ve sözlerimin ona tam olarak ne yaptığını bilerek sırtıtıyorum. "Bana bunu istemediğini söyle, bebeğim? Çünkü senin için çok sertim."

Elimi tutuyor ve bacaklarının arasına bastırıyor. "Tabii ki bunu istiyorum." Bir parmağımı içine sokup hâlâ ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum. "Hazırlanıp anneme gitmeden önce yaklaşık bir saatin olduğunu söyleyebilirim. Eğer içime girmek istiyorsan Edison, o zaman beni şimdiden almanı öneririm." Vücudu daha fazlası için bana yalvarırken kalçalarını elime doğru sallıyor ve bu ihtiyacım olan tek davet.

SON

ACKNOWLEDGEMENTS

Öncelikle, *Noel'de Onun'u* okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım bu baharatlı küçük romanı beğenmişsinizdir.

Her zaman olduğu gibi en büyük teşekkürüm kocama ve bebeklerime. Bu küçük hayalime verdiğiniz destek için sonsuza dek minnettar olacağım.

Aileme özel olarak teşekkür ederim. Bu kez siz de benimle birlikte bu yolculuğun bir parçası oldunuz. Desteğiniz beni kelimelere dökebileceğimden çok daha fazla etkiledi.

Beni ayakta tutan ve ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan harika arkadaşlarıma, dünyadaki en sevdiğim insanlardan bazıları olduğunuz için teşekkür ederim.

Sokak ekibimdeki inanılmaz kızlara - siz olmasaydınız ben nerede olurdum? Desteğiniz, cesaretlendirmeniz, kitaplarımı paylaşma şekliniz ve küçük hikâyelerimi dünyaya duyurmama yardımcı olduğunuz için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Zorlandığımda beni ayağa kaldırıyorsunuz ve bunun için size minnettarım. Oh, ve hepiniz sonsuza dek benimle kalacaksınız!

Muhteşem kurgu ekibime, tıpkı geçen sefer olduğu gibi, inanılmazdınız. Birkaç ay içinde sizinle tekrar çalışmak için sabırsızlanıyorum!

Ve son olarak, yazarlar ve okuyucular topluluğuna teşekkür ederim. Hepiniz hayallerimi gerçekleştirmemde büyük rol oynadınız ve sizi tahmin ettiğinizden çok daha fazla takdir ediyorum.

Sevgiler, Lea xx

ABOUT THE AUTHOR

Lea Rose, güçlü kadınlar ve onlar için diz çökecek erkekler hakkında yazan çağdaş bir aşk romanı yazarıdır. Yavaş yavaş yanan ve biraz da kızgınlık içeren romanları seviyor ve her zaman sonsuza dek mutlu bir son bekliyor. Lea, karakterlerinin yaşadığı evrenlere dalmadığı zamanlarda, bir kitapla oturup gönlünce okumaktan başka bir şey sevmiyor. Tabii ki bu sadece çocuklarının peşinden koşmakla ya da kocasıyla dizi izlemekle meşgul olmadığı zamanlar için geçerli.

Lea ile Instagram'da bağlantı kurun: [@authorlearose](https://www.instagram.com/authorlearose)
Web sitesi: Learose.net

ALSO BY LEA ROSE

Kuralları Yıkma Serisi Tekrar
Buluşana Kadar - Birinci Kitap

Bunca Zamandan Sonra - İkinci Kitap (14 Şubat 2025'te Çıkacak)
Amazon'dan Ön Sipariş Verilebilir

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.